

ROČNÍK 19.

ZÁŘÍ 1931.

ČÍSLO 1.

Nový život.

Nový život.

Umřela dceruška. Přišel Pán Ježíš, vzal mrtvou za ruku a vrátil se jí život. Co bylo potom? Na obrázku na první stránce vidíš, že všichni mají radost. Tatínek si šťastně oddechl, že nebude více smutný, maminka se již šťastně usmívá a vzkříšená dceruška hledí na Pána Ježíše udiveně sice, ale s velkou láskou. Nedovedeme si mysliti, že to bylo všechno, co bylo potom. Hlavní bylo, že potom všichni měli Pána Ježíše nade vše na světě rádi. Protože dcerušce i rodičům dal Pán Ježíš nový život, darovali mu tento nový život. Ochotně konali všechno, co On chtěl, radostně se odřekli všeho, co se Jemu nelíbilo.

Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti také tobě chce dávat nový život. Chce ti býti pomocníkem, aby tvoje duše nehřešila, aby ochotně plnila Boží přikázání a varovala se všeho, co se Pánu Ježíši nelíbí. Proto s radostí chvátej k Pánu ve svatostánku na tebe čekajícímu. A pros takto: Pane Ježíši, dej mi nový život. Abys měl vždy jen radost z toho, co činím!

Cím více chodíš ke svému Spasiteli v nejsvětější Svátosti, tím více ti dá síly k novému životu, ke stále lepšímu životu. Protože slavnostně prohlásil: „Já jsem chléb živý. Kdo bude jísti z tohoto chleba, bude mít život na věky.“ Jako by tě za ruku držel svou všemohoucí prací, tak tě povede.

Bylo by nám smutno.

Fr. Prokop.

Bylo krásné odpoledne. Čtyři kamarádi hnali na pastvu stádo koz, které šly pokojně, jen sem tam některá zvlášť mlsná zabočila na cizí pole. Kamarádi kulí možné i nemožné plány, vypravovali si různé příhody. Vyšli z lesa a octli se na louce. Široký rozhled se jim otvíral před očima a nad celým krajem vynikalo veliké slunce, usměvavé a zářivé.

Naráz však řeč, dosud o roztodivných věcech jednající, dostala zcela jiný spád. Nějak přišli ve své rozmluvě na Krista Pána. Snad to mělo začátek v neuctivém a lehkovážném vyslovování svatých jmen, jak to bývá — bohužel — ve zvyku u starších lidí a děti to pak po nich opakují.

Ujal se slova Jan. „Poslyšte, chlapci, co myslíte? Byl Kristus Pán opravdovým Bohem?“ — Je podivno, kde na tuto otázku přišel ve svých dětských letech. Snad starší špatní kamarádi zaseli zrnko plevele do této duše, nebo to v dětské zvědavosti pochytil odněkud ze špatné knihy. —

Alois, jeden z těchto čtyř, se k němu přidal a řekl s povýšeností a chlubitě: „Já myslím, že ne.“

Třetí, Josef, se postavil proti nim a pravil, že ano. Nejvíce se však dotkla tato řeč čtvrtého, Jaroslava. Nebyl nějak moc zbožný, modlíval se sice vždycky, ale ne s příliš velikou chutí, chodíval do kostela, ale někdy přece přišel pozdě. Zkrátka, byl takový lehkomyšlný, do-

vádívý kluk, který o všem věděl, všechno prometl a nikdy se neobešel bez nějaké taškařiny. Nedostalo se mu toho velikého štěstí, z kterého se těší často tolik dětí. Možná, že, kdyby byl dostal do ruky „Pán přichází“, bylo by s ním docela jinak dopadalo. Ale ve škole mu o něm neřekli. Tak se naučil jen tolik, kolik mu řekla jeho dobrá a zbožná maminka, jenže ona také pořád neměla kdy při své veliké práci a starosti o tolik dětí a pak si myslela, že se tomu všemu učí ve škole.

To byl tedy ten náš Jaroslav. Nebyl moc zbožný, ale přece víc než jeho kamarádi. Když se mu něco zlého přihodilo, vždy se utíkal k Pánu Bohu jako k poslednímu útočišti. Když se mu ztratily kozy v lese a dlouho je nemohl najít, tu si vždy klekl v lese na kolena a zbožně se pomodlil Otčenáš. Když někdo přistihl jeho kozy v cizí jetelině a hrozil mu, že ho udá na radnici, zase se modlil, aby to dobře dopadlo a nemusila jeho maminka platit pokutu. A když se mu to vše splnilo, byl vděčný Pánu Bohu.

Na to vše si vzpomněl při této rozmluvě kamarádově. Nedovedl to nějak obhájit, ale cítil v srdci, že touto řečí kamarádovou je Bůh uražen. Vše v něm vřelo a proto pravil celý rozmrzelý:

„Ale, člověče, dej s tím pokoj, proč by nemohl být Kristus Pán Bohem. Řekni mi, Jane, proč?“

„No, podívej se,“ pokračoval Jan, „přece to si vůbec nemohu představit. Copak může někdo být jiným člověkem, než jsme my? To on o sobě pravil, že je Bohem, ale přece já myslím, že ani vůbec žádného Boha není.“

„Jakpak by nebylo,“ ozval se zase Jaroslav, „ty si myslíš, že jsou to všechno jen povídačky.“

„No, tak mi to nějak dokaž, že je Bůh. Kdyby byl opravdu, tak bychom museli někde něco vidět. A podívej se, vidíš ho někde, nebo už jsi ho viděl?“

Jaroslav ho nedovedl přesvědčit, jen stále mu odporoval. Nedovedl to obhájit, ale stále tvrdil, že je Bůh a že Kristus Pán byl Bohem. Ano, celé jeho srdce se tomu bránilo. Podíval se na krajinu, na rozlehlé nivy, na modravé lesy — a vše to se zdálo tak prázdné, tak němé, když si měl jen na okamžik představit, že není Boha. Zahleděl se do slunce a připadlo mu náraz tak chladné, tak opuštěné. Vzpomněl si na své kozičky. Kdo by mu je pomohl najít, když by nebylo Pána Boha, kdo by mu pomohl vyváznout z tolika nehod, komu by měl být vděčný, když mu něco dobře dopadlo? Ne, nechtěl si za živý svět připustit myšlenku, že by nebylo Boha. Cožpak jeho maminka a ostatní lidé jsou tak hloupí, jak on je, ten nezvedený Jan, chytrý?

„Ne, není to pravda, co on tvrdí. Pán Bůh je, Pán Bůh musí být, mně by bylo bez něho smutno“ — naposled si v srdci zdůraznil tato slova a vzdálil se od kamarádů, kteří se dále o to hádali.

A když později svět činil úklady jeho víře v Boha, když mu ji chtěl vyrvat, tu si vždy vzpomněl na tuto příhodu. A i když někdy rozum trochu zapochyboval, sveden různými bludy a nejasnostmi, ozvalo se vždy srdce a hlasitěji tlouklo: „Mně by bylo bez Pána Boha smutno.“

Milé děti! Je to svatá pravda, že by nám bylo na světě všelijak bez Pána Boha. Však už jste jistě o tom kolikrát slyšely, jak je to zle s těmi, kdo v Boha nevěří. Spoléhají na svět, a když je pak oklame, nemají už ke komu jít, myslí si, že už nic není, a pak učiní konec svému životu. Ano, kde není Boha, tam je pusto, tam je peklo.

My pevně věříme, že Bůh je mezi námi. Máme ho uprostřed nás. Však víte, kde je svatostánek. Tam nás čeká pravý Bůh, Ježíš Kristus, který nás vidí, který nás k sobě zve. Co na tom, že tolik lidí nevěří v Boha a v nejsvětější Svátost — oni přece nemohou odstranit svou nevěrou tu velikou skutečnost a pravdu, že Bůh je nám blízko, že je mezi námi. Nám by bylo bez něho smutno, velice smutno.

Kristus Pán je u nás, je nám blízko. Ale my nesmíme před ním utíkat, vzdalovat se ho. To by bylo našim největším neštěstím. Nastává nový školní rok. Kolik z něho dáte Kristu Pánu, kolik času z toho celého roku chcete položit před svatostánek?

Šel jsem kdysi městem P. ještě s jedním svým spolužákem. Šli jsme si prohlédnout kostel. Byl zavřený. Ale u mřížky, již bylo možno vidět do kostela, stálo a klečelo plno dětí. Pohybovaly rtíky, bily se v prsa, šeptaly modlitbičky, klaněly se nebo se loučily. To vše patřilo svatostánku. Sly že školy a nezapomněly se stavít u Přitele dítek. Byl to opravdu krásný pohled dobře vychovaných dětí.

Bez Pána Boha by nám bylo smutno. To však znamená, že u Pána Boha je nám veselo, blaze, že se tam cítíme šťastni. Milé děti, pamatujte na svatostánek celý školní rok. Tam chodte se svými žaly i radostmi. Nedejte si ničím zabránit, abyste nešly k Tomu, jenž vás tam jistě čeká a přeje si vás stále vidět!

Oznamujeme . . .

Otec Jeronym.

Oznamujeme starým i novým odběratelům a čtenářům, že s pomocí Boží začínáme nový rok — hlavně však, že oni sami začínají nový školní rok.

„Hm“ — broukne některý nebo některá — „to já také vím, že už je konec prázdnin a zas budu deset měsíců sedět a trápit se s knihami a úkoly a ronit slzy, když dostanu nějakou tu pětku. — Hm, to je novina . . .!“

Ale i tak je to novina a hlavně pro ty, kteří by tak broukali. — Musím jim říci, že opravdu nevědí, že začali nový školní rok. — Nový školní rok je nový veliký krok do života a proto jej hlavně čtenáři „Pán přichází“ nesmějí vítat broukáním atd. — Všichni musí říkat a jednat tak, jak jedna dívka z velkého kruhu Ježíškových přátel, která na otázku, co má víc ráda, školu nebo prázdniny — bez dlouhého rozmyšlení řekla: „Když je škola, mám ráda školu, když jsou prázdniny, mám ráda prázdniny!“ — Na prázdniny si donesla vysvědčení — samé jedničky, a to ne jednou, ale již pětkrát.

Tak teď, drahé dítky, nastala škola! — S chutí do ní, s chutí do učení, neboť škola není pro vaše trápení, ale pro váš užitek. — Ježí-

šek to po vás chce, abyste chodily do školy, aby z vás měli rodiče radost, abyste jednou byly ozdobou církve svaté a našeho národa. — Pro Ježíška si umíte překonávat a snášet všechny námahy a obtíže, s kterými se ve škole setkáte. Víím, že všichni byste chtěli mít samé jedničky a všichni se o to budete snažit, ale snad se to všem nepodaří. — Tu není třeba, abyste se tím trápily, je nutné jen, aby vám svědomí nevyčítalo, že to mohlo být, ale není pro lenost nebo podobně. — Když uděláte, co budete moci a přec nebudete mít takové vysvědčení, jaké byste chtěly, obětujte to Ježíškovi na usmířenou za pýchu těch mnohých, kteří mají samé jedničky a třeba jim to nedá tolik práce, jako vám. — Ty dívky zapominají, že to nemají jen ze své píce, ale co mají, mají všecko od Boha. — A každý dostává tolik od Pána Boha, kolik potřebuje, aby mohl splnit to, proč ho postavil na svět! — A pamatujte, že komu dal víc, po tom bude též více chtít na soudu a běda tomu, kdo zneužíval darů Božích!

Nastala škola! — To oznamujeme, že pro mnohé z vás velký den. — V tomto školním roce půjdete k prvnímu svatému přijímání. — Drahé dívky, jak rád bych vám pověděl, jak veliké je to pro vás štěstí, když uvážíte, kolik vašich druhů již umřelo a nedostalo se jim toho...! — Nemohu vám to ani říci, jak dobře je dušičce, když Ježíš do ní přijde, ale radím vám, abyste se opravdu pěkně na svaté přijímání připravovaly a pak samy zkusíte, jak dobrý je Pán Bůh! — A vy, kteří jste již byli u stolu Páně, chodte rádi a často! — Pak bude vám všem škola radostí a nade všecko bude vám Bůh! — Někdy snad i ve škole uslyšíte od někoho říkat něco proti Bohu, proti Ježíškovi a proti svaté církvi. — Nedejte nic na takové řeči, i když by je říkal kdokoliv! — Tak nemluví, kdo vás má rád, kdo chce vaše štěstí. — Tak mluví člověk nešťastný, který neví, jaké štěstí je mít Boha v srdci, a proto by chtěl mít všechny tak nešťastné, jak je sám. —

Oznamujeme...

V minulém ročníku „Pán přichází“ jsme pořádali pro své čtenáře soutěž. — Strýc Všudybyl, kterého za jeho soutěž nazvala jedna čtenářka také dědem Vševedem, chtěl vědět, co říkají české děti Ježíškovi v jesličkách. — Myslil, když vypisoval soutěž, jak to bude radostné a strýček v redakci ho těšil, že bude musit sám také dělat dobré dítě, že se nic nedoví. — Ale kdo by si mohl představit jeho radost, když přes šest set dětí poslalo dopisy a v nich pěkně popsalo, co řeklo a dalo Ježíškovi v jesličkách. — Slečny v Matici cyrilometodějské, které vám časopis rozesílají, ty nařikaly, co těm soutěžícím pošlou... a přece poslaly — protože strýc Všudybyl je pořád poháněl a dohlédal, aby nikoho neošidily. — Protože nyní po prázdninách pojedou do Říma na nějaký čas, chce strýček redaktor, abych vám vždy něco pěkného z Říma napsal — chci také něco pěkného vědět od vás.

Oznamuji proto, že ve druhém čísle vypíši soutěž! —

Budou opět vypsány pěkné odměny. — O čem mi máte psát, to vám také až v příštím čísle oznámím. — Nyní jen buďte hodné a

hleďte získat co nejvíce odběratelů, aby se s vámi radovali. — Musím vám říci, že jsem se na svém putování setkal s odběratelem „Pán přichází“, který s dovolením maminky za všechny své úspory předplatil časopis chudým žáčkům a těm, kterým nechtěli rodiče „Pán přichází“ předplatit, protože se tam prý píše o Ježíškovi. — Z tohoto hošíka měl Ježíšek velkou radost. — Nechtěl a nemohl by také někdo z vás udělat podobně? —

Naším nejmladším.

Když jsme my začínali chodit do školy, probudilo se v nás skoro ve všech malířské nadání. Malovali jsme všelijaké ptáčky a ryby a psíky; ale ke všemu jsme museli napsat, co je to, protože by to byl nikdo nepoznal. — Můžete, naši nejmladší čtenáři, letos malovat lepší věci. Budete mít v každém čísle na poslední stránce obrázky, které si můžete sami kreslit barvami. A ty obrázky vám poví mnoho a krásné věci. Něco jináčího, nežli takový nepodařený ptáček nebo kapřík lenivý.

V září má svátek váš strážný andělíček. Nesmíte zapomenout mu poděkovat za všechnu ochranu a prosit, aby vás dále chránil, protože je toho tak velice třeba.

Už od pradávna je zvykem, že vzácné poklady bývají ukládány do hradů a zámků, a kolem nich bývá stavěna vojenská stráž. Také vzácné osoby bývají střeženy: o Šalomounovi se vykládá, že před jeho ložnicí stálo každou noc 60 mužů s vytasenými meči na stráži. Král Mithridates měl každé noci ve své ložnici koně a jelena, poněvadž věděl, že tato zvířata mají tak jemný sluch a jsou tak opatrná, že při nejmenším zvuku krále probudí.

Vzpomeňme nyní na stráž andělskou! — Žádná stráž na světě se jí nevyrovná; neboť praví Hospodin: „Aj, já pošlu anděla svého, kterýž by šel před tebou a ostříhal tebe na cestě; andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých!“ Vzpomeňte na příklad z bible: Panna Maria a svatý Josef spí a při nich Ježíšek. Jemu hrozí nebezpečí — Herodes chce jej zavraždit. Kdo jej ochrání? Hle, všichni spí, ale anděl bdí. Anděl je probouzí, aby uprchli. I u tebe jest vždy anděl strážný. Když se modlíš, pracuješ, když jdeš do školy, je anděl u tebe. Věrně stále trvá u tebe, stále napomíná, volá, věrně za

tebe u Boha prosí, vede tě po cestě k nebi. „Do ráje vzhůru nechť uvedou tě andělé a provodí tě ve město svaté Jerusaleml!“ „Anděle Boží, strážce můj, u Boha za mne oroduj!“

Vroucně uctíval anděly svatý Václav. Uctívej a poslouvej zejména hlas a napomenutí anděla strážného!

Kdo z vás nejmladších by se chtěl svou prací pochlubit, může strýčkovi poslat, co stvořil. Snad strýček najde nějaký obrázeček za odměnu. Ale jistě na této stránce natiskneme jména svých nejmladších malířů a malířek.

z mošny strýce Všudybyla.

Sliby se slibují a — mají se plnit. Zase se po prázdninách setká strýc Všudybl se svými malými přáteli a přítelkami. Ale ty by hned řekly: „Strýčku Všudybyle, a hodných děvčátek je tak málo?“ Co by, moje milé, je jich mnoho a místo všeho ostatního hned začínám vyprávěti

jak malá Blandina obrátila dědečka.

Představím vám Blandinu: Dívčina šestiletá, usedlá a rozvázná jako nějaká paní. Narodila se v Anjoromasině na ostrově Madagaskaru (vzpomeňte na Ikéli!). Je to ves v hornatém a kamenitém kraji, život je tam těžký, a proto i povaha obyvatel kmene Maudiavato je drsná, ale pevná, a buď z gruntu dobrá nebo do kořene špatná. Kmen Maudiavato patřil mezi první madagaskarské kmeny, které slyšely radostnou zprávu o Pánu Ježíši, o vykoupení lidí a o církvi katolické. Proto jsou dobrými křesťany a rádi se pochlubí: „My jsme staří křesťané!“ Ale zůstalo u nich také ještě dosti pohanských rodin, a ty jsou rovněž pevně a vytrvalé ve svém pohanství a dovedly zuřivě pronásledovat křesťany. Ale již se pohané naučili neubližovat aspoň otevřeně katolíkům.

Rodina malé Blandiny byla celá katolická až na zatvrzelého dědečka. Od maminky se naučila pevně věřit; také od dědečka později poznala všechny pohanské zvyky a pověry, ale pohrdala jimi. Tak na příklad by se žádné pohanské děvčátko nebylo podívalo do hrnce, kde se vařila zelenina, mělo by prý dlouhanský krk. Ale Blandina se jenom usmála a klidně se občas podívala do hrnce, zda se všechno v pořádku vaří. Jindy zase šibalsky pokoušela dědečka tím, že si večer lehla na postel nohama k východu; to dědeček mručival: „Počkej, ty maličká, však tě potká neštěstí; cožpak nevíš, že, kdo leží nohama k východu, kope do sluníčka?“

Ale Blandinu nepotkalo žádné neštěstí, nýbrž stále prospívala zbožností a vzděláním. Chodívala se staršími bratry a sestrami do vyučování náboženství. Netlačila se dopředu, ani nezlobila, nýbrž se ukrčovala za ostatními a pilně dávala pozor, čemu se větší děti učily. Když se jí někdy pan učitel více z blahosklonnosti na něco z vyučování otázel, vždycky dobře odpovíděla. Téměř sama se vytrvalostí naučila číst katechismus a zanedlouho jej uměla zpaměti.

A když přišel velebný pán, Otec, k velikým společným zkouškám z náboženství, byla také Blandina vyvolána. Trásla se, je pravda, ale ani jednou se nezarazila a nezmýlila. To bylo v jejím srděčku radosti!

Znavený misionář se po nekonečné zkoušce vracel v podvečer do své chyše. A tu se k němu mihne malý stín:

„Otče!“ zavolal stín, „Otče!“

„Kdo je? A, to jsi ty, malý mudrcí! A co chceš?“

„Otče, já bych... já bych chtěla...“ jaksi se Blandina neodvažovala dopovědět, „já bych chtěla jít k prvnímu svatému přijímání!“

„Nono! Již? A víš ty, co chceš?“

„Ovšem že vím, chci přijmout Pána Ježíše do svého srdce.“

„Ale kde je Pán Ježíš, vždyť ho nevidíme?“

„Nevidíme ho, ale já vím, že je v bílé svaté Hostii...!“ a v nadšení zkřížila ruce na prsou.

Kněž přemýšlel; dotknul se ho hluboký pohled Blandiny a vzpomněl si na doby, kdy ji ještě maminka nosívala na zádech (tam totiž maminky nechovají děťátka v náručí, nýbrž je nosí v nůši na zádech). Když přišla ke svatému přijímání s Blandinou v nůši, tu se Blandina jak andílek dívala mamince přes rameno na velebnou Svátost a jednou i natáhla ručky a zavolala: „Ježíšku, pojď sem!“

„Poslouchej, dítě,“ vytrhl se misionář z přemýšlení, „jsi ještě příliš mladá. Ale za rok ti dovolím, budeš-li umět dobře katechismus a budeš-li stále hodná...“

Oči Blandiny se zalily slzami; otočila se a utekla. Ale každý den od té doby čekávala na Otce misionáře, až půjde mimo, a vždycky naříkala:

„Chtěla bych k prvnímu svatému přijímání!“

Až se konečně Otec poddal vytrvalým prosbám a pravil: „Dobře, malíčká, dovolím ti, ale stanovím jednu podmínku: Napřed obrátíš jednoho pohana. A potom dostaneš do srděčka Pána Ježíše.“

Nový katechismus je vzácná učebnice. Nemáte-li ho dosud, zaproste velebného pána, ať vám jej objedná v Matici cyrilometodějské v Olomouci; ale nezapomeňte zaplatit, stojí 7.20 Kč.

Kalendáře Matice cyrilometodějské (po 6, 12 nebo 18 Kč) jsou dobrou poučnou i zábavnou četbou. Povězte o nich rodičům a zaproste je, aby si objednali kalendář z Matice cyrilometodějské v Olomouci, Wilsonovo nám. 16.

Soutěž strýce Všudybyla. Strýc dal poslati všem dětem patřičnou odměnu, ale: někteří nenapsali svou adresu a proto jim odměna nemohla být poslána; jiným jsme to zase poslali společně na velebného pána nebo na farní úřad a ti nám to vrátili, asi zapomněli, že jsou to odměny. Kdo odměnu nedostal, ať se o ni přihlásí. Všechny pozdravuje strýc Všudybyl.

ROČNÍK 19.

ŘÍJEN 1931.

ČÍSLO 2.

*Růženec. Uprostřed Panna Maria s Andělem při Zvěstování,
okolo ve věnci růží ostatní růžencová tajemství.*

Vijeme věneček.

Otec Jeronym.

„Maminko, proč už je tak smutno venku? Květiny už uvadly, růží není a jen zima začíná," pravila Růženka po návratu ze školy. „A přece říjen je měsíc zasvěcený Panně Marii růžencové a my již nebudeme mítí růží ani na věnec." — Tak a podobně naříkala Růženka dále. — Maminka jen se usmívala. —

„Růženko, a proč chceš právě z růží věnec?" —

„No, vždyť nám to vždy s tatínkem říkáte, že máme milovat růže, protože jsou královnami květin. — Tak bych z nich uvila věneček pro Pannu Marii a pro ni je jen to nejkrásnější dost dobré. — To nám také říkáte. — Pro ni a pro Ježíška." —

„To jsi hodná, že sis to pamatovala. — Opravdu, pro Královnu nebeskou je jediné královna květin dosti krásná. — Ale nemysli si, že, když není v zahradě růží, že bys již nemohla dátí Panně Marii nijakých růží. — Ba, právě, protože v říjnu není růží v zahradách, nutí nás Panna Maria, abychom se poohlédli po jiných růžích, a proto v říjnu nám dává do rukou růženec. — Panna Maria je růže duchovní, či růže tajemná, jak se modlíme v litaních. — Je Královnou všech svatých — květů to v nebeské zahradě — všechny převyšuje svými ctnostmi, svou svatostí. — Proto jí musíme víti věneček duchovní, z růží duchovních — z nejkrásnějších modliteb... A Panně Marii je nejmilejší modlitba „Zdrávas, Maria...", proto z této modlitby musíme jí uvíti věneček a ten se jmenuje r ů ž e n e c, — protože je z růží duchovních uvitý." —

„Ach, maminko, to jsem dosud nevěděla! — Tak proto se nazývá růženec, že je uvitý z růží modliteb! — Ten máme dávat Panně Marii, když nemáme skutečných, co rostou v zahradě!" —

„To by bylo, dceruško, málo — jen když nemáme růží v zahradě. — Tento věnec z růží duchovních máme Matičce Boží víti stále, pokud možno denně aspoň desátek, to jest deset růží. — To jest kousek věnečku, nebo je to věneček menší. A Matka Boží těm, kteří jí tyto věnečky rádi víjí, také dává věnec zásluh a vyslyšení našich proseb. — Podej mi kancionál!" —

Růženka jej hbitě přinesla. —

„Podívej se tento obrázek! — Co na něm vidíš?"

Růženka se chvíli dívala a pak pravila: „Uprostřed je Panna Maria s Ježíškem na klíně. — Dva andělíčci dávají Matičce Boží korunu na hlavu. Ti jsou krásní! — A Panna Maria i Ježíšek dávají na hlavy před nimi klečícím osobám věneček růží. — A tolik andělků též mnoha jiným v zástupu kolem dokola klečícím lidem. — Ach, maminko, jak ráda bych dostala od andělka také nějaký věneček!"

„Hled, Růženko, ty již máš takový věneček od Panny Marie přímou. — Je to růženec. — Ten ti dala Panna Maria ve svých horlivých ctitelích. — A když se ho budeš celý život ráda modlit, pak ti dá Panna Maria korunu slávy věčné z nejkrásnějších rajských růží.

— Jenom nikdy za růženec se nestyd! — Pamatuj si, že, když se jej modlíme, vijeme Panně Marii věneček z nejkrásnějších růží. — A sobě také vijeme věneček, — jak to naznačil malíř Dürer na tomto obrázku. Hle, jsou tam král a papež a rádi klečí před Matkou Boží. — Nikým se nikdy nedej odvrátit od lásky k Panně Marii a k jejímu růženci. — Když nosíš u sebe růženec, nosíš věnec nejkrásnější, a když se jej modlíš, viješ věnec nejkrásnější a nejvonnější pro Matku Boží. — Pro Marii Pannu a Ježíška — to nejlepší! —

Vijeme věneček...

Vijte jej rádi! — — —

Růže kolem svatostánku.

Učíš se všelijaké básničky. Nauč se na měsíc říjen, co tu čteš. A když potom se budeš před svatostánkem modlit růženec, bude to, jako by tvé ruce svatostánek věnčily růžemi. Tvá ústa odříkávají Zdrávasy, a když jmenuješ tajemství růžence, myslí si toto:

1. Ježíš, kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala: Mám radost, že jsi u nás, Pane Ježíši. Matičko, vypros mi velikou uctivost před velebnou Svátostí.

2. Ježíš, kterého jsi, Panno, k svaté Alžbětě nesla: Ježíšku, jsi u nás stále na návštěvě a chceš nám dělati radost. Matičko, tys byla s Ním, přimluv se, aby měl Pán ze mne radost.

3. Ježíš, kterého jsi, Panno, v Betlemě porodila: Jako malé jesličky je svatostánek a v něm je, Pane, všechna tvoje láska ke mně. Matičko, pomoz mi sloužit Ježíškovi.

4. Ježíš, kterého jsi, Panno, ve chrámě obětovala: Již malý jsi se za nás obětoval a tu, na oltáři, se za nás obětuješ stále. Matičko, nauč mne obětovati se pro Pána.

5. Ježíš, kterého jsi, Panno, v chrámě nalezla: Mnohem snáze tě mohu ve chrámě nalézt, Ježíšku, nežli tvá drahá Matka. Proč tě tak málo hledám? Matičko, pomoz mi.

6. Ježíš, který se za nás krví potil: Ve svatostánku máš o nás tak velikou starost, jako když jsi se bolestnou starostí o nás krví potil. Matičko, stůj při mně, aby moje chování nepřidělávalo Pánu starosti.

7. Ježíš, který za nás bičován byl: Jsi ve svatostánku a zasluhuješ, aby jen tebou se obíraly naše myšlenky. Matičko, chraň mne, aby mé myšlenky a řeči v kostele nebičovaly Spasitele.

8. Ježíš, který za nás trním korunován byl: Pane nejpokornější, nic nedáš na lidskou slávu a proto jsi tu skrytý. Matičko, chraň mne každé pýchy.

9. Ježíš, který za nás těžký kříž nesl: A ve svatostánku jsi, abys nám pomohl nésti naše kříže a vše, co nás bolí. Matičko, uč mne hledati útočiště u svatostánku.

10. Ježíš, který za nás ukřižován byl: Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nade mnou a odpusť mi moje hříchy. Matičko bolestná, chraň mne před hříchem.

11. Ježíš, který z mrtvých vstal: Ve svatostánku nikdy neumíráš, vidíš mne a chceš býti vždy se mnou. Matičko, vypros mi silnou víru.

12. Ježíš, který na nebe vstoupil: Když jsem před svatostánkem, je to jako bych byl v nebi, protože jsem u tebe. Matičko, veď mne k Pánu Ježíši do nebe.

13. Ježíš, který Ducha svatého seslal: Duch svatý dal do srdcí apoštolů velikou lásku k tobě, Pane. Ve svatostánku je tvé srdce, které mne zve k lásce. Ježíši, miluji tě celým srdcem. Matičko, dej mi něco ze své lásky k Ježíškovi.

14. Ježíš, který tě, Panno, na nebe vzal: Protože Matička věrně u tebe byla, vzal jsi ji k sobě. Pane Ježíši, zachovám ti věrnost, aby tvůj svatostánek byl mou radostí na zemi, jako Matičce jsi byl jedinou radostí. Maria, pomoz.

15. Ježíš, který tě, Panno, na nebi korunoval: Pane Ježíši, tys veliký Bůh a proto jsi mohl svou Matičku učiniti královnou nebe i země. Raduji se z toho a prosím tě, abys mi v nejsvětější Svátosti byl silou, aby duše má zvítězila nade všemi pokušeními, Matičko, Královno, i tobě chci věrně sloužiti po celý svůj život.

Zlatý kříž.

Fr. Prokop.

Před dávnou dobou žil ve Florencii umělec — zlatník. Měl mladého učně, jménem Antonio, na jehož zručnost byl mistr pyšný. Antonio byl zbožný a umělecky nadaný, takže mistr sám nevěděl, čemu se má více obdivovati, zda jeho nevinnosti, či dovednosti, s kterou zpracovával zlato a drahokamy. Ačkoliv neměl ani 14 let, přece mu svěřoval mistr jemné a vzácné práce.

Jednou přišel ke zlatníkovi slavný rytíř a objednal si u něho kříž z čistého zlata, drahokamy ozdobený. Chtěl jej darovati kostelu. Nato si zavolal mistr Antonia a pravil mu: „Dávám ti, milý Antonio, příležitost ukázat své umění. Provedení tohoto drahocenného kříže svěřuji tobě. Třebas ještě jsi učněm, odměním tě za to jako zručného mistra.“

S láskou se Antonio denně skláněl nad dílem a přemýšlel o štědrosti dobrého rytíře, který dal zhotovit kříž. A tu mu přišlo na mysl jeho mládí a chudoba, což mu bránilo dáti něco cenného božskému Mistru a jeho pozeňnané Matce. A od té chvíle stále myslel na to, čím by se zalíbil Ježíši a Marii. Tu mu napadlo, že by také mohl mítí podíl na tomto kříži. Ale, jak to učinit, vždyť mu mistr slíbil velkou odměnu.

Jednoho dne šel k mistrovi a prosil ho o dovolení, aby mohl zhotovit kříž jedině z čisté lásky k Ukřižovanému, a zřekl se všech peněz za práci. Mistr mu v tom nebránil, neboť velice dobře znal odanost hodného Antonia k znamení naší spásy, k sv. kříži.

Kříž byl dohotoven. Ještě chyběla jen ozdoba. Jednou přišel rytíř do dílny zlatníkovy, aby shlédl objednanou práci a přesvědčil se, zda

vzal přesně tu váhu, kterou si zamluvil. Ale co to? Když byl kříž položen na váhu, ukázalo se, že je o mnoho těžší. Na všech tvářích se zračil veliký údiv. Tázali se Antonia, co to znamená, ale ten jen se zajikavě šeptal, že použil na kříž čistého, nejlepšího zlata, a to takové váhy, jak bylo nařízeno! Ale rytíř se na něho obořil: „Mám obavu, že jde o podvod. Tys potají ubral čistého zlata a přimíchal jsi tam obyčejného kovu. Jinak je to nemožné, protože by váha tak neklesla. Nebojíš se následků takové zrady. Dám tě zajmout a zavřít.“

Antonio hořce plakal. Nebyl si vědom ani té nejmenší viny. A pak ten rytíř je mocný, vlivný pán! To by mohlo jeho uvěznění znamenat pro něj smrt.

Slzy a vzlykot Antonia dojaly srdce mistrovo. Ten si zavolal rytíře a pravil mu: „Pane, ručím za nevinu a poctivost toho chlapce. Stal-li se někde omyl, je to moje vina, a ne jeho. Chcete-li, můžete mne spoutat, ale ušetřte tohoto chudého hochu, jehož bezúhonnosti jsem já sám svědkem.“

Tu se znovu odebral rytíř k Antoniovi a žádal ho, aby mu vysvětlil ten rozdíl ve váze kříže. Tu hoch zase ujišťoval, že nerozumí tomu tajemnému úkazu a s třesoucím hlasem prohlašoval: „Nespáchal jsem žádnou krádež. Mistr ví, že jsem si přál mít podíl na nebeské odplatě, kterou vám Pán za ten kříž udělí, a že jsem ho prosil, abych směl svou práci obětovati Bohu a zřící se pozemské odplaty.“

„Je tomu tak,“ dosvědčoval mistr, „tak zněla prosba Antoniova. A poněvadž znám jeho úctu ke kříži, proto jsem s tím souhlasil.“

Rytíř stál chvíli jakoby bleskem zasažený. Potom pohlédl na mistra a jeho učedníka. „To je skutečně tajemství! Nač bychom dále pátrali?“ V okamžiku objal Antonia a tiskl jej na srdce. „Milý hochu, vidím jasně, že jsi dítě Milosti. Hleď, nemám dětí. Se svolením tvého mistra беру si tě za syna a dědice.“ —

Bůh se nedá překonat lidskou štedrostí a láskou.

Z mošny strýce Všudybyla.

Jak malá Blandina obrátila dědečka.

Pokračování.

Děvčátko odešlo celé zamyšlené: obrátit pohana není ničím snadným! Ale Blandina se příliš nepolekala a její myšlenky hned padly na pohana, kterého nejlépe znala — na dědečka.

A téhož večera začal útok. K večeři měli doma rýži a dědeček si ji popřál veliký talíř. Po jídle si dřepnul k ohni a krájel si nadrobno tabák do dýmky.

Blandina si k němu přisedla a praví: Dědečku, ty jsi již velmi starý!“

„To vím!“ odpověděl vážně stařec.

„A brzy umřeš.“

„To je možné.“ A jakási nejistota se zaleskla v dědečkových očích.

„A umřeš-li, dědečku, jako pohan, budeš se stále trápit ve velkém ohni, vždy!“ pokračovala něžně Blandina.

„Myslíš?“

„Vím to jistě, Otec to říkal a Otec nikdy nelže. A já stařečku, nechci, aby ses trápil; poslechni mne a říkej za mnou; co ti budu předříkávat: obrátím tě a naučím tě životu věčnému! Ve jménu Otce . . . opakuj, ve jménu Otce . . .!“

Vliv dítěte byl podivuhodný: stařec opakoval jak toho večera, tak i v pozdější dni. Od té doby se Blandina a dědeček stali nerozlučnými přáteli. Byla to nerovná dvojice, ale svorně chodívali po úzkých hrázích a hlídali rýžové osení před vrabci; a mezi poplašná volání se mísilo odříkávání Zdrávasů a Otčenášů. Doma se po večeri ukrčili do začouzeného koutku a zase slovo za slovíčkem, věta za větou a stařec se učil Otčenáš a maličká Blandina neúnavně předříkávala a učila dědečka dělat kříž.

Dlouho to trvalo, neboť dědeček měl již špatnou paměť, neuměl číst a nikdy neslyšel tolik nových slov. Ale přece za šest měsíců dovedl bez velikých přeréknutí všechny hlavní modlitby a nezaměňoval Adama za sv. Josefa.

A tak jednoho dne Blandina kráčela vítězně k domu misionářovu a za ruku vedla dědečka trochu sklíčeného.

„Otče!“ volala Blandina radostně, „Otče, obrátila jsem jednoho pohana; nyní splňte svůj slib a dejte mi první svaté přijímání!“

Při troše shovívavosti byly vědomosti dědečkovy shledány dostatečnými. A v neděli byla v malém anjoramasinském kostele veliká slavnost, starý, kdysi nepřístupný pohan přijímal svatý křest. Blandina byla dědečkovi kmotřenkou a oba dva, dědeček i vnučka, šli po prvé k svatému přijímání.

Děti, umíte tak toužit po sv. přijímání? Dovedete si podobně zasloužit, aby k vám přišel do srdce Pán Ježíš? Snad ve vašem okolí je také někdo, kdo je také takovým pohanem; modlete se za něho a pomozte mu přijít k Pánu Ježíši a do nebe. Pán Bůh vás za to bude mít rád.

Nашe druhá soutěž.

Otec Jeronym.

Když strýc Všudybyl a Vševěděl už vám v minulém čísle oznamoval, že už vše slíbené vám poslal, oznamoval jsem vám, že začínáme pro vás chystat novou soutěž. — Mnohým čtenářům a čtenářkám to vrtalo v hlavě, hned chtěli vědět, o čem to bude, aby měli více času na přemýšlení a dostali první cenu. — A jaké prý budou také ty odměny? —

Protože jedu do Říma, chtěli bychom od vás něco vědět, co souvisí s Římem. —

Napište nám proto odpověď na toto:

Proč bych chtěl jet do Říma a co bych řekl svatému Otci?

Je to otázka trochu těžší; pořádně si to rozmyslete a třeba se poraďte s velebným pánem nebo s někým.

Pěkně to napište a napište také, kde býváte a číslo domu; dejte do obálky a na ni napište:

Soutěž pro Pán přichází.

Matice cyrilometodějská, Olomouc, Wilsonovo náměstí 16.

Nezapomeňte na známku a pošlete to nejpozději do 5. listopadu 1931, — abyste k vánocům mohli dostat odměny. — Nejlepší z nejlepších odpovědí budou také otisknuty v Pán přichází.

O d m ě n y : První ceny budou tři: každý z těch tří dostane velkou stříbrnou medailku a fotografii sv. Otce. —

D r u h ý c h cen bude šest: každý z těch šesti dostane menší stříbrnou medailku a obrázek sv. Otce. —

T ř e t í c h cen bude devět: každý z nich dostane velkou aluminiovou medailku a fotografii sv. Otce. —

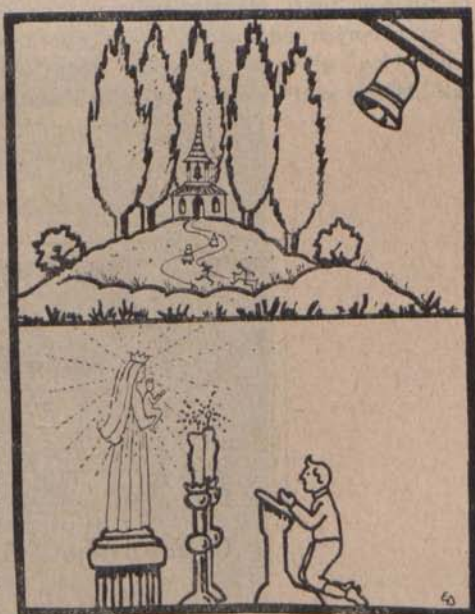
Všichni ostatní dostanou medailku a obrázek sv. Otce. Všechny medailky budou sv. Otcem posvěceny. — Čiňte se! —

II. Neděle a růženec.

J. Životek.

Rád naslouchám jásavému hlasu zvonů, jenž se časné zrána ve sváteční den nese širým krajem a jenž věřicím připomíná příkázání: „Pomni, abys den sváteční světil!“ Přes pole a háje zní ten svatý hlas, hlaholí tak jasně, hlaholí tak krásně: „Duše, věz, neděle, den Páně dnes, volá tebe do kostela.“ Jásavý hlas jejich umlká, je ticho všude, taký klid a mír, jak by vymizelo lidské zlo a trudy; jen k nebesům se nese zbožná píseň věřících: „Pozdvihni se, duše, z prachu, zalet k rajským končinám!“ Do kostela rádi chodíme, o požehnání Krista prosíme.

S velebnou písní vstupuje k nebesům modlitba malého věřícího křesťana, který Matku Boží prosí: „Panno Boží, Matko moje, učiň, ať jsem dítě tvoje, tvoje v žití, v umírání, v blahu, strachu, ve

strádání. Tvoje v kříži i v žalosti, tvoje zde i na věčnosti! Matko Boží, Matko moje, učiň, ať jsem dítě tvoje!" Pak pozdravuje Pannu Marii sv. růžencem: „Zdravas, milosti plná, Pán s tebou," a v něm zároveň opětuje, co ji učinilo matkou Syna Božího: „Kterého jsi z Ducha sv. počala, kterého jsi v Betlemě porodila atd.

Růženec se modlíme, abychom Pannu Marii uctili, abychom se postavili pod její ochranu. „Královno svatého růžence, oroduj za nás!"

Jiné časopisy pro školáky a školačky:

„Dětský svět", který mnozí z vás znají, je již druhý rok větší o „Malý zpravodaj Dětského světa", a tak každých čtrnáct dní přijde odběratelům nové číslo. Předplácí se na rok 9.50 Kč. Adresa administrace je: Československá akciová tiskárna v Praze II., Karlovo nám. 5. Tamtéž vychází v sešitech „Raná setba"; ta přináší pěkné a dobré povídky pro děti. Letos vychází pěkný román, dobrodružství amerického hochy od P. F. Finna: *Milek z Kampionu*. Roční předplatné je 15 Kč. A ještě něco tam pro vás vydali: Úhledný a zajímavý „Malý kalendář pro mládež" za 4 Kč. Jistě se vám zalíbí, články i obrázky, pobaví vás a také poučí.

Na staré i nové odběratele se těší jiný katolický měsíčník „Rajská zahrádka", která již dlouho vychází a k dobrému přivedla mnoho svých malých čtenářů. Vychází v Praze II., Pštrossova ul. 198; ročně stojí 6 Kč.

Snad vám pan učitel říkal také o týdeníku „Mladý svět", který stojí ročně 10 Kč. Snaží se žáky pobavit i poučit a doplnit jejich vědomosti zprávami o významných událostech všech oborů. O vlasti krásně poučuje „Naše republika" slovem i obrazem. Roční předplatné 10 Kč. Jak „Naši republiku", tak „Mladý svět" vydává státní nakladatelství v Praze.

Co dáš v říjnu Ježíškově Matičce?

Časopis „Pán přichází" pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 19.

LISTOPAD 1931.

ČÍSLO 3.

Smutná ovečka.

Smutná ovečka.

V trní, v prachu, nad hroznou propastí stála. Bylo jí tak smutno a tak jí bylo líto, že od svého dobrého pastýře se svévolně zatoulala. Volala ho, naříkala, všechno ji bolelo. A dobrý pastýř přišel si pro ni. Podívej se na obrázek, jak k němu chvátá jeho smutná ovečka. Ale již není smutná, protože ví, že půjde k ostatním, které se radují v bezpečí u dobrého pastýře.

Takové smutné ovečky má Pán Ježíš. Jsou to duše v očistci, které tam musí činiti pokání utrpením, aby byly zbaveny všech následků hříchu na duši a mohly se radovati u Dobrého Pastýře v nebi. Pán Ježíš chce, abychom s ním hledali tyto smutné ovečky a svou modlitbou a svými dobrými skutky jim pomáhali, aby se dříve dostaly do nebe.

Můžeš jim přispěti ku pomoci modlitbou a jinými dobrými skutky sebezapření. Můžeš jim však pomoci tak, že ta tvoje pomoc vypadá skoro tak, jako obrázek na první stránce. Když totiž jdeš ke svatému přijímání za dušičky v očistci. To se dělá tak. Připravíš se, jak nejlépe dovedeš. Při svatém přijímání se modlíš jen za dušičky. I kdyby to byly jen samé Otčenáše. A Pánu Ježíši také řekneš: Pane Ježíši, Pastýři dobrý, jdi pomoci dušičkám, aby nebyly více takové smutné ovečky, nýbrž aby se brzo u Tebe radovaly. Můžeš také přidat ještě toto: Všechny zásluhy tohoto svatého přijímání Ti dávám, abys je Ty dal dušičkám v očistci.

Listopad patří dušičkám, smutným ovečkám Pána Ježíše. Když na ně budeš pamatovati takovým způsobem, budou mít tři najednou radost: smutná ovečka v očistci, Pán Ježíš a ty také. Neboť je to tak krásné, pomáhati hledati Dobrému Pastýři jeho smutné ovečky, aby se z nich staly ovečky šťastné.

Ministrant.

Podle dra Klem. Žúrka.

Dobrý Ježíšek má ministranty velmi rád a jejich srdečko rozohňuje k obětem, které by ani dospělý člověk nedovedl přinést. Dovede však je přinést malý chlapec, protože jest ministrantem. O tomto hrdinském chlapci, statečném vyznavači Krista svátostného, chci vám pověděti příklad.

Jel jsem na sv. misie k Čechům, našim krajanům v Polsku. Tam se vystěhovali z Čech i z Moravy a žijí většinou na Volyni v Polsku. A tito naši krajané žijí mezi pravoslavnými a proto jsou velmi rádi, když k nim přijde římskokatolický kněz. Přijel jsem tam na počátku září. Za Lvovem jsme zůstali státi s vlakem — co to — inu proto, že Polsko spoří, vlak jede až tenkrát, když má cestující, až se tito sejdou, tu teprve jede se dále. Tak, když nás bylo do vagonu dosti, jelí jsme k ruským hranicím. A milé děti, tam není klid. Vypravovali mi cestující, jak před týdnem tam byly zapáleny vesnice rukou

zlou, ale přišlo se na tajnou skrýš střeliva; totiž jak se chytaly chauloupky, tak tam v jedné za druhou — vybuchovaly granáty. A to vidíte, třebaš jste malí, že na světě jest zle a všechno se chystá k hroznému zápasu.

Ale abych nevybočil, vracím se k vypravování o chlapci ministrantovi. Kde jest ministrant, tam jest i velebný pán. Tak napřed o tom velebném pánu. Slézám v Turžisku a potkávám staříckého, hubeného kněze a uctivě se zdravíme. Tu mi vozka praví: „Duchovní otče, toto jest ubohý ruský mučedník; teď bývá u nás v Polsku, ale on utekl z Ruska ze žaláře.“ Na mou otázku, proč byl v žaláři, slyším vypravování:

V Rusku každého kněze, který se opováží konati své bohoslužby, bez milosti uvrhnou do vězení. Ale nejen to; i každého, kdo se opováží tomu knězi ministrovati. A tak i tu. Kněz i ministrant dostali dva roky žaláře. Byli odvedeni do tmavého, mokrého sklepa a tam o vodě a chlebě, a to na tři dni dostali oba jen kousek chleba, byli trápení. Byli již v žaláři 13 měsíců, a tu podařilo se jim z vězení utéci. Jak jim tam bylo, snadno se domyslíte, ale to nejhlavnější si nechám na konec! Víte, milé děti, zvláště vy, ministranti, víte, co povídal ten ministrant svým mučitelům, těm zlým bezbožníkům, když ho lískovici bili? „I kdybyste mne zabili, já přece ministrovati budu a důstojného otce neopustím.“

Ale stala se jim nehoda. Jak utíkali ze žaláře, vrhli se na ně pronásledovatelé, oni strachy se rozprchli, každý jinou cestou, a tak ten důstojný pán jest v Polsku, kde však jest jeho ministrant, neví, a to ho velmi rmoutí.

Není-liž to malý mučedník a zdaž to nebude od vás pěkné, když vy, kterým jest popráno sloužiti u oltáře, budete svá svatá přijímání obětovati za takové malé služebníky Boží, oběti bolševiků. K tomu jsem vás chtěl tímto psaním povzbuditi.

Kdybyste věděli, jak jste šťastni, kteří v našich krásných chrámech Božích ministrujete a chodíte často ke svatému přijímání! Jaký to rozdíl u nás a v Polsku! Ty daleké cesty, a k tomu tolik bláta, že si to nedovedete ani představití. To vám mohou říci vaši tatíčkové, kteří ve válce byli v Polsku a v Rusku. Já sám na voze v bezedném blátě jsem se vezl, a pomyslete si, jak vyhlížela moje bílá klerika. Tu vystříkla kaluž, tu letělo bláto, a já měl jíti k oltáři, ach, jen jsem se díval smutně na své bílé šaty; měly býti bílé, ale ony byly strakaté. Ale hned jsem se potěšil, vida, jak ty ubohé děti, hodinu, dvě jdoucí v blátě, přišly, a to rády, aby se vyzpovídaly a přijaly Ježíška ve Svátosti oltární. Bylo jich někdy z 12 až 16 vesnic, a tak se nedivte, že jsem šel k oltáři někdy až ke 12. hodině a oni ke svatému přijímání až okolo 1. hodiny. Není to oběť? Zajisté, a veliká!

A vy se budete modliti tím více a raději i za učitele, kteří je vedou. Jsou pravoslavní na mnohých místech, ale jak uslyší, že přijel misionář z Československa, českým dětem a všem dají prázdnou, školu vystrojí jako kapličku, učí děti zpívati a radují a veselí se s ubohými dětmi. Vidíte, tak je to v Polsku. Ale já vám povím ještě

více. V jedné vesnici u Dubna měli právě posvěcený kříž, a to pravoslavným obřadem. Ale jak slyšeli, že přišel český kněz, tu starosta, sám pravoslavný, šel koupiti do Dubna kovový obraz Ukřižovaného, přibíl jej na kříž a prosil, abych jim tento kříž znovu posvětil. A na tom nebylo dosti: hasiči vyrukovali se svojí stříkačkou a rovněž snažně mne prosili o posvěcení. A aby to bylo důkladné, já musil od svatého kříže zase na druhý konec vesnice, ale, děti, v tom blátě a vodě jak moje bílá klerika vypadala, nedá se popsati. Pan biskup lucký, když jsem se mu v té klerice ukázal, spráskl ruce a pravil: „No, důstojný pane misiónáři, vidím vaši práci, ale zároveň vidím, že dále pracovati vám nemožno,“ a laskavě mne propustil. Pro ohromné bláto a zimu dílo své jsem teď nedokončil. Smutné, milé dítky, je to v Polsku, všude hledí na ubožáky hlad a nouze, hory pokryty jsou sněhem a obilíčko shnilo na poli.

A tak buďte tak hodní a modlete se rádi za ty nebohé ruské mučedníky.

Pod křížem.

Fr. Prokop.

„Oldřichu, honem jdi do města a kup mně tam soli, já nemám kdy,“ nařizovala maminka.

„Zas do města a pořád jenom já,“ mumlal Oldřich. „To si raději vezmu nesolenou polévku, než pořád kudysí lítat.“

„Tak odpovídáš své mamince? Nevíš, co je to poslušnost? Ale dnes už ses mě nazlobil dost, zasluhuješ pořádného trestu.“ A maminka vzala hůlku a několikrát přeměřila neposlušného Oldřicha.

Oldřich se urazil. Potrpěl si vždy na ješitnost, vychloubavost a neposlušnost, jak nyní vidíme. Slyšel, že jsme samostatní občané svobodné republiky, že se nemáme nikoho bát a chodit vždy s čelem vzpřímeným. To došlo devítiletého Oldřicha. To byla voda na jeho mlýn. Šel jako páv a vykračoval si jako švihák. A nyní on má jít pro sůl, on, svobodný občan. Copak je nějaké děcko, on už má přece devět roků, to už je hezky daleko od kolébky. A konečně, proč si maminka nepošle pro sůl Lidku, vždyť to patří ženským, on se přece nebude míchat do kuchyně. Tohle by byla pěkná samostatnost!

Tak uvažoval nepoddajný Oldřich. Po výprasku ze vzdoru ani nezaplakal a místo pro sůl utekl ven do polí. Tam si sedl do trávy a uvažoval, proč jen on je tak nešťastný, jen on musí tolik trpět. Celá příroda je tak svobodná, jen on jediný je utiskován, on jediný musí pořád poslouchat, ačkoliv už mu jde pomalu na desátý rok. Ať mně maminka ukáže něco v přírodě, co musí poslouchat. Všecko si jde svou cestou.

Naráz uviděl krásného kohouta. Jak si pěkně vykračuje, pomyslí si Oldřich. Nikdo ho nenutí, nikoho neposlouchá. Brzo zpozoroval kvočnu s kuřaty. Kvočna také chodí pěkně, kam chce. Tu však vidí, jak kvočna občas svolává kuřátka. Každé se musí ihned do-

staviti co nejrychleji. Jedno se však kamsi zatoulalo. Za chvíli uslyší pískot, a co vidí? Snese se krahujec a před Oldřichovým zrakem zaťal spáry do ubohého kuřátka. Než se Oldřich vzpamatoval, byl ten tam i s kuřátkem.

Vidíš, to má za svou neposlušnost, ozvalo se svědomí v Oldřichovi. A pak říkáš, že nikdo v přírodě neposlouchá.

No, copak kuře, to je ještě hloupé, to se musí držet maminky, ale já, já nejsem žádné kuře, já jsem svobodný občan. Já už mám devět roků pryč. A Oldřich si to tak zdůraznil, jako by se byl narodil už někdy před potopou světa. Odporoval dobrému hlasu svého nitra, a aby nemusel uznat svůj omyl, vstal a šel dále.

Přišel k louce. Uviděl na ní dva koně, krásné vraníky. S chutí se pásli na čerstvé trávě a občas jen zvedli hlavu s bujnou hřívou a spokojeně se rozhlédli kolem. Oldřichovi se velice líbili. To je život, pomyslnil si v duchu, takhle být pořád na zdravém vzduchu, žít volně a od nikoho nedostávat. To bych opravdu raději chtěl být takovým koníkem, zavzdychl toužebně ubohý Oldřich, kterého pořád ještě hryzl ranní výprask od maminky.

Než jeho radost netrvala dlouho. Nevšiml si, že za křovím pod loukou sedí sedlák. Za chvíli přišel a pěkně oba koně zapřáhl do pluhu. A Oldřich viděl na vlastní oči, jak jeho obdivovaní konci jsou celí zpocení, jak musejí přísně poslouchat a jak občas se jim i bič sveze po krásném hřbetu. A svědomí zase k němu promlouvalo: Vidiš, tady máš druhý důkaz, že nejsi sám, který musíš poslouchat. Nevymlouvej se, že to je hloupé kuře, musíš přece připustit, že kůň není žádné kuře. Jen to uznej!

Oldřichovi začínala hořet půda pod nohama. Ale ještě to nechtěl uznat. Pustil se dále. A tamhle jsou vojáci na hřišti, půjde se na ně podívat. A už letěl jako drak. Pozoroval je hezkou chvíli. Jak to pěkně všechno klapě, liboval si v duchu.

A proč to všechno tak pěkně jde? — ozvalo se neúprosné svědomí. Pravda, protože všichni pěkně poslouchají jako jeden muž. A podívej se, tamhle jeden neposlušný, jak je trestán. Musí se plazit po zemi okolo celého velkého hřiště po čtyřech jako zvířátko a v ruku musí nést těžkou pušku. A podívej se, milý Oldřichu, to musí dělat svobodný občan. A uznáš, že je starší než tvých devět roků. A proč — protože neposlechl. A ty se nechceš poddat své dobré mamince, která tě má tak ráda.

(Pokračování.)

Z mošny strýce Všudybyla.

**Bretonská pověst o sv. Guénolé, králi Gradlonovi Velikém
a jeho nezdárné dceři Dahut.**

Na cestě z Lurd jsem se sešel ve vlaku s jednou zbožnou paní z Bretońska. Nevíte, milé děti, kde je Bretoňsko nebo jak se ještě

říká, Bretaň? Podívejte se na mapu Francie a tam na severu vybíhá do Atlantického oceánu poloostrov s městy Quimper, Saint-Malo. To jest Bretaň. Lid bretoňský je velmi zbožný a věrný katolické víře od nejstarších dob až dodnes. Mezi misionáři, kteří obraceli Bretoňce z pohanství ke křesťanství, jest také opat sv. Guénolé, (zemřel 3. března asi r. 527), na kterého Bretoňci s láskou a s úctou vzpomínají.

Bretoňci mají mnoho pěkných pověstí o svých svatých a o své zemi; jednu z nich již začínám vyprávět tak, jak jsem ji slyšel:

Kdo přijde do Quimperu, uvidí mezi věžemi katedrály (t. j. biskupského kostela) sochu jezdce na koni. Je to socha krále Gradlona Velikého. Dávno, za časů sv. Guénolé, byl Gradlon Veliký králem a sídlil v městě Ys. Gradlon byl dobrým králem a věrným katolíkem; narodil se a byl vychován jako pohan, ale sv. Guénolé jej získal pro učení Krista Pána. Po vzoru Otce nebeského se Gradlon snažil býti dobrotivým a spravedlivým a ve všem dával svým poddaným dobrý příklad. Modlíval se, chodil na mši sv. a ke svátostem, zachovával Boží přikázání, postil se ve stanovené dny, dával almužny, zkrátka žil jak dobrý katolík a katolický vladař má žíti. Avšak Pán Bůh jej zkoušel: dal mu jedinou dceru Dahut. Dahut byla sice velmi krásná, ale také velmi nezdárná a zlá, jako zlý duch satanáš. Svými zlými činy trápila otce a špatným příkladem pokazila polovici toho, co dobrý příklad krále Gradlona Velikého způsobil. Sv. Guénolé často napomínával nezdárnou, hříšnou Dahut: „Nevěnuj se pošetilým a špatným libůstkám, nepoddávej se bláznovství, ke kterému tě navádí zlý duch! Pamatuj! Za rozkoší přijde bolest a kdo pije víno, bude píti i vodu; kdo si libuje ve hříchu, zahyne v něm!”

Avšak všechno nadarmo, Dahut se ještě posmívala ostříhané hlavě sv. Guénolé.

Město Ys bylo proti útokům mořských vod chráněno velikou, silnou kamennou hrází. V hrázi byla železná vrata a ta se odmykala a zamykala zlatým klíčkem, jež král Gradlon Veliký nosíval ustavičně na krku. Jednou večer pila Dahut se svým milencem víno a medovinu. Milenec byl špatný člověk a chtěl se pomstíti ostatním mladým mužům, kteří se nadarmo ucházeli o lásku krásné Dahut. Proto žádal milenec po Dahut důkaz její lásky a pravil jí: Něžná Dahut, máš-li mne ráda, vezmi otci ve spánku s krku zlatý klíček od moře, zatopíme město a odjedeme někam daleko! — Dahut nato odpověděla: „Dobře, staň se ti po vůli!”

Když král Gradlon Veliký usnul, Dahut k němu potichu přišla a opatrně mu vzala zlatý řetízek i s klíčkem od mořských vrat; potom šla a odemknula zlatým klíčkem železná vrata v kamenné mořské hrázi.

Strašný křik probudil starého krále Gradlona Velikého: „Voda jest volná, moře prolomilo hráze, město se topí!”

Král Gradlon Veliký si rychle nasadil královskou korunu, na ramena si přehodil purpurový (krásně červený) plášť, vyskočil na divokého bělouše a za sebe posadil do sedla dceru Dahut. Po boku

ujížděl sv. Guénolé na královském koni. Řítili se jako víchr a vzadu se stále za nimi valily vzedmuté mořské vlny a z nich se ozývalo: „Prokleta buď bílá dívka, která po hostině otevřela studny propasti a mořská vrata! Buď prokleta!“ Velicí rackové bičovali křídly obličej zlatovlasé Dahut a křičeli: „Buď prokleta! Buď prokleta!“

Šedivé vlasy krále Gradlona Velikého vlály ve větru, koně utíkaly, až s ních pěna tekla, ale mořské vody byly rychlejší a dostihovaly uprchlíky. Veliká mořská vlna jižjiž pohlcovala krále Gradlona Velikého i s ničemnou Dahut a s divokým běloušem. Tu svatý Guénolé strašně vykřikl: „Ó králi, zahyneš, neboť vezeš za sebou ďábla! Shod' ďábla do vody!“ Král Gradlon Veliký poslechl světce a shodil zločinnou dceru Dahut a mořská vlna ji pohltila. Tak se starý král Gradlon Veliký i se svatým Guénolé zachránili, ale všichni ostatní obyvatelé města Ys zahynuli se vším, co měli.

Bretonští rybáři potom vídali na vlnách mořských sedávati Dahut, jak si česávala vlasy zlaté jako med. A za bouří slychávali ji zpívati žalostné písně, neboť za bouře ji zvlášť pronásledovaly výčitky za zlý čin a tak ani po smrti neměla pokoje . . . A jiní rybáři zase ještě uviděli v hloubce moře skryté město s kulatými věžemi a s paláci; slychávali zvony zvonic umíráčkem a hlasy, které stále volaly: „Buď prokleta, vrátná smrti, žes otevřela bránu oceánu a vrata bezuzdnému moři!“

*

Děti, v každém příběhu a v každé pověsti je skryto zlaté zrnko poučení. I v této pověsti. Uvažujte: králem jest rozum, svatým rádcem je milost Boží, anděl strážný a dobří lidé. Hřích a všechno zlé je mořem, a proti zlému stojí hráz vytrvalosti v dobrém, zlatým klíčkem, který moři zla otvírá nebo před ním zavírá je tvá vůle. Branou v hrázi jsou špatné náklonnosti ke lži, k nečistotě, k pýše, k nestřídmosti, k nepoctivosti, k neposlušnosti. Vůle jest dcerou krále-rozumu a špatný milenec jsou pokušení, zlý duch, špatní kamarádi, špatná kniha nebo obraz a zkrátka všechna zlá příležitost ke hříchu.

Na tvé vůli jest, bude-li poslouchat Božích příkázání a bude-li milovat Pána Boha a všechno, co je před Pánem Bohem dobré, nebo se dá za pokušením na špatnou cestu. Po špatné cestě dojde k bráně moře neštěstí a hříchu, přivolí ke zlému, tím železnou bránu jako zlatým klíčkem otevře — a nastane největší pohroma: hřích utopí duši a bude ji ustavičně pronásledovat ve věčném zavržení.

Varuj se hříchu a zlé příležitosti po celý život, ať šťastně můžeš žít i umírat. A jestli se tvá duše snad utopí ve hříchu — nedej Pán Bůh — lituj hříchu a v hodné sv. zpovědi si vypros vzkříšení duše a víckrát nehřeš! To si pamatuj! To si umiň! To čin! Budeš šťastným králem svého života a šťastným dítětem Božím.

Naším nejmladším.

III. Na svatém poli.

Ve dnech, kdy strom setřásá poslední svůj list a kdy příroda se ukládá ke spánku, navštívíme místa trvalého klidu a míru a prodáváme nad hroby svých drahých přátel a příbuzných. Ve vděčné vzpomínce na ně zdobíme jejich hroby květy a rozžeháme světla. Jsou ona stálým voláním křesťanské prosby: „Světlo věčné ať jim svítí!“

Z místa utrpení volají k nám Dušičky slovy Jobovými: „Slutujte se, slutujte se nade mnou, aspoň vy, přátelé moji, neb ruka Páně dotkla se nás!“

V prstonárodní písni za zemřelé často slyšíme tklivá slova: „Odpočiňte v pokoji po boji, všechny věrné dušičky, království nebeského dědičky.“

O svátku Dušiček tklivě vzpomíná lidová moravská píseň drahých mrtvých, kterým láska živých ustlala poslední lůžko na svatém poli. Práví:

„Hřbitove, hřbitove, zahrado zelená,
proč do Tebe sázím tak drahá semena!
Pořád je tam sázím — a žádné nevzchází,
snad že je zahradník hluboko zahází.“

Kéž královna nebes vezme dušičky pod blankytný plášť své lásky!

„Matičko Kristova, klíčnice nebe,
za duše v očišti prosíme tebe.
Mateřskou přímluvou otevř jim bránu,
ony už touží tak po Kristu Pánu.
Matičko Boží, skloň se k nim vřidnou tváří,
nebeský mír ať jim na věky září.“

(Dostál-Lutinov.)

Pro starší školáky a školáčky se velmi hodí k čtení a k přemýšlení knížka od P. Chardona: *Vzpomínky Anděla strážce* (vyšlo v Edici Smíru, Přerov; stojí 12 Kč). Zbožný kněz a váš přítel vypráví, jak si anděl strážný vzpomíná na život svého svěřence od kolébky až do ráje. Anděl strážný je věrným společníkem každého křesťana, dobrého i zlého. Ale jenom dobrý a zbožný křesťan poslouchá svého anděla a je to k jeho věčnému dobru. Posloucháš ty svého anděla strážce? Knížka od P. Chardona tě tomu učí, proto si na ni našetř nebo si ji vypros.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 19.

PROSINEC 1931.

ČÍSLO 4.

Světlo volá k Jezulátku.

U jesliček.

Fr. Prokop.

Byl štědrý večer. Krajina byla celá oděna bělostným závojem, utkaným ze sněhových vloček. Na nebi zářil měsíc a kolem něho blikaly veselé hvězdičky. Dívaly se do příbytků smrtelníků, dlících na zemi, a počítaly bedlivě, kolik lidí je v tento slavný večer opravdu šťastných, nejen snad pro lepší jídlo nebo pro dárky, nýbrž všímaly si těch, kdož jsou naplněni blahem z toho, že byl světu dán Vykupitel. A když některá hvězdička našla někoho, kdo se klaněl Ježíškovi v jesličkách a děkoval mu za tu velikou milost, ihned to oznámila ostatním, které se z toho velice radovaly. Některé se tak chvěly radostí, že to mohl vidět každý na zemi, a taktak že nespadly s nebe.

„Sestřičky moje, pojdte se podívat, honem“ — zvolala jedna z nich. A upřely své zraky na chudou chaloupku v jedné tiché vesničce. Tam seděla maminka u jesliček a u ní stála její dceruška, malá Bětuška. Maminka byla trochu smutná. Vzpomínala, jak vloni s nimi seděl u jesliček také tatínek. Nyní ho tu není, smrt jim ho vzala. A za chvíli se jí objevily v očích slzy. Bystrá Bětuška to hned zpozorovala.

„Maminko, vid, ty pláčeš pro tatínka. Ale, maminko, neplač už, vždyť tatínek je v nebičku a my tu máme Ježíška. Podívej se, maminko, jak rozprahuje ručky, on nás má rád, pravda, maminko, že se nemusíme bát.“

„Ano, milá Bětuško, nemusíme se ničeho bát, Ježíšek je s námi“ — oddechla si maminka, potěšená slovy své dcerušky.

„Hleď, maminko, jak je Panenka Maria ráda, jak se usmívá“ —

„No ovšem, že je ráda, jak by nebyla šťastná, když má Ježíška. Vždyť je to její drahé Děťátko, které přišlo spasit svět. Pravda, ty víš, že tě tvá maminka má ráda — a Matička Boží by se neměla těšit ze svého Synáčka, tak dobrého, tak svatého?“

„Maminko, ale proč svatý Josef tak hledí, což on se neraduje?“

„I jakpak by ne, jenomže on to tak neukazuje navenek. On se dívá veliké lásce Boží, která mu dopřála nejen se dočkat příchodu slíbeného Vykupitele, ale též být jeho pěstounem, starat se o něho jako otec. Proto hledí zamlkle, protože se cítí nehoden takového vyznamenání.“

„Maminko, a co tady ti tři dělají, co klečí před jesličkami, a co to mají v ruce?“ dále se dotazovala Bětuška.

„To jsou svatí tři králové. Přišli až zdaleka poklonit se svému nejvyššímu Králi zde v jesličkách a přinesli mu vzácné dary: zlato, kadidlo a myrhu, na znamení, že se mu zcela podrobují. Pán Ježíš přišel spasit všechny lidi, proto má kolem sebe krále, protože on je Král králů. Vidiš tu chudé pastýře, protože Pán Ježíš nebere peníze za své vykoupění a také proto, že on je Pastýř lidských duší.“

„Ale maminko, tam ten poslední se mohl také umýt, když šel k Ježíškovi. Vypadá jako kominík“ — a při tom slově se Bětuška trochu odvrátila hrůzou, protože ona měla vždy z kominíka hrozný strach, nemohla se na něho ani podívat.

„Ale Bětuško, to není ze zlé vůle, ani z neuctivosti. On za to nemůže. V jeho zemi jsou všichni lidé tak černí od narození. Oni mají takovou duši, jako my a po křtu sv. jsou uvnitř bílí jak sníh. Tobě připadá, jako by se umýval kolomazem, ale kdyby oni viděli tebe, mysleli by zase, že ty se umýváš smetanou. Horší je, Bětuško, když někdo má tvář bílou, ale duši černou, zašpiněnou hříchem! A vidíš, aby Pán Ježíš ukázal, že miluje i černochoy a vůbec všechny lidi, proto má zde u sebe i tohoto zástupce černého plemene.“

Bětuška pomalu nabývala důvěry. Ale ještě nebyla úplně přesvědčena. Musela to sama zkusit. „Maminko, nezačerním si ruce, když ho pohladím, a nic mi neudělá?“

„Nic, Bětuško, nic ti neudělá. Pohlad ho hezky mile a ukaž, že máš ráda všechny lidi a hlavně ty, kteří milují Pána Ježíše.“

Bětuška tak učinila a měla radost, že jí ruce zůstaly čisté.

„Ale, co tady má co dělat ten rohatý vůl a tam ten osel. Maminko, vždyť se jich Ježíšek poleká — a aby neshodily jesličky, Ježíšek by si mohl ublížit. Pryč, jdete pryč...“

„Bětuško, neboj se, nic neudělají Ježíškovi. To jsou hodná zvířátka. Podívej se, jak pěkně hledí. Ježíšek je tu chce mít, on je pánem i všeho ostatního tvorstva. A také proto, aby ukázal, že vůl a osel poznali svého Pána, ale když přišel Syn Boží k lidem, musel o tom napsat sv. Jan: „Ke svým přišel a oni ho nepřijali.“ Pán Ježíš je Bůh silný, jehož poslouchá celá příroda. U něho se stává vlk tichým beránkem a zuřivý pardál milým kůzlátkem. Nic se tedy nestrachuj, buď klidná.“

„Maminko, kolik je tu oveček. Z těch nemám vůbec strachu.“

Vidíš, Bětuško, hled být po celý svůj život takovou tichou a dobrou ovečkou, která je pořád blízko Ježíška, která od něho neodchází, ale stále se k němu tulí.“

„Ano, maminko, to budu. Ovečkou chci být, ale toho černocho nebo toho roháče ať si dělá někdo jiný“ — tak ještě stále naznačovala Bětuška svou nedůvěru v ty dva tvory, kteří přece hráli takovou úlohu před jesličkami Ježíškovými.

Nato se Bětuška zadívala ještě jednou na celý Betlem. Prohlížela si všecko. Všem věnovala svůj něžný pohled a úsměv. A nakonec si ještě nechala Ježíška. Jemu chtěla dát poslední svůj pozdrav v této svaté noci. Upřela naň svá očka. Naráz sebou trhla. Co to vidí? Že si toho dříve nevšimla! Ježíšek má holé ručkv. tv své malinké. milé ručkv. Je mu iistě zima. Ano, vidí to dobře. Je slabě oděný. jen několik plenek. Panenka Maria se všemožně snaží uchránit ho před zimou, ale přece nemůže být tak celou noc, musí si také trochu zdřímnout. Jak to zařídit? Jak pomoci Ježíškovi? ... „Aha, počkei. už vím!“ A teď si Bětuška vzpomněla, že dostala pro svou panenku několik peřinek. A už běží. vytrhne se z obětí matčina a letí ke svým hračkám. Za chvíli přiletí i s peřinkou, vstoupne si na židli a klade peřinku do jeslíček Ježíškových. „Ježíšku, abv ti nebvlo zima.“ šeptá si a urovnává peřinku. A za chvíli bylo vidět jen tvářičku Ježíškovu, vše ostatní bylo skryto pod peřinkou.

„Pravda, maminko, že už není Ježíškovi zima.“

Maminka, dojata počínáním své dobré dcerušky, objala svého andílka. A bylo jim oběma tak blaze — mamince i Bětušce — a Ježíškovi se dobře spalo pod peřinkou, již naň dala Bětuška.

To byl právě ten dojemný okamžik, co jedna z hvězdiček volala na ostatní: „Sestřičky moje, pojďte se podívat, honem.“ A ani měsíček, jindy tak klidný, neodolal a tak zvědavě nahlížel do světnice, že to bylo poznat v oknech a na podlaze.

*

Milé děti, brzo přijdou krásné vánoce. Hleďte přijmout do svého srdce Ježíška, ale ať je mu v něm dobře! Snažte se mít proň srdce teplé, aby si nemusel stěžovat na zimu. Když budete mít Ježíška v srdci, planoucím k němu teplem lásky, budete šťastny vy, bude se radovat Ježíšek, hvězdičky se budou na vás usmívat a měsíček bude hodně zvědavě, skoro až závistivě na vás koukat. Tak budete mít nejkrásnější a nejveselejší vánoce!

První lekce z latiny.

Lidka jede po prvé do střední školy, do gymnasia. Prožila již všechny ty strachy a úzkosti před přijímací zkouškou, vydechla si o prázdninách a teď s radostí, očekáváním a také s obavami začíná nový školní rok na nové pro ni škole. Novoty vábí, ale skrývají také mnoho neznámého a to, jako vše tajemné, vzbuzuje v člověku tíseň a v tom malém a citlivém človíčku, kterým je Lidka, dokonce velikou tíseň.

Teď sedí ve voze elektrické dráhy vedle maminky a její ruka se chvěje v mamčině. Teď míjejí Strahov a maminka šeptá:

„Tady si poprosíme o požehnání patrona naší farnosti, sv. Norberta. A tam u Lorety Matičku Boží, pak sv. Víta, Václava, Vojtěcha, Prokopa a sv. Lidmilu; hleď, zde z Loretánského náměstí vidíme dobře katedrálu.“

Lidka vzdychla vroucně. To prosba k sv. patronům zalétla z jejího srdce k výšinám nad gotický dóm...

„Mami, já mám přec jen strach,“ začala po chvíli znova. „Jaké to bude v tom gymnasiu? Dovedu to? Mně se ti někdy zdá, že neumím nic!“

„To se ti nezdá, to je pravda. Právě proto se budeš učit, abys uměla.“

„Ano, ale mně připadá, že i když se budu učit, přece se nebudu moci na sebe spolehnout. Nevím, jak bych to řekla, ale nezávisí to ode mne někdy.“

„Buď ráda, aspoň tak snadno nezpýchneš. Spoléhala bys na sebe a takto musíš spoléhat jen na Boží dobrotu. A ta nezklame.“

„Víš, mami, čeho se bojím? Až přijde ta latina.“

„Tak víš, co? Dám ti první lekci z latiny ihned!“

„Ale, mami, vždyť je až v tercii, to nespěchá!“ směje se Lidka.

„Když jsi si pospíšila se strachem z latiny, musíme si pospíšet také s první lekcí; to bude proti strachu,“ žertuje teď maminka.

„Ale vždyť nejsi latinářka, mami; vždycky lituješ, že neumíš latinsky,“ ještě nedůvěřuje dcera.

„Máš pravdu, mám svoji trochu latiny jen z misálu, ale na první lekci pro tebe to stačí. Dříve jmenovali gymnasium „latinskými školami.“ Při prvním kroku na latinské školy dám ti tou lekcí něco na památku, co budeš potřebovat pro celou latinskou, dá-li Pán Bůh i pro vysokou školu, ba i pro tu nejvyšší, a to je škola života,“ teď se maminka kamsi zasnula. Procházela v duchu svou školou života, v níž cele závisela na dobrotě Boží, a byla si toho vědoma, třeba že ne vždycky, bohužel, vděčna.

„Mami, hleď, tady je to „na Františku“, viď?“ ukazovala teď Lidka vlevo za Čechovým mostem dvě skromné vížky.

„Ano; zapros si tu...“

„Blahoslavenou Anežku, viď?“ usmála se Lidka.

Maminka již tomu zvykla, že se lidé, i její vlastní děti, usmívaly, jakmile chtěla jen vyslovit jméno této světice. Měla ho plné srdce a proto se jí často vracelo na rty. Teď si připadala jako ten středověký rytíř, kterého když vzbudili třeba o půlnoci, v hradě nebo v poli, sotva se pokřížoval, už prohlašoval: „Vyzývám každého, koňmo nebo pěšky, na krátké nebo na dlouhé meče, kdo by nevěřil, že moje dáma je nejkrásnější a nejctnostnější mezi křesťanskými pannami...“

„Čemu se směješ, mami?“

„Tak trochu sobě... Dovoleno? A potom: Mám radost, neboť mi připadá, že jedeme dále o jedno mocné požehnání bohatší, neboť bl. Anežka taky kdysi prožila svou první lekci z latiny; a ona se dobře učila latině, vždyť později i latinské listy papežům psávala.“

„Jé, mami, já bych se neodvážila psát svatému Otci, ani kdybych uměla latinsky, jako když bičem praská,“ tvrdila Lidka.

„Dcerám dělníků nepřihází se tak snadno psát do Říma, jako kdysi dcerám královským,“ odvětila matka. „Ostatně, láska k církvi, k duším, to je ta dcera královská, jež měla vždycky přístup k svatému Otci... Ale co bude s naší latinou?“

„Mami, právě si myslím, jak asi za doby blah. Anežky učili latině?“

„Asi tak, jako já tě dnes chci učit. Poslechni tedy:

„In te, Domine, speravi, non confundar in aeternum.“

„Co to znamená, maminko? Vypadá to trochu jako francouzsky,“ odhaduje Lidka.

„Ano, vždyť franština je z latiny odvozena. A doslova to znamená: V Tebe jsem doufal, Hospodine, nebudu zahanben na věky. Jsou to slova žalmu, tak se z vnuknutí Ducha sv. modlíval David. Mocná slova, plná důvěry, a ta pozvedá duši a utěšuje ji.“

„Opakuj mi to, maminko, ať se naučím; je to krásné,“ prosí Lidka a hledíc oknem elektrického vozu dolů k Václavskému náměstí, křičuje se před sochou sv. Václava se čtyřmi postavami světců a světíc u podstavce.

Maminka šeptá několikrát latinský verš žalmu a dcera opakuje.

„Tak, a teď budu klidnější o tebe. Nezapomeň ani na chvíli, že sama ze sebe ničeho nemáš, ale že Pán Bůh nezahanbuje ty, kdo v Něho doufají. Ovšem, že musíš vše, co ti dá, nabídnout zase v Jeho službu. A když tak s důvěrou v pomoc Boží a s prosbou ke svatým patronům našim budeš chodívat do latinské školy, všechno ti vyjde k dobru, co tam prožiješ a čemu se naučíš. A hle, tady již vystoupíme u sv. Lidmily na Vinohradech. Nebyla to milá cesta?“

Celou cestu si šeptaly ty dvě, matka s dcerkou, teď naposled šeptá Lidka mamince:

„A já na tu první lekci z latiny nikdy, maminko, nezapomenu.“

Stiskly si ruce a vystoupily.

A když po chvíli vstupovaly přes práh gymnasia, oběma chvěl se ret ve vroucí modlitbě:

„In te, Domine, speravi...“

B. D.

Pod křížem.

Fr. Prokop.

(Dokončení.)

Oldřichovi se otvíraly oči. Toho si přece nikdy nevšiml, že by se tak všude poslouchalo. On myslel, že je jedinký na světě, který je tak ujařmen. Už ho to i trochu mrzelo, že tak zarmoutil maminku. Vstal a ubíral se jinou cestou k domovu.

Přišel ke kříži v poli. Zdaleka již smekl čapku. Oldřich byl jinak zbožný hoch, až na tu svou nepoddajnou, neposlušnou povahu. Šel blíže ke kříži a začal šeptat modlitbičku. Slunko naráz vysvitlo z mraků a svými paprsky ozářilo kříž. Oldřich se blíže zadíval na kříž. Bodlo ho u srdce. Jaký je to tam nápis pod křížem? Oldřich pozorně čte: „Poslušný až k smrti, a to smrti kříže.“ Jakže — až k smrti? A kdo? Pán Ježíš, Syn Boží, Pán celého nebe a světa — a on poslušný až k smrti, a jaké smrti — smrti na kříži. A svědomí dále využívalo této posvátné chvíle, kdy srdce Oldřichovo tálo jako led pod září jasného slunce. Vidiš, Kristus Pán poslušný — a pro koho? Jak ses tomu učil ve škole? Pro lidi, pro hříšné lidi, obětoval se za ně, dobrovolně sestoupil s nebe a stal se ve všem poslušným svého nebeského Otce.

Oldřich zmateně pohlédl ještě jednou na kříž. Ano, skutečně, je to pravda. Pán Ježíš visí na kříži, celý zmučený. A Oldřichovi vyhrkly slzy z očí. Konečně vyhráno.

Oldřich si klekl, objal kříž, položil hlavu na zkrvavené nohy Spasitelovy a prosil za odpuštění. Už chce být opravdu poslušným, bude následovat Krista Pána. Věděl, že mu to odpustí, jen když se polepší. Učinil zde pod křížem pevné předsevzetí, jež také ihned spěchal vyplnit. Vrátil se domů k mamince a plačky ji odprosíl za všechny mrzutosti, které jí způsobil.

„A co se s tebou stala taková změna?“ — tázala se udivená maminka.

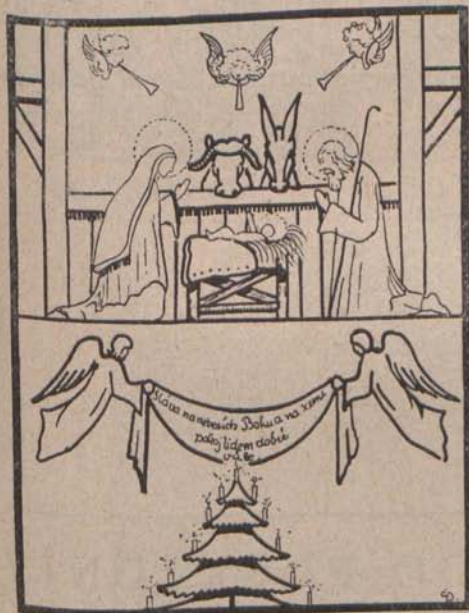
„Maminko, já jsem si dnes dobře všiml, jak byl Kristus Pán poslušný, a proto jsem si umínil, že ho budu následovat.“

„Vidíš, Oldřišku, já jsem ti to vždycky říkávala, ale dnes se tě zvlášť dotkla milost našeho Spasitele. Hleď, abys jí zůstal věrný až do smrti. Neposlušnost lidí zamčela ráj, ale poslušnost Pána Ježíše jej zase otevřela.“ —

„Maminko, tož honem peníze!“ A za chvíli už Oldřich pelášil pro tu nešťastnou sůl, pro kterou napřed nechtěl jít.

Naším nejmladším.

IV. Dětské srdce nejkrásnějšími vánočními jesličkami.

Milé děti! Už slyším zvony svaté noci. Slyším je přes hory a doly, zvony znějí, světla hoří. — Ó vánoce, ó vánoce! A vidím v duchu děti, jak se těší na Ježíška. Konají poslední přípravy, jen aby se dobře připravily na příchod vzácného hosta nebeského. V mnohých rodinách staví si jesličky a v myšlenkách dlí u dárků, které očekávají od Ježíška. Přál bych vám, děti, aby vám ozářený vánoční stromek hodně zasvítíl ve vašich radostných srdcích. Ale obávám se, abyste při osvětleném vánočním stromku nezapomněly na samého Ježíška. Chci vám dnes ukázat cestu, jak byste Ježíškovi připravily radost.

Ježíšek by se zaradoval, kdyby směl přijít o vánocích do srdce vašeho ve svatém vánočním přijímání.

Povím vám krátkou událost o vánočním svatém přijímání. Cetil jsem ji v dětském časopisu.

Biskup Tomáš Grant, první biskup ze Southwark, jel o Štědrém večeru roku 1865 z návštěvy jednoho sirotčince domů. Vozka jeho si naříkal, že je mu zima. Tu sestoupil biskup s vozu a přisedl si k němu na kozlík a dal se s ním do hovoru. „Půjďte zítra také k svatému přijímání?“ — „Ach, já mám málo času, dnes nemohu jít ke zpovědi.“ — „Podívejte se,“ pravil biskup, „Pán Bůh vám jednoho kněze poslal. Dejte mi opraty, umím také jezdit.“ Vozka svolil a biskup jel. Potom se ho biskup vyptával na hříchy a vozka mu na kozlíku odpovídal. Vyzpovídal se a na druhý den na Boží hod vánoční přistoupil

ke stolu Páně. Srdce vozkovo stalo se vánočními jesličkami. Tak ať je také u nás: Vánoce v srdci!

V mnohých rodinách odřikávají dítky na Štědrý večer básně a různé říkanky. Je to jistě velmi hezké. Ale jistě je daleko krásnější, čte-li se na Štědrý večer zpráva o narození Ježíškově. Slyšte, jak velebně zní:

Stalo se pak v oněch dnech, vyšel rozkaz od císaře Augusta, aby byl popsán veškeren svět. I šli všickni, aby se přiznávali, každý do města svého. Odešel pak i Josef z Galileje z města Nazareta do Judska do města Davidova, jež slove Betlem, poněvadž byl z domu a kmene Davidova, aby se přihlásil s Marií, zasnoubenou manželkou svou. Stalo se pak, když tam byli, naplnili se dnové, aby porodila. I porodila syna svého prvorozeného a obvinula jej plénkami a položila ho v jeslích, poněvadž neměli místa v hospodě.

„Pastýřů jen chudých zástup, schýlen k jeslím, vítal s ní první Jeho pohled, úsvit blaženějších dní.“

„A vzduch jasný rozplesal se andělskými písněmi: Sláva Bohu na výsostech, pokoj lidem na zemi!“

KDO DŘÍV? KDO POSLEDNÍ?

Kdo dříve, to je čest! Proto nám co nejdříve pošlete předplatné, abychom také my nemuseli býti poslední v placení účtů a neměli tak hanbu!

HLÁSÍ SE MNOHO NOVÝCH!

Proto nám vracejte čísla, kterých nepotřebujete, abychom mohli vyhověti všem, kteří chtějí býti ve veliké čtenářské obci časopisu „Pán přichází“.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskářských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 19.

LEDEN 1932.

ČÍSLO 5.

Dary nesli ...

Zůstaňte věrnými dítkami.

Fr. Prokop.

Byl jeden chlapeček a jmenoval se Láďa. Byl ještě hodně malý. Jeho rozumek chápal už dosti věcí, ale často se ještě velmi zmýlil, což není u lidí nic zvláštního, neboť i lidé učení někdy něco pořádně spletou. Ale náš Láďa měl velice dobré srdce a upřímnou vůli. Maminka ho vedla od nejútlejšího věku k Pánu Bohu a milému Láďovi se to velice líbilo. Modlival se rád, chodíval rád do kostela a už začal i ministrovat, ačkoliv zapadl do ministrantské komže až po uši a často se mu zapletla pod nohy. Jednou dokonce spadl i s misálem, ale to ho neodstrašilo od služby Boží. A co hlavního, on se snažil čím dál, tím více se libit Pánu Ježíši. Maminka mu pravila, že by ho raději viděla na márách, než aby se dověděla, že se někdy v životě zpronevěřil svému Bohu, jenž ho přijal na křtu sv. za své dítko. To ho velice dojalo a proto si každodenně svatosvatě umíňoval před svatostánkem, že chce být věrný Kristu Pánu vždy, až do smrti, že nechce svou duši zakopat do hrobu hříchu.

Teď však se delší dobu trápil. Slyšel na kázání, že, kdo chce vejít do království nebeského, musí být jako dítko. Ano, Kristus Pán to sám řekl, že, nebudeme-li jako maličci, nevejdeme do nebe. A to by Láďa nechtěl, on se chce za každou cenu dostat do nebe, protože v pekle by nemohl milovat Pána Boha, a to on nemůže ani slyšet. Jak to ale má udělat, aby zůstal maličkým? Napřed si vždycky přával, aby urostl hodně vysoko, aspoň tak okolo dvou metrů. Líbil se mu jeho strýček, který jako nic utrl hrušku se stromu a ani k tomu nepotřeboval řebře. Ale teď už je po všem, myslel si. Teď už musím nechat ty dva metry a hledět zůstat maličkým. To znamená, že musím méně jíst. Tak uvažoval milý Láďa ve svém rozumku. Nešlo mu to sice dobře do hlavy, že by neměl růst, ale chtěl přinést oběť. A tak už si bral méně v poledne a sem tam si leccos utrl od úst.

Tak uplynul měsíc. Láďa hubnul a nebyl už tak veselý. Stále ho mučila ta myšlenka, jak zůstat maličkým. Přece viděl, že jiní jsou velicí, jako na příklad jeho rodiče, nebo velebný pán, a přece také chtějí jednou přijít do nebe. Tušil, že tady je něco nesprávného, ne ve slovech Krista Pána, ale v jeho hlavě. Být celý život dítětem — ale jak to zařídit. Tak se mučil těmito myšlenkami, až ho jednou konečně z nich vysvobodil rozhovor s velebným pánem. Ten totiž pozoroval, že se jeho milý Láďa něčím příliš zabývá ve své duši, že ho něco rozrušuje. A tak jednou si ho pěkně po mši svaté zavolał k sobě.

„Copak je ti, Láďo, o čem tak přemýšlíš?“ spustil na něho dobrotivě velebný pán. Láďa však sklopil oči. Báł se vyzradit své tajemství. Ale velebný pán se nedal odstrašit prvním neúspěchem, a tak dlouho se dotazoval, až Láďa vyjevil to, co ho tak hnětlo v srdci a kalilo jeho život v přátelství s Pánem Ježíšem.

„Velebný pane“ — začal Láďa nesměle — „vy jste jednou kázal, že nikdo, kdo není jako maličký, jako dítě, že se nedostane do nebe. A já nyní nevím, jak si to mám vysvětlit, jak mám zůstat pořád malič-

ký, když stále rostu. A maminka a tatínek jsou přece hodně velicí, a také chtějí přijít do nebe." A ještě chtěl dodat, že velebný pán také, ale to už se neodvážil.

"Počkej, synáčku drahý" — začal vysvětlovat velebný pán — „ty sis všiml z mého kázání jen těchto slov. Dojala tě, začals o nich uvažovat a proto jsi zapomněl poslouchat další jejich výklad. To je tak. Ta slova Krista Pána jsou pravdivá, ale musíme si je rozumně vysvětlit, tak, abychom podle nich mohli žít. Podívej se, Kristus Pán tím nemyslel, že máme zůstat maličcí tělesně, že se nemáme vyvíjet. Vždyť Pán Bůh stvořil naše tělo a chce, aby se rozvinulo ke své plnosti, a proto ten, kdo nějak brzdí vzrůst svého těla, na příklad nezřízeným životem, dopouští se hříchu. A sám Kristus Pán nebyl pořád Děťátkem v jesličkách, ale svaté evangelium o něm praví, že rostl. Ano, on sám dospěl v muže, který mnoho cestoval, mnoho kázal, mnoho uzdravoval. A přece i kdybychom chtěli zůstat tělesně dětmi, není to v naší moci, my rosteme, aniž o tom víme, a nikdo si nemůže napřed určit, kolik centimetrů chce být vysoký. Když si chceme správně vyložit smysl slov Krista Pána, musíme se obrátit jinam. Tělesně to nejde. Pohleď, máš doma maličkou sestřičku. Pravda, kolikrát jsi viděl, jak je hodná. Nikomu neublíží, má velice ráda tatínka, maminku, tebe a třebaš i vaši kočičku a pejska. Všecky vás hladí svou ručičkou, objímá, na vás se usmívá, a když má něco dobrého, dává okusit i své mamince. Že je to pravda? Vidiš, tady to máš. Ty se musíš celý život chovat tak ke svému nebeskému Otci — jako dítě, které miluje svého otce, které nikomu neublíží. Pán Bůh je naším Otcem zcela zvláštním způsobem od okamžiku svatého křtu. A my jsme jeho dětmi. Ale to znamená, že máme být opravdu dětmi po celý život. To jest na prvním místě, chrání si milost posvěcující, odznak to dítěte Božích. Bez ní přestáváme být dětmi nebeského Otce a zaprodáváme se ďáblu. A dále se musíme chovat celičkový život ke svému Otci jako děti, ne děti nezvedené, neposlušné, ale jako děti, které se cítí nejbezpečnějšími v náruči svého otce, které ho milují z celičkého svého srdce. My rosteme tělem, stárneme den ze dne, ale co nesmí nikdy zestárnouti, co musí být věčně mladé, nevadnoucí a svěží, to je naše láska k Pánu Bohu. A tak potom jsme dospěli tělesně, ale zůstáváme celičkový život dětmi Božími, naše dětská láska k Pánu Ježíši se nemění, je tatáž jako za mladičkových let. Podívej se, musím ti prozradit, jak mě to bolí, když vidím tolik tvých spolužáků a spolužaček, kteří kdysi též měli rádi Pána Boha a dnes skoro všichni se k němu neznají. Ve škole se předbíhávali modlit se sv. růženec při májové pobožnosti, učili se rádi katechismu, roráty byly pro ně přímo potěšením, chodili i častěji k sv. přijímání — a dnes, co je z nich. Mnoho z nich vůbec v Pána Boha nevěří, jiní se málo starají o to, aby žili v přátelství s Pánem Bohem. Vidiš, tady máš příklad toho, jak někdo může snadno přestat být dítětem Božím. Jejich mladá láska k Pánu Bohu předčasně zestarala, zvadla, jako předčasně dozrálé ovoce. Odcizili se Pánu Bohu, vypadli z teplé jeho náruče a nyní jejich duše chřadne zímou a ztratila veškeru krásu,

kterou měla v mládí. To je to nejhorší v životě. Toho se nejvíce v životě varuj. Hleď si s pomocí Boží zachovat duši nevinnou, tak jak ji máš teď, kdy ještě neznáš hrůzu a ošklivost zla. Ano, to musí být naší snahou, uchovat si mládí duše. A duše je tehdy mladá, je-li plná života Božího, neboť jen hřích ji přivádí k hrobu stařectví mrzutého a šedivého, kdežto duše, žijící v milosti Boží, je stále svěží, stále usměvavá, věčně krásná. Tak teď doufám, milý Láďo, žeš to pochopil a že je v tvé dušičce jasno. Nebuď nikdy smutný, duše, milující Pána Boha, musejí být vždy veselé. Příčinu ke smutku mají jen ti, kdo se neradují v Pánu Bohu. A teď jdi pěkně domů. A ještě jednou si dobře všimni chování své malé sestřičky, pořádně si to zapamatuj a slib Pánu Ježíši, že chceš být celý život jeho milým, hodným a věrným dítětem, a poznáš v každém kroku svého života, že On bude tvým nejdobrotivějším Otcem, jenž tě nikdy neopustí, dokud ho ty sám nevyženeš ze svého srdce.

Láďa, potěšený a dojatý až k slzám, poděkoval velebnému pánu za jeho otcovské naučení. Probudila se v něm ještě větší touha po lásce k Pánu Ježíši. A dříve než nastoupil cestu k domovu, ještě se zastavil před svatostánkem, aby vyjádřil svou oddanost Příteli dítek, který volá všechny k sobě a chce celé lidstvo učinit šťastným, přeje si, aby každý k němu chodil jako dítě k Otci v radosti i žalu.

První svaté přijímání malé hadráčky.

J. Životek.

Bylo to před několika lety ve velkoměstě Paříži. Tu ubíralo se každého dne časně ráno mezi třetí a čtvrtou hodinou malé, chudobné děvče městem. Bez bázně a strachu kráčelo ulicemi města a pod paží nosovalo uzlík měchů.

Mnohdy šla s děvčetem paní, která nesla také uzlík. Často však ležely její měchy na vozíku, který je za několik hodin odvázel naplněné z města. Byly na něm také měchy ubohého děvčete. Bylo-li na vozíku hodně naloženo, pak musela žena dosti táhnouti. Také se často přihodilo, že při menším nákladu vyzvala žena děvče, aby se ujalo velení: „René, sedni si na vozík, potom můžeš chvilku táhnouti, já už vše obstarám.“

Vděčně posadila se René na pytle. Zapáchaly hrozně, nesedělo se ani na nich dobře, neboť to byly staré, špinavé hadry, kožené odpadky, staré botky, kosti a všelijaké, jenom ne pěkné věci, které se odhazují na smetiště. Ale děvče bývalo obyčejně tak unaveno, že ničeho z toho nepocítovalo, bylo rádo, že si může trochu odpočinouti.

Jednoho dne, když si René chtěla opět sednouti, napadl ji hrozný kašel. Celé tělo jí bolelo. Usmívajíc se utřela si s čela pot a pravila k ženě: „Ó, to nic nedělá, doma se trochu vyspím, a potom bude zase dobře.“ Žena si však myslila: „To je smrtelný kašel, ten ji neopustí, dokud nebude v rakvi.“

René se však usmála. Nemyslíla na svůj kašel, myslila na jiné, mno-

hem krásnější věci, prožívala ještě jedenkrátě hodinu svého mládí. Bylo to k páté hodině zrána, nahoře ve velkoměstě, u nádherného kostela s velikým, žehnajícím mužem na střeše. Tu prohlížela vědra se smetím a hadry. Pojednou však jí bylo ustatí, neboť zaslechla překrásný zpěv. René nemohla jinak, musila nechati státi svůj pytel a podívatí se, co by to bylo. Zpěv a píseň přicházely od vysoké brány, lidé přicházeli a vcházeli dovnitř, a také René se pokusila dostatí se do nádherného chrámu. Ach, tu bylo světla, třpyt a lesk na všech stěnách. Z nesčíslných svíc vznášel se trůn.

René stála na špičkách prstů, avšak neviděla dobře. Tu ohlíželo se několik lidí po ní, snad, že se od ní šířil zápach hader. Bázklivě opustila kostel. Vyběhla ven. Venku potkala ji dáma a tázala se jí: „Dítě, odkud přicházíš tak časně?“

„Jsem hadrářka, sbírám hadry,“ pravilo děvče, „se svojí pěstounkou sbírala jsem hadry a ráda bych byla zvěděla, co je tam uvnitř, a proč ten krásný zpěv.“

Tak se stalo, že dáma slíbila malé hadrářce, že ji navštíví, neboť zpozorovala, že René je hodné dítě a že má ve svém čistém srdci velikou touhu.

Od onoho dne nevyšla malá, hubená René. Těžce onemocněla, každý to na ní viděl, ona to také sama cítila. Hadrářky a jejich děti často se za ní ohlížely a chtěly ji potěšiti. René přes to, že měla kašel a bolesti, bývala čilá a veselá. Jednoho dne přišla také ona dáma, která jí návštěvu onoho rána slíbila. Přinesla nemocnému dítěti mnoho dobrých věcí, René podívala se na ně, ale ji tak nezajímaly, jako vypravování o krásném kostelu a zlatém trůně. A když ubohé dítě uslyšelo o milém a dobrotivém Spasiteli, o svatém přijímání, o věčné blaženosti, bylo téměř radostí bez sebe a nemohlo se dosti naposlouchati a dobrou dámu nechtělo ani propustiti.

Potom se nemoc zhoršila. René ležela tu ve veliké horečce a trpěla a mluvila jenom o Spasiteli. Pěstounka vzkázala hodné dámě o stavu její nemoci. Tato zavolala kněze, který však zjistil, že dítě umírá. Udělil René nejprve křest sv. a spěchal k nejbližšímu kostelu. Když opět přišel a po žebříku dostal se do komůrky umírající, seděla Maria-René v pohovce. Po prvé ve svém životě měla bílé šaty. Na stolečku mezi hořícími svícemi stál kříž. Byly tu i lilie a dvě krásné sošky, představující anděly. Dokola stály ženy a děti, ještě nikdy v životě něco podobného neviděla.

Maria-René se modlila. Nikdo nevypoví, jak vřele se modlila. Všechno zapomněla, trpké cesty za ranního chladu ulicemi pařížskými, život sirotky, všechny slzy a bolesti, všechno zapomněla, neboť k ní přišel dobrotivý a milosrdný Spasitel.

A když dítě přijalo božského Spasitele, tu zůstalo tři čtvrti hodiny seděti a modlílo se, ani se nespolehlo. Potom prosila, aby ji zanesli do lůžka. Sotva se natáhnula, zavřela s úsměvem oči a — byla mrtvá.

Maria-René, snad nejchudší pařížské dítě, směla za odměnu za ubohý život vejíti ve věčnou blaženost v hodině prvního svatého

přijímání. Z nejméně zlého dítěte stalo se nyní nejbohatší dítě v Paříži; neboť vešlo do ráje v neposkvrněném rouchu křesťním, čisté jako anděl, krásné jako lilie Boží a vznešené jako královna. Ti, kteří stáli u její jednoduché rakve, se modlili, i ti, kteří ji k hrobu nesli, modlili se také. Mnozí z nich stali se zase věřícími a zbožnými.

Z mošny strýce Všudybyla.

Milé děti, vždycky není snadno ubránit se zlému pokušení. Mladý žák nebo děvče si někdy myslivají: „Já bych raději umřel, nežli bych nějakým způsobem zradil Pána Boha!“ a hned si představují, jak pěkné jest býti mučedníkem. Ale když začne Pán Bůh zkoušet síly a vytrvalost člověka a dopustí, aby zkouška trvala déle než půl hodiny, tu již nebývá tak mnoho statečných vytrvalců. Ztrácejí odvahu a sílu a na konec . . . nemusí to skončit zle, jenom vytrvej v dobrém a nedej se nikým a ničím na světě svést od Pána Boha a od Božích příkázání. Vytrvalostí a věrností zvítězíš, Pán Bůh ti bude stále pomáhat, i když se ti bude zdát, že se o tebe ani trošičku nestará. Poslyšte, budu vám vyprávěti, jak

Felix zvítězil nad kouzelníky.

Felix byl urostlý malgašský student v misijní koleji sv. Michala. Nebyl sice vždy nejhodnější, ale měli jej misionáři rádi, neboť byl bystrý, měl dobré srdce a dovedl býti vděčným. Dokončil studia a chystal se již na místo. Jistě by z Felixe byl býval jeden z nejlepších učitelů v misijní škole, ale člověk miní, Pán Bůh mění. Neuplynul ještě měsíc od zkoušek a Felix vážně onemocněl. Napřed mu zaslábl zrak, že zakrátko již nemohl ani sám choditi. Současně jej začala boleti hlava tak silně a neustále, že vůbec nespával. Při tom zrak Felixův stále slábnul, až již nerozeznal dne od noci. A lékaři si nevěděli rady. Nemoc se ustavičně zhoršovala; ukázaly se vředy, nato se Felixovi rozbolel kříž a nohy tak, že ani chvíli nevydržel ve stejné poloze. Každý kousíček těla působil Felixovi nesmírnou bolest, ale nikdy si nezanaříkal. Statečně trpěl; a zakrátko se mu naskytla příležitost, kde dokázal vítězně největší křesťanskou věrnost a statečnost.

Felix ležel v nemocnici v Tananarivě. Bývalo tam zvykem, že příbuzní chodili i do nemocnice ošetřovat své drahé. A také otec Felixův, byl ještě pohanem, přišel jej ošetřovat. S počátku se v nemocnici otec o nemocného syna pečlivě staral. Když však viděl, kterak Felix trpí a že nemoc je čím dál těžší a bolestnější, chtěl jej odvésti k jednomu kouzelníkovi u Miarinarivo. (Pohané na Madagaskaru věří, že kouzelníci, zvláště vycvičení lidé, jsou ve spojení s duchy, a proto že jsou mocní. Kouzelníci léčí, prorokují, vyzvídají skryté věci a pod. V jejich umění však nic mimořádného není.) Felix odepřel tam jíti. Pohanský otec se zlobil a pohrozil mu, že od něho odejde pryč. „Chcete-li, tatínku, nechte mne raději umřít, ale ke kouzelníkovi nepůjdu; přiči se to svaté víře!“ pravil na to Felix.

Utrpení Felixova bylo dvojnásob. Čtrnáct dní otec ustavičně nej-

různějšími způsoby nelítostně nutil Felixe, aby svolil k návštěvě u kouzelníka. Potom začal vyhrožovat, že jej přestane ošetřovat. A když Felix se ani hrozbami nedal pohnouti k hříchu proti prvnímu Božímu přikázání, otec plnil, čím hrozil, a ničím Felixovi neposloužil.

V noci ubohý Felix nařikal na lůžku: „Tatínku, tatínku, obraťte mne, hořím, dusím se... dejte mi trochu vody!“ Ale pohanský otec se jen obrátil na své posteli a zabručel: „Jdi si říci katolíkům, aby tě ošetřovali, když nechceš, abych tě já ošetřoval, jak já chci a jak je podle mého třeba.“ Ošetřovatelé spoléhali, že otec o syna dobře pečuje, ale zatím jen po dlouhých prosbách a po úpěnlivém nářku posloužil Felixovi aspoň v nejpotřebnějších, a to ještě reptal: „Raději bych ošetřoval posledního vyvrhele lidí než tebe!“ Jindy se zase pokoušel přiměti Felixe, aby z vděčnosti k otci šel k pohanskému kouzelníkovi; říkával mu: „Hleď, vždycky jsem ti ve všem vyhověl; platil jsem tvé studie, pracoval jsem na tebe a nyní opět hyne celá sklizeň rýže a manioku i brambor a přece jsem zde s tebou. A za to ty mi nechceš vyhovět v jediné věci, o kterou tě žádám: pojď ke kouzelníkovi!“

Ubohého Felixe bolely takové řeči; jak rád by tatínkovi byl vyhověl, ale když si žádal, aby vlastně zapřel Krista Pána. To nemohl za žádnou cenu učinit, jak by jej potom mohl přivítati do svého srdce při sv. přijímání. Kněz totiž, každý týden jednou přinášel sv. přijímání Felixovi do nemocnice, a milost Boží jej posilovala, že nepodlehł svádění otcovu, nýbrž vytrval věrně Pánu Ježíši. Trpělivě snášel nemoc i tatínkovo chování a všechny bolesti těla i duše obětoval Bohu, aby za ně dal tatínkovi milost obrácení.

„Tatínku, dáte mi, co budu chtít, jestli se uzdravím?“

„Ovšem, synku, koupím ti, co budeš chtít.“

„Nechci, abyste mi něco kupoval, ale slibte Pánu Bohu, že se dáte pokřtít, jestli se uzdravím.“ A při tom se v srdci modlil: „Můj Bože, chceš-li si vzít můj život, rád ti jej obětuji, aby se můj tatínek stal katolíkem.“

Otec byl již zoufalý nad Felixovou vytrvalostí. Obstaral si pohanské amulety a léky a pokoušel se mu je dát zcela nepozorovaně. Využil chvíle, kdy byl Felix téměř bezsebe únavou a vyčerpáním a potřel mu oči odporným jakýmsi tukem, kterého užívali pohanští kouzelníci při svých kejklech. Potom mu nalhal, že mu dává pít čistou vodu a zatím jej také napájel jakýmsi podivným odvarem, rovněž od kouzelníka a potom mu vítězně pravil:

„No, konečně sis vzal léky od mého kouzelníka, budeš jistě zdrav!“

Chlapec se rozplakal: Ó, nikoliv, já jsem nechtěl ty vaše léky, zneužil jste mé slepoty a oklamal jste mne, ale za to nejsem odpovědný; raději umřu, než bych se držel vašich pohanských zvyků.“ Pokrač.

Kdo má rád obrázky ze života svatých a zvláště by jimi chtěl poznat sv. Terezií Ježíškovu, sv. Antonína Paduánského nebo Pannu Marii s Kristem Pánem, potěší se obrázkovými albičkami, která zobrazují jedno život sv. Terezie Ježíškovy, druhé život sv. Antonína a třetí život Panny Marie a Krista Pána. Stojí jedno 1.50 Kč, a vydali je Kropáč a Kucharský v Praze I., Konviktská 5.

Naším nejmladším.

V kostele.

Cesty Boží vyžadují mnoho obětí. Proto postavil Pán Bůh na cestě k Ježíškovi ukazovatele, které by osvětlovaly jako majáky cestu k němu hustou mlhou a skýtaly nám sílu k dalšímu putování. Je to kostel, otcovský dům a škola.

Dnes si povíme něco o prvním majáku — o kostele. Učiníme tak proto, poněvadž dnes slyšíme dvanáctiletého Ježíše ve chrámě. V chrámě jest. V domě Božím. Kéž bychom Ho mohli v chrámě jeruzalemském aspoň chvíli pozorovati! Jak byl nábožný, jak byl usebraný a jak vážně kráčel podloubím chrámovým! Uprostřed zástupu poutníků! Ke každé bohoslužbě! Pozoroval slavnostní hluk,

slyšel obětní lomoz a přece se nepozastavil ve své sebranosti. Jeho svatý duch se nad tím vším povznášel. Jeho duše byla u Pána Boha, vše ostatní muselo těmto svatým myšlenkám ustoupiti. Tak byl ponořen v rozjímání, že zapomněl na návrat, na bolesti a starosti matčiny, která ho musela tři dny hledati. Cítil starosti svých rodičů? — Jistě že ano. Ale to pro něho nic neznamenal — pro něho platilo jen jedno: Bůh! — —

Kéž bychom mohli pozorovati dvanáctiletého Ježíše ve chrámě! Od Něho se můžeme naučiti, jak si máme počínati v chrámě. Neboť na tvém chování v kostele lze poznati, máš-li rád dům Boží.

Přijdeš-li ke kostelním dveřím, zanech světských myšlenek! Vejdi do chrámu tak, jak vešel hošík-Ježíšek. U kropenky se zastav a pokrop se svěcenou vodou. Ponoř jen ukazováček a požehnej se! A modli se: „Pane Ježíši, obmyj mě z mých hříchů. Vždyť jich lituji.“

Než přijdeš na své místo, poklekní! Nedej se zahanbiti pohany, kteří se před modlou vrhají na zemi. Kleč tiše! Neohlížej se! Tak se chovej na svém místě, jako Ježíšek ve chrámě. Při mši sv. se modli anebo zpívej! Ale nekřič! Je-li mše sv. skončena, neutíkej z chrámu. Pozdrav ještě jednou Pannu Marii modlitbou: „Zdravas, Maria!“ Potom poklekní a tiše odcházej, u dveří se požehnej svěcenou vodou a jdi v pořádku domů.

Kdo rád chodí do kostela, nezbloudí na cestě, která vede k svátostnému Spasiteli.

ROČNÍK 19.

ÚNOR 1932.

ČÍSLO 6.

Kam jde ?

Kam jde?

Jezulátko se učí dělat první krůčky. Chce jíti ven z ohrady nazařetského domku. Kam jde? Svatá nedočkavost jeho lásky jej vede na cestu, kterou chce vykonati. V duchu se vidí již jako dobrého pastýře, jenž nalezl první ovečku a zachráněnou nese domů. Vidí se nésti těžký kříž, aby mohl zachrániti všechny své ovečky. Kam tedy směřují první krůčky Jezulátka? Ke kříži. A potom? Potom k tobě.

Rozumíš tomu, vid! Sotva jsme dozpívali vánoční radostné písně, začneme již v tomto měsíci zpívatí písně postní s celým jejich smutkem. Vzpomeň si na to slovo „Kam jde?“ Maličké Jezulátko chtělo již jíti za tebou, ačkoli vědělo, že ta jeho cesta povede jeho kroky přes ostré kamení, přes velikou námahu, přes smrt ve hrozných mukách na kříži. Vědělo to, a přece chtělo jíti. A když přešlo přes nejhorší muka kříže, neuteklo od nehodných. Pán Ježíš chtěl tě mítí stále docela blízko, aby ti mohl co nejvíce dáti. Proto zůstal ve Svátosti na oltáři, ačkoli bychom leckdy řekli, že je tam také jako na kříži. Tak bychom tedy vlastně měli úplně odpověděti na otázku „Kam jde?“ těmi slovy: Jde do svatostánku a do tvého srdce.

Ty již dávno umíš dělati kroky. Když se po prvé tvoje dětské neobratné nožky rozběhly, smáli se rodiče a říkali ti: „Kam jdeš?“ A dnes, když je ti třeba již dvanáct let, řekni si také: Kam jdeš? — Kdyby se ti to zdálo sebedivnější, přece na tu otázku nemůžeš jinak odpověděti nežli těmi slovy: Jdu k Pánu Ježíši. Neboť po životě pozemském se najednou každý člověk octne tváří v tvář Jemu. Co je tedy nejmoudřejší?

Když tě někam pošlou a ty nevíš dobře cestu — a na cestě potkáš toho, k němuž tě poslali — když se tě otáže, kam jdeš — bylo by to nejmoudřejší, kdyby slyšel jen takovou tvou odpověď: „Jdu k vám“, a nic víc? To by nebylo nejmoudřejší. Nejmoudřejší by byla taková odpověď: „Jdu k vám a půjdu hned s vámi.“ Tedy to řekni hned Pánu Ježíši: „Ty jdeš ke mně, a já tě nenechám dále jíti samotného; půjdu s tebou.“

Mám ti zase vykládati, co to znamená „jíti s Pánem Ježíšem“? Vid, že nemusím. Neboť ty dobře víš, co je svatě přijímání. Víš dobře, že čím častěji a radostněji přijímáme Pána Ježíše, tím více že jsme s ním. Jak se to krásně jde s ním! Byť bychom také museli nésti svůj těžký kříž životem, přece víme, že nám nikdy neřekne nakonec: „Jdi pryč“, když přece jsme šli s ním a drželi jsme se u něho, aby nás nemusel hledati u někoho jiného.

Jezulátko přišlo.

Karla ve své 7leté duši chovala už po 3 leta veliké přání, zbožnou touhu; a to tedy uznáte, že „dávno“ touhu, i samu o sobě a zvláště s ohledem na její věk: mítí sošku Pražského Jezulátka, takovou větší sošku s korunkou na hlavičce a s pláštíčkem s jedné strany poodhrnutým, se zeměkouli v ručičce a jak žehná ručkou druhou. Vidala takovou sošku v pracovně školní, kde ctihodná sestra, líbajíc pozdví-

žené dva prstíčky Ježíškovy, prosívala: „Drobečku můj malinký, Jezulátko moje, hlídej mi, prosím Tě, tady ty děti, aby byly hodné a pilné, jako Tys byl pilný v Nazaretě. Požehnej jim svou ručičkou, aby z nich maminky měly radost.“

Karla si snad přála, aby taky mohla takto být důvěrná k Ježíškovi, aby před jeho soškou mohla šeptat svá drobná, ale pro ni ohromná přání, a pak zajisté v neposlední řadě, aby si mohla Jezulátko strojit a převlékat — inu, malá ženská...

Ctihodná sestra zvěděla o její touze a slíbila jí, bude-li moc hodná, však že ji Jezulátko najde, že k ní přijde. Karla čekala až do vánoc trpělivě. Byla přesvědčena, že Jezulátko přijde se stromečkem, když tedy bude hodná. Ale s tou „hodností“ to bylo, milé děti, všelijaké: jednou lepší, pak zas horší a pak třeba ještě horší. A tak, když o Štědrý večer nejvroucnější její touha zůstala nesplněna, uznala, že si toho nezasloužila, a spokojila se.

Ale po celý rok vzpomínala a ptávala se:

„Mami, co myslíš, přijde letos Jezulátko?“

A maminka odpovídávala: „A co ty myslíš: Jsi už hodnější?“

Karla pak zmlkla a zadívala se tím zvláštním pohledem, kterým se díváme do sebe, nejspíše si nebyla příliš jista. Ale když se jí podařilo půl dne „dělat dobrotu“, přitulila se večer k mamince:

„Mami, bylo to dnes lepší?“

Jak se mamince oči jen trochu pousmály, zašeptala toužebně:

„Kdy už se toho Ježíška dočkám!“

A přišel znovu Štědrý den a pod stromečkem stálo Pražské Jezulátko. Prý tam přišlo nějak směrem od školy. Ale bylo malounké, celé voskové, i pláštěček voskový, a pevně skleněným příklopem přikryté.

Lidka měla radost, Karla taky, ale přec jen byla trochu zaražena. Maminka věděla dobře, proč.

„Snad nejsi nakonec nespokojena? Přála jsi si tolik Jezulátko!“

„Ne, maminko, jsem ráda, ale víš, přála jsem si veliké a takové... no, víš, abych si je mohla strojit, převlékat. Přece Ježíšek ví, jaké jsem si přála...“

„Hleďme! A ty nevíš, čeho si Ježíšek přeje? Taky by si nejspíše přál, aby tě měl převlékací, abys ty staré chyby ze sebe svlekla, nehádala se, poslušná byla. Aby ti mohl oblékat stále krásnější šat milosti. A ty nic — pořád ty staré skvrny na duši... Mně se tak zdá, že se máš dovítit: Ježíšek velmi dobře ví, že jsi si ho přála a je tak dobrotiv, že ti svou podobu poslal; ne takovou, jakou jsi si přála, protože ani ty nejsi taková, jakou si tě On přeje mít...“

Karle se zamžily oči. Ale uznala to, plně uznala. Však letos už bude hodnější, Ježíšek už přichází do jejího srdečka, pomůže jí, aby s ní byl lépe spokojen.

A zas uplývá rok a dítě dosud neoželelo svého štedrovecerního snu, mítí veliké Pražské Jezulátko. Dosud občas ptá se maminky, co myslí a přijde-li „to pravé“ Jezulátko letos. A maminka tuka na její svědomí, které teď již umí býti přísnější k sobě, když hospodaří se

svátostnou milostí. Dříve si maminka přávala, aby mohla to Pražské milostné Jezulátko dcerkám pořídit, ale od nějaké doby ponechává tu záležitost Prozřetelnosti, zdá se jí to opravdu takovou věcí mezi Ježíškem a Karlou, do které se nemá mísit.

A když před Štědrým dnem přichází jedna vzácná přítelkyně a tajně odevzdává „dárek pro Karlunku“ a mami prohlíží, je utvrzena ve svém přesvědčení...

Zas bylo pod stromečkem letos Jezulátko, výslovně pro Karlu. A jaké?

Byla to krásná jakoby kniha; když jste otevřeli desku, viděli jste na víku zespod obrázek sv. Terezie Ježíškovy. A na druhé straně místo listů v krabici pod sklem malounké jesličky s voskovým, rozkošným Jezulátkem. Karla si je dlouho prohlížela, s velikou něžností v oku. Nemohla se nasytit pohledu na jemné vlásky, modrá očka a drobné zarůžovělé údy. Ale na konec — dlouhý, dlouhý vzdech prozradil, že ... ani tato soška není její želaný ideál.

Když uléhala všecca ospalá — chtěla mermomocí jít na půlnoční, ale tělo ji zradilo, i když duch byl hotov — ještě na okamžik zaplál její zájem. Ptala se maminky, proč asi ani letos nepřišel „ten pravý“ Ježíšek. A maminka vykládala, že přece „pravý“ Ježíšek je v nejsvětější Svátosti oltářní, a když Karla ji přerušila horlivě: „Já to vím ... přece ...“ pokračovala klidně maminka:

„Nu tedy: Po tom jedině máme toužit, to je On sám, Ten, který ležel v jesličkách a který zemřel na kříži pro nás. To ostatní jsou jeho podoby, namalované nebo uhnětené či vytesané. Jsou nám milé, jako třeba fotografie tatínkova je ti milá. Ale kdyby tatínek viděl, že si velice přeješ mítí jeho obrázek, ale o tatínka samého že mnoho nedbáš — co myslíš, dal by ti rád svůj obrázek?“

„Ale, maminko, vždyť já dbám o Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti ...“ skoro plačtivě povídala ospalá Karla.

„Dobře, dobře,“ chlácholila ji maminka. „Tedy se ani trochu nermuť pro jeho podobu, jeho zobrazení, jeho sošku, ale zítra s velikou láskou přijmi do srdcečka Ježíška svátostného. Učiň své srdce jesličkami a přijmi do něho Jezulátko tak, jako sv. Terezie Ježíškova ...“

„Ano, maminko, ano ...“ šeptalo usínající dítě. (Příště dokončení.)

Svaté Děťátko v Římě.

Otec Jeronym.

Není větší cti pro římské dítě, jako moci přednáseti nějakou básničku ve svátek sv. Tří králů (Zjevení Páně) před „Jesličkami“ v kostele Panny Marie zvaném Aracoeli (vysloví se áračéli) — to jest u nebeského oltáře. — Všechny římské děti, i dospělí, se těší na tuto slavnost, protože něco tak zajímavého neuvidí po celý rok. Tak mně také nařídil P. redaktor, abych v Římě se šel na tu slavnost dětí u „Jeslíček“ podívat a pak o tom napsal našim českým dětem v „Pán přichází“. — A šel jsem.

Bylo odpoledne na Tří krále. Od moře vanul teplý vítr a bylo teplo jako u nás na jaře. Minul jsem mnoho starořímských památností a rovno spěchal ke kostelu Aracoeli. — Je na vrcholku Campodoglio. Byl postavený již roku 574, ale nynější jeho podoba je z roku 1348. Při něm mají klášter Otcové františkáni. Kdybyste přišli ke kostelu, byli byste zklamáni. Zvenku vypadá — no, odpusťte, — jako stodola: holé odřené cihly a nemá nijakých zvláštních ozdob. Ale než se dostanete do kostela, musíte vystoupit po 124 (stodvacetičtyřech) schodech. — I kdybych neznal cesty, snadno bych se tam dnes na Tří krále dostal; ve všech ulicích proudily zástupy maminek, tatínek a hlavně dětí. — Hoši, dívky a tyto, necht' byly malé nebo už i 12leté, nesly si většinou velikou panenku a s ní v náručí šly do kostela na slavnost. Před kostelem na schodišti a v ulici byl čilý ruch. Vystoupil jsem také po 124 schodech. Vstoupil jsem do kostela a byl bych si myslil, že jsem zbloudil: tato nádhera, samé zlato a záře 48 lustrů — dvě řady ohromných krásných sloupů (22), které kdysi zdobily pohanské příbytky a chrámy, — to vše tak málo odpovídalo prostému zevnějšku kostela. A v kostele živo zrovna tak jako na ulici.

„Jesličky“ a děti jsem nemusil dlouho hledat. Na levé straně hned při vchodu byly „Jesličky“, ale takové byste u nás marně hledali. V krásné jeskyni seděla Panna Maria u jeslíček a na klíně držela Ježíška, tři králové a sv. Josef klaněli se mu. — Ale nad jeskyní sta a sta andílků se vznášelo a v rukou měli všechny možné hudební nástroje a pohlíželi do jeskyně. Zdálo se mi, že jejich hudbu slyším a zpěv: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“ — A nad andílky bylo otevřené nebe: Bůh Otec jako by se skláněl k zemi a pohlížel na svého Syna, který přišel na svět spasit lidstvo. — A hned naproti „Jeslíček“ byl zřízený vysoký stupeň a na něm se tísnilo množství dětí. Jedno po druhém přednášelo krásné básničky o Ježíškovi a zvalo všechny, aby se Mu klaněli. — A měli jste je vidět, jak každé odvážně přednášelo bez nejmenšího strachu a při přednášení dělalo krásné pohyby rukama, třebaš jak velebný pán na kazatelně. — Očka každé dítko upíralo na Ježíška naproti, a když skončilo, ochotně sbíralo obrázky, které pro ně měli velební pání a také lidé nachystané. Když se básnička některému zvlášť pěkně zdařila a moc pěkně ji předneslo, lidé jako nic začali v kostele tleskat. — Naráz nastal mezi dětmi na stupni jakýsi nepokoj — někdo se tam moc tlačil dopředu. Děti se usmívaly a náhle se ukázala před lidmi malá postavička celá bílá. — Bylo to asi tříleté děvčátko. Vypadalo v bílém kožíšku jako medvidek. Všichni lidé začali tleskat a čekali na to, co pěkného přednese. Maličká však zmatena potleskem, strčila ukazováček pravé ruky do pusenky a otočila se zády a zmizela mezi dětmi. Teď se všichni zas smáli. Začal přednášet větší chlapec, ale po něm hned se opět ukázalo ono bílé děvčátko a k radosti všech předneslo krásnou báseň, z níž se ozývalo volání: milé, krásné, dobré a svaté Bambino — Děťátko!

Svaté Děťátko, k vůli tobě jsme sem přišli. Shlédni na nás a zahřej nás ohněm své svaté lásky. — Jsi na klínu Matky, svaté Panny Ma-

rie a zehnáš třem králům, požehnej také nám, abychom Ti s anděly pěli „Gloria“ — sláva, sláva, sláva. — Milé, krásné, dobré a svaté Bambino! —

Svaté Bambino — soška Ježíška je velice uctívána v Římě a v celé Italii a také za hranicemi Italie. Je malá, asi jen půl metru veliká, ale velmi něžná postavička Ježíškova, je oděna v samé zlato a zlaté ozdoby pokrývají ji celou. Na hlavě má krásnou zlatou korunku. — Soška je ze dřeva palestinského z Getsemanu a tvářička prý se zázračně obarvila. — A tvářička je opravdu velmi milá a krásná, že by se chtělo věřit, že zázrakem nabyla své barvy. Mnoho vyslyšení proseb učinilo je známým v celém světě a na oltáři, kde pravidelně bývá, je svazek dopisů napsaných Ježíškovi z celého světa. — A o vánocích bývá přeneseno do jesliček a nyní mu dítka přednášejí. Snad jejich přednášení, jejich modlitby, má Ježíšek nejraději. — Ale přednášení není všechno. —

Když děti ukončí, přijde veliký zástup kněží a členů třetího řádu k jesličkám. Jeden důstojný pán v pluvíálu vstoupí za velkého rozehvění lidu do betlema a políbí Děťátko, vezme je Panně Marii z náručí a nyní nastane průvod kostelem. — Italští policajti, jak královští, tak fašističtí, nestačí dělat pořádek a držet lidi, aby neumačkali velebného pána, nesoucího Ježíška. — V čele průvodu šlo asi padesát „rytířů sv. Bartoloměje“ z Tiberského ostrova. — To vám byli opravdu rytíři! To členové „Legio angelica“ v Olomouci jsou nic. Malí hoši od 6 let až do 14 oblečení v krásné modré šaty, bílé punčochy. Kalhotky měli pěkně pruhované bílými pentlemi a pěkně v kolenou podvázané. Kabát modrý s bílým lemováním a na prsou bílou lilii, na ramenou krásný pláštěk, na hlavě pěkný veliký modrý klobouk s bílým velikým pštrosím perem. — Každý „rytíř“ měl v ruce vytasenou šavličku. Šli pod dvěma svými prapory a doprovázeli je dva jejich vlastní bubeníci. — To byla podívaná!!! Ti tvořili čestnou stráž svatému Děťátku. —

Tříkrát obešel průvod s Děťátkem kostelem a pak bylo uloženo na hlavní oltář a slavnost se skončila. —

Skončila? — Neskončila — Římské děti stále mají před sebou obraz svatého Děťátka a kolem něho se sdružují. — K němu se modlí. — A jen římské děti? — Nikoliv. — Všechny katolické děti mají ve svém středu svaté Děťátko Ježíška — nejen o vánocích v jesličkách, ale vždy ve svatostánku ve zlatém kalichu — jako v jesličkách. Ale ještě víc — všechny děti mohou mít svaté Děťátko Ježíše ve svém srdci — jako v jesličkách.

Milé, krásné, dobré a svaté Děťátko, smiluj se nad námi!

Z mošny strýce Všudybyla.

Jak Felix zvítězil nad kouzelníky.

Dokončení.

Když to nešlo jinak, našel si zatvrzelý otec záminku, že vezme Felixe z nemocnice v Tannanarivě a odveze jej blíže k domovu. V ne-

mocníci tomu věřili a Felixe otci vydali. Ten však bezvládného synka neodvezl do jiné nemocnice, nýbrž jej potají zavlekl do odlehlé, skoro nepřístupné pohanské vesnice, která byla sídlem pohanského kouzelníka, daleko široko pověstného. Tam v bezpečí se všechno pohanské příbuzenstvo zuřivě dalo do umírajícího Felixe.

Večer přišel veliký kouzelník a mlčky se posadil na rohož; měl starostlivý vzhled. Chvillemi se díval do východního koutu chyše, jako by tam chtěl něco najít. Potom ze zauzlovaného cípu opasku vyndal několik zrn obilí a hodil je na zem. Pozorně prohlížel, v jaké podobě se rozkutálela, a nato se zvolna dvěma prsty pravé ruky (na ty prsty totiž přijal řezy, kterými bylo naznačeno jeho kouzelnictví) dotýkal zrněk, rovnal je po dvou, po čtyřech, do kosočtverce, do čtverce a všelijak jinak.

Najednou tak divoce zařval, že všichni přítomní vyskočili, a zuřivě se vrhnul na východní stěnu a vztekle do ní bil.

„Křičte, křičte, vy ostatní!“ sípěl, „nažeňte strachu bílému zlému duchu, jenž svírá tělo vašeho syna, nažeňte mu strachu a uprchne!“

Bylo to jako při výbuchu, všichni hulákali, řvali, křičeli jako smečka. A Felix se klidně jen modlil růženec. Tu dal kouzelník přivěsiti čtyři provazy k trámům střechy, a na konce provazů přivázali rohož i s Felixem. Potom nasypal na zem pod rohoží listí ze svého pytlíku a podpálil je. Zakratičko byla chyše přeplněna ostrým dýmem a ten brzy vypudil všechny ven, uvnitř zůstal jen kouzelník a Felix, jenž bolestivě kašlal.

„Až mne uduší,“ pravil kouzelníkovi mezi zakašláním, „bude mé tělo suché a černé, ale duše zůstane před Bohem bílá!“ A ukázav růženec, děl: „Nebojím se tě, ďáble, synu ďáblův, mám růženec a Panna Maria tě přemůže!“

Kouzelník beze slova vyšel. Když pak poněkud vyšel z chyše ostrý kouř a všichni se vrátili zpět, byl Felix bezsebe, ale držel v ruce růženec tak silně, že mu nemohli otevřít zatáté prsty.

Toto se denně opakovalo, až se kouzelník unavil pevnou vytrvalostí Felixovou a proto odešel s hněvem pryč. Když odcházel, plival na chyši a volal: „Odcházím, ale duši, které ty urážíš, tě zničí!“

I rodiče museli ustoupiti nepoddajné, svaté věrnosti Felixově a dopřáli mu trohu oddechu. Konečně se Otcí misionářovi podařilo dostat se k němu a našel Felixe plného radosti a neochvějnosti, bez hořkého slovíčka, trpělivě snášel konec svého mučení. Naposledy ještě Pán Ježíš ve svaté Hostii navštívil statečné srdce křesťanského chlapce-hrdiny a zakrátko Felix umřel. Zvítězil nad nespravedlivým násilím své pohanské rodiny a andělé ve vítězném průvodu nesli k nebi jeho duši, ozdobenou vůní pevné víry a hrdinného utrpení.

A dnes se k hrobu Felixovu chodívají modlit naše děti, chlapci i děvčata, které mají v rodině někoho, kdo nepřeje katolické víře. Prosí Felixe, aby jim u Pána Boha vyprosil milost obrácení.

Naším nejmladším.

Obraz Ukřižovaného.

Před mnoha stoletími uvržen byl doživotně do žaláře anglický šlechtic. Doživotně býti v žaláři! Jak je to hrozné! — Považte: předtím mohl se volně pohybovati, mohl jíti, kam chtěl, a nyní musel živořiti za železnými mřížemi. Jen několik kroků ode zdi ke zdi mohl se hnouti. Vězeň tento často zuřil a křičel, krále proklínal a hlavou tloukl o tvrdé zdi z kamene. —

Hle, po nějaké době se ztišil, nenařikal nad neštěstím, nýbrž se vroucně modlil. Co bylo příčinou, že se tak změnil? — Porozumíte tomu hned. Jednoho dne prosil dozorce, aby mu započal dláto a kladivo. Aha, myslíte si, chtěl se vylomiti a dostat ven. Nikoli, dlabal po

několik měsíců v kameni stěny žalární. Jednoho dne bylo viděti na stěně obraz ukřižovaného Spasitele, plného bolesti, ale také trpělivosti, že ubožák se domníval, že se stal zázrak, že studený kámen oživil. Od této chvíle nenesl neštěstí tak trpce, snášel je s radostí — obraz Ukřižovaného ho úplně změnil.

Milé děti! Chtěl bych vám dnes podati do rukou také dláto a kladivo, abyste si ve svatých dnech postní doby ve svém srdci vytesaly obraz ukřižovaného Spasitele. Pravda, také naše srdce může býti často studené jako žalární stěna. Jest jako zamřížované, takže ani paprsek milosti Boží nemůže do něho vniknouti. Má tak zůstatí navždy, snad doživotně?

Nikoli! Přijměme obraz Ukřižovaného, který nám podává církev v postní době, a uvažujme pozorně o něm, abychom se stali Mu podobní. Jaká bolest vysvítá z toho rozdrásaného ohlíčeje? Vřele pozdravme ukřižovaného Spasitele:

„Ó, náš drahý Spasiteli, — libáme tvůj svatý kříž, — my jsme pro své hříchy měli — nésti jeho krutou tíž. — Vyslyš nás, my k Tobě lkáme, — hříchů všech se odříkáme, — ve své krvi, Boží Synu, — zahlad naši těžkou vinu! — Proto: S Marií my plakat chceme — na dě svými vinami — k Bolestné my lkáti chceme, — slituj se, ach, nad námi! — Abychom se z hříchů káli, — pro něž Ježíš křížován, — bychom došli tam té chvály, — kde Bůh věčně milován. — Pro bolesti, pro žalosti — srdce svého svatého — vypros, Matko, na výsosti — duším blaha věčného!“

ROČNÍK 19.

BŘEZEN 1932.

ČÍSLO 7.

Karel Doubravský:

Ježíšek Fialka.

Ježíšku, fialko
pod listím skrytá,
po Tobě touha je
v mém srdci vryta.

Za těmi dvířkami
Bůh můj je věčný,
chtěl bych mu v životě
vždycky být vděčný.

Hledám, až nalézám
vůně zdroj svatý,
na našem oltáři
svatostan zlatý.

Chtěl bych mu darovat
tělo i duši,
hlavně však srdíčko,
co pro Něj buší.

Ejhle, Beránek Boží.

Fr. Prokop.

Blížily se velikonoce. Příroda se už probouzela ze spánku. Ptáčci se slítali pomalu z cizích zemí, kde jim nebylo tak dobře, jako ve staré domovině. Začali oblažovat vše svým milým zpěvem. Travička, ze strachu před zimou úplně zežlutlá a seschlá, nabývala své původní svěží zeleně pod úsměvy slunka. Jaro volalo na náves děti, které se ho nemohly už dočkat. Každý chodník a každé volné místo, na něž zářilo slunko, bylo obsazeno dovádivými hochy a dívkami. Není divu, vždyt

ani staří nemohli vydržet ve světnici. Sem tam se slunil i dědeček nebo babička. Hleděli zamyšleně na tu mládež a hlavou jim prolétaly vzpomínky z mládí.

Nejzajímavější byla jedna skupinka. Několik děvčátek si hrálo před domem. Ozýval se z jejich kruhu zpěv a zvonivý smích. Předmětem jejich radosti a potěšení byl malý beránek. Před nedávnem teprve přišel na svět a tak se mu všechno zdálo nové; i to slunko, jež den ze dne kráčí po obloze, mu připadalo tak zvláštní. Byl to milý beránek. Bílý jak sníh a tak tichoučký, tak pokojný. Ale nejpěknější ze všeho byly ty jeho černé oči, tak nevinné a dobrácké. Nikdo se ho nebál, ani ty bázlivé slepice, jež kolikrát pro nic a za nic se daly do kdákání, až to v uších zaléhalo. A kočka, která nemohla ani cítit psa Hektora a zdaleka zlostně prskala při pohledu naň, byla docela pokojná, když potkala tohoto beránka. A tak teď, když kolem něho děvčátka tancovala v kruhu, nevěděl, chudáček, co má dělat, zdali se má točit s nimi nebo stát v pozoru anebo to rozřešit nějak napolovic. Na krku měl červenou pentličku a na ní malinký zvoneček. Zprvu si na to nemohl zvyknout a několikrát se polekal, když se dal do skotačení a zvoneček začal zvonit. Zkrátka, byl to milý beránek, jako vůbec beránci všichni jsou takoví.

Toto malé stvořeníčko náleželo jednomu z děvčátek, jménem Vojtěška. Ta byla z bohaté rodiny. Na svého beránka byla pyšná, ačkoliv neměla tak tichou povahu, jako on a ráda se hašteřila s druhými. Zvláště k chudým spolužačkám nebyla shovívavá a zakládala si na bohatství své rodiny, jako kdyby peníze byly všechno na světě a jako by tu měla s nimi zůstat na věky. Kolikrát v deset hodin o přestávce rozbalila své jídlo a schválně je pojídala před chudšími spolužačkami, jen aby ukázala, že se jí nemůže nikdo vyrovnat. Ale říká se, že pýcha a hloupost rostou na jednom stromě a tak také tato Vojtěška. Ačkoliv měla peníze, přece si nemohla koupit v žádné lékárně trochu více toho dobrého rozumu, jenž jí chyběl hlavně ve škole. Proto kamarádila s chudou Anežkou, jež byla teď s ní při hře. Anežka totiž bydlela hned blízko ní, a protože ve škole vynikala, chodívala k ní Vojtěška pracovat své školní úkoly a radit se o mnohých věcech. Bylo to spíše přátelství ze zisku než z upřímnosti, neboť Vojtěška chudobou pohrdala, ačkoliv často ve škole slyšela, že chudoba cti netratí.

Vlivem této hašteřivé povahy náš tichý beránek se stal náhle kamenem úrazu. Jak už bylo řečeno, Vojtěška byla naň velice hrdá a nedopustila takřka ani, aby se ho někdo jiný dotkl. Chudá Anežka to nevěděla a proto začala laskat milého beránka. Vzala si ho do náručí a běžela s ním. Beránek však byl na ni trochu těžký, uklouzla a pustila ho z ruky, ovšem nevědomky a bez zlé vůle. Beránkoví se nic na štěstí nestalo, ale trochu si zamazal nožky. To však byla voda na mlýn ješitnosti a hašteřivosti Vojtěščině. Začala křičet, velice bědovat a též nadávat na ubohou Anežku, jež byla celá ohromená úlekem. Nic jiného si nezapamatovala z těch nadávek a spílání, jen několik posledních výkřiků, které se silně dotkly srdce Anežčina. Byla to slova: „Ať ti vaši koupí také beránka a pak si hrej se svým a nebudeš muset špinít

mého." Tato věta bodla Anežku u srdce, neboť to byla narážka na chudobu jejích rodičů, kteří přece za to nemohli, že nenašli nikde práce. To byla odměna za to, že Vojtěšce tak často pomáhá. A přece ona ani za to nebyla odpovědná, protože se jí stala tato nehoda proti její vůli. Anežka neřekla nic a potají musela takřka polykat slzy, aby jich nebylo vidět, jak stékají na zem. Měla již po hře a po radosti z bílého beránka a viděla neupřímnost své kamarádky.

Na druhý den byla Květná neděle. Anežka byla na mši svaté, ale dnes jaksi smutně vyhlížela. Bolela ji stále včerejší příhoda. A tak se jí chvillemi zdálo, že ti chudí jsou všude odstrkovaní, všichni se na ně dívají svysoka. A pak zápasila ve svém nitru s myšlenkou, zda má přestat pomáhat Vojtěšce ve školních úlohách za to, že se jí tak odvděčila. A nemálo ji též mrzelo, že už si nebude moci hrát s milým beránkem. Bylo jí tak smutno. Ti chudí nemají žádných radovánek, nic si nemohou dovolit — takové myšlenky jí ležely v hlavě. Naráz se však probudí ze svého zármutku. Mše svatá skončila a celý kostel se rozjásal zpěvem k požehnání. Anežce, myslící na příhodu s beránkem, se zaryla do duše slova písně, jež se nesla ke svatostánku. „Beránku tichý, jenž snímáš hříchy..." To jí vzpamatovalo. Ona myslí na beránka pozemského a zatím jí nikdy nepřišla myšlenka, že ve svatostánku je Beránek nejčistší, daleko bělejší, než je beránek Vojtěščin, nekonečně milejší než sebetišší beránek. Opravdu, Pán Ježíš je Beránek Boží, dal se tak nazývat svatým Janem Křtitelem a na mnoha jiných místech v Písmě svatém čteme o něm jako o Beránku. Je celý bílý jako sníh, jeho oči hledí ze svatostánku a svým tichým hláskem volá všechny k sobě, aby šli k němu a s ním si hráli. Anežka si vzpomněla, kolik něhy věnuje Vojtěška svému beránku, a zároveň viděla, jak ona dosud zanedbávala Beránka ve svatostánku. To přece nejde, myslela si, aby někdo měl větší lásku k obyčejnému zvířátku, i když je milé a něžné, než k Pánu Ježíši. Dobře, ať si Vojtěška nechá svého beránka, já však od nynějška si budu všímat Beránka Božího. A už bylo po smutku. Vše bylo rozhodnuto. Na Zelený čtvrtek půjde k svatému přijímání a obětuje je za to, aby Vojtěška poznala též krásu Beránka ve svatostánku a od něho se učila tichostí, mírností, pokoře a lásce. A nic se nezmění, odpustí Vojtěšce a dále jí bude pomáhat.

Přišel Zelený čtvrtek. Však se ho už nemohla Anežka ani dočkat. Toužila mít již v srdci Beránka Božího, aby si mohla říci, že už není chudou žačkou, ale bohatou majitelkou nejvzácnějšího Beránka na zemi i na nebi. Na jejího Beránka se půjdou dívat andělé. Vypravila se a šla do kostela. Svatou zpověď si vykonala odpoledne předtím. Kostel se jen hemžil těmi, kdo přišli v tento slavný den, ve který kdysi po prvé přišel Beránek Boží do srdce apoštolů. Všude plno jáсотu a zpěvu, klanění a vzdechů. To vše patřilo jejímu Beránkovi. Již klečela u mřížky. Oči jí plály nedočkavostí. Staříčkový pan farář vzal Beránka do ruky a zbožně zvolal ke všem: „Ejhle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa." — Anežce se zatřpytila slza v oku. Opravdu Pán Ježíš je Beránek, teď to zas slyší v této posvátné chvíli a říká

to její pan farář, který mluví vždy pravdu. Bude tedy její, v jejím srdci. A za okamžik vešel Beránek Boží do jejího srdce. A když odcházela se svým Beránkem, zahlédla v lavici též Vojtěšku, která sotva tušila, jakou má radost Anežka a že to svatě přijímání obětovala za ní. A Anežka se pak oddala úplně svému Beránku. Hrála si s ním a On s ní. Nesla si ho ne v náručí, ale v srdci. A ovinula ho červenou stužkou žhavé lásky a oddanosti. Poznala, že chudí mohou mít též Beránka, který nehledí na chudobu, ale chce jen, aby si s ním všichni hráli a nenechávali ho bez povšimnutí ve svatostánku.

O naší druhé soutěži.

Otec Jeronym.

Už až sem do Říma za mnou litá hartusení, že prý jsme na děti zapomněli, když už tak dlouho o soutěži nedáváme zpráv. — Co se s tím stalo . . ? Tak, konečně jsem to přečetl! — Tak si to představte, je to maličkost přečíst a ohodnotit na šest set dopisů, když je jeden pěknější než druhý? — Ale abych také nepřechválil! — Některé byly napsány na kousku papíru, který vypadal tak, jako by jej náš milý soutěžící vytáhl z kamen, kam byl už zmačkaný a jako nepotřebný zahozen. Pak se nad ním smíloval a vzal jej černý a špinavý a naň napsal, proč by chtěl jet do Říma a co by řekl svatému Otci . . . To by měl svatý Otec radost, kdyby dostal do ruky takové dopisy! — Nemyslíte?

Někteří zas vůbec nenalepili známku na dopis, ačkoliv jsme to zvlášť v soutěži připomněli: „Nezapomeňte na známku!“ — Nechtěli jsme, jak to několik udělalo, abyste vkládali do obálky známku, jako na odpověď, ale abyste ji přilepili, abychom nemusili platit pokutu. Strýc Všudybyl se již při první soutěži velice zlobil na ty, kteří poslali své odpovědi jen na „hadříku“ papíru anebo nenalepili známku, a hrozil, že takoví by neměli vůbec nic dostat. Jeden byl dokonce tak „chytrý“, že nalepil známku již přetištěnou, kterou dostali již od někoho na dopise. — To nás velice bolelo, ne snad proto, že jsme musili platit dvojnásob, ale proto — že jeden čtenář „Pán přichází“ se dopustil podvodu — hříchu. — To bylo to smutné na soutěži. — Vemte si to k srdci a ti, kterých se to týká, ať se polepší.

Ale tato nedopatření našich soutěžících jsou vyvážena radostí, kterou jsme měli z mnoha krásných odpovědí našich čtenářů. — Svatý Otec může mít velikou radost, že má v Československu tolik dětí, které ho mají tak rády. — Došly nám tentokrát odpovědi opravdu z celé republiky: ze Slovenska, ze všech koutů Moravy a Slezska a Čech. — Zúčastnili se soutěže malé děti, které chodí první rok do školy, i ony napsaly aspoň: „Svatý Otče, já Vás mám rád — nebo ráda.“ — To bylo pěkně tiskacími písmenami napsáno a hodně toho bylo. — Pak také děti z druhé třídy obecné školy a těch bylo víc než z první. A také studenti. Hleďte, co napsala malá Slovenka: „Som ja ešte len maličkou žiačkou, chodim len do druhej triedy ľudovej školy

a chcela by som na súťažu tiež sa súčastniť a niečo vyhrať, ale musím na ťažku otázku odpovedať — prečo by som chcela ísť do Ríma? — Nuž preto, aby som len svätému Otcovi to povedať mohla, čo som sa na náboženstve učila. — Otče svätý, nebojte sa! Hoci mnohí zlí ľudia Vás zarmucujú, predsa Pán Ježiš je s Vami a povedá tiež: nebojte sa, ja som s vami až do konca sveta! — Preto by som chcela ísť do Ríma a to povedať svätému Otcovi. — S pekným pozdravením dôstojnému Otcovi Jaronymovi ruky bozká — Marienka D. v Spišských Vlachách na Slovensku."

Velmi nás prekvapilo to, že toho tolik víte o Ríme: o památkách Ríma, o kostelích, o miestech, kde boli mučení prvni kresťané a také dítky statečne vyznávaly svoju vieru v Ježiše Krista. — Na tých posvätných miestech, ve velechrámu sv. Petra, v katakombách atd. se budu za vás modlit, abyste, vy československé dítky, byly statečné po celý život ve vyznávání svaté víry a ve věrnosti sv. Otci. Když jemu zůstanete věrny, zůstáváte věrny Ježíši Kristu.

Ministrant z moravského Slovácka píše: „Pochválen buď Ježiš Kristus! Svatý Otče! Přicházím z Polešovic od Velehradu, kde kázali sv. Cyril a Metoděj víru křesťanskou. Svatý Otče, my víme, že nás máš rád, jako Kristus Pán — dobrý pastýř měl rád své ovečky. Slibujeme Ti, že Tě budeme rádi poslouchat a za Tebe se modlit. — Sv. Otče, požehnej nám dětem a našim velebným pánům a celej naší obci. Jako Kristus Pán žehnal dítkám, když žil a chodil po světě. — S čistým srdcem vděčně libám Vaše svaté ruce. — Jan B."

„Na tak krásnou soutěž odpovídám i já, ministrant ze Sv. Hory. Proč bych chtěl jet do Ríma? — Vždyť je to město svaté, posvěcené krví prvních křesťanů a sv. apoštolů Petra a Pavla. Jak rád bych se pomodlil v katakombách u hrobů mučedníků! — A pak milujeme a ctíme i doma s maminkou svatého Otce, papeže. Vždy maminka říká: když miluješ Pána Ježiše ve sv. Hostii a P. Marii, musíš milovat i svatého Otce v Rímě, protože skrze papeže oznamuje Pán Ježiš svou vůli celému světu, a že mluví Ježíšek ve svatostánku, mluví stále ke všem lidem ve Vatikáně. To všechno bych sv. Otci řekl a zvlášť mu ještě poděkoval, že i on po sv. Otci Piu X. dovoluje nám dětem denní svaté přijímání. — A jako sv. Terezička složil bych sepnaté ruce do jeho klína a poprosil ho o požehnání. A slibuji, že se za něho budu vždy modlit a jej milovat a ve všem poslouchat. — Jiří K."

Už jsme otiskli dvě odpovědi hochů a děvčata už by mohla mít pokušení k žárlivosti, vždyť jich se zúčastnilo soutěže mnohem víc než hochů, proto nyní pozorně si přečtete, co píše Cecilie K.: „Do Ríma bych chtěla jít podívat se na místa, kde první křesťané pro Ježíška tolik trpěli a i život svůj pro něho dali, abych aspoň políbením jejich hrobu jim za to vzdala svoji úctu. A sv. Otci, který je viditelným zástupcem našeho milého Ježíška, bych řekla, že i já chci raději trpět i umřít, než abych se dala svěsti k odpadu a tak Ježíška zarmoutila a ze své dušičky jej ztratila navždy."

Velmi zajímavou odpověď poslala Ludmila K. — K svému dopisu přiložila výstřížek z novin, kde je rada pro ty, kteří píšou pro tiskárnu,

a sama se těmi radami řídila. — Než ukážeme, co ona sama napsala, opišem několik vět z onoho lístku, který přiložila, snad to prospěje pro další soutěž, kdyby ji opět někdy v „Pán přichází“ vypsalí: Na papír nepiš k samému až kraji — po jedné straně jen ať jde tvá řádka! — Co píšeš, opravuj vždy s velkou pilí, tvůj inkoust černý buď a papír bílý; na dobrý, čistý papír piš, ne ssací. — Snad to poslala proto, abychom to vzkázali ostatním soutěžícím. — Mezi jinými pěknými větami píše Ludmila ve své odpovědi: „Nejsvětější Otče! Máš Řím s jeho největšími krásami z doby pohanské a hlavně z doby křesťanské. Celé křesťanství se sklání před Tebou. — Máš papežský trůn. (Ale já bych nechtěla být na Tvém místě ani pět minut.) Na něm máš královské starosti, máš královské bolesti za dnešních bezvěreckých poměrů a kdo se trochu zamyslí, musí se hluboko sklonit před Tvou ustaranou hlavou, že tolik tíhy unese.“ — Na to pamatujte, milé dívky, že svatý Otec opravdu má mnoho starostí o každého z nás, že chce, abychom všichni byli šťastni a bezpečně dopluli v lodičce církve svaté, kterou on řídí, až do přístavu věčné blaženosti — do náruče Ježíškovy.

Marie B. by řekla svatému Otci: „Svatý Otče, jsem také jedna ovečka z Vašeho stáda. Přicházím až z Čech a přináším ode všech svých drahých a všech Vašich věrných dítek nejsrdečnější pozdrav. Prosím Vás, poznamenejte mi čelo znamením sv. kříže, jako Pán Ježíš zehnával malým dětem.“

Slezačka Emanuela Sch. se táže: „Proč nemám křídla jako vlaštovky? Snad ony poletí přes věčné město Řím a jak by mohly být šťastné, když mohou pozdravit ten kraj. — Kdybych já přišla k svatému Otci, zlíbala bych jeho ruce a řekla: Tatičku náš, jak jsem šťastna, že Vás mohu spatřit, a přeji Vám co nejsrdečněji, aby Vás Ježíšek dlouho uchoval a dával Vám hodně síly ke konání tak velikého úkolu. — Modlím se často 5 Otčenášů a Věřím v Boha za sv. Otce, když tam nemohu jít. — Zaletím jen v duchu k sv. Otci a dávám ho pozdravovat po švitořivých vlaštovkách.“

Josef K. pamatuje nejen na sebe, co by si vyprosil u sv. Otce; píše: „Poprosil bych sv. Otce, aby mě pomohl u Pána Boha vyžádat milost pro mého tatínka, aby šel k sv. zpovědi a chodil do kostela, jak já s maminkou rád chodívám. Také bych mu poděkoval za to, že nás, děti, má velice rád a na nás ve svých pastýřských listech pamatuje. Prosil bych ho, aby v modlitbě pamatoval na ty děti, které jsou vinou rodičů odpadlé od sv. víry, ačkoliv se narodily v církvi římskokatolické. Vždy je mi líto těch mých spolužáků, kteří nesmějí s námi se náboženství učit a poslouchat našeho hodného velebného pána, který nás krásně o Pánu Bohu učí a mnoho poučných příkladů vypravuje. Ve velechrámu sv. Petra bych poklekl před svatostánkem a prosil Ježíška za milou cyrilometodějskou Moravěnkou a celou československou republiku. A ještě za nešťastné děti ruské.“

Jan D. je nadšený, jak se zdá, misionář, a snad jím bude. Hledte: „Kdybych uměl italsky nebo latinsky, řekl bych sv. Otci, že jsem si jeho slova, že Československo tak málo přispívá na misie, dobře zapamatoval. Proto jsem podle svých sil prodával známky a pohlednice

dětského misijního spolku ve prospěch světových misii, aby sv. Otec mohl se příznivěji brzy vyslovit o naší republice. A aby láska svatého Otce, věnovaná naší vlasti a národu, byla lépe splacena. Protože sv. Otec má rád hory, tak bych mu ještě řekl, že v naší republice máme také krásné hory. A nakonec bych ho poprosil o svaté požehnání pro tatínka, maminku, sestřičku a sebe, i pro kluky, co si s nimi hrávám."

Jiří B. je skoro malý učenec: „Jako katolický žák pokládal bych si to za velkou čest, kdybych viděl Řím a v něm papeže. Žádné město není tak šťastné, jako město Řím — žije v něm papež, náměstek Kristův. Papež je králem duchovního království Božího na zemi. — Co bych řekl papeži? — Díval bych se mu do očí a řekl bych: Sv. Otče! Jsem velice šťasten, že jsem katolickým dítětem. Býti katolíkem, znamená býti dítětem velké rodiny Boží na zemi. Náležím do tvé rodiny, jsem tvé dítě a tys mým duchovním Otcem. — Dítě má znáti svého otce, toužil jsem tě spatřiti. Mám takovou radost, jako bych viděl samého Pána Ježíše, kterého ty zastupuješ a kterého upřímně miluji. Svatý Otče, jsem nejšťastnější chlapec na světě, protože půjdu letos ponejprv k svatému přijímání. Největší zásluhu o to, že mám rád Pána Ježíše, má moje drahá maminka a můj milý tatínek. — Sv. Otče, uděl naší rodině své požehnání! — Požehnej práci našeho pana katechety. Spoluzáci ho zlobí. Kdybys jim poslal obrázek každému, poslouchali by rádi pana katechetu. Na náboženství se těším a dávám pozor. Slibuji Ti, sv. Otče, že se budu rád modlit a chodit do kostela. Radoval bych se velice, kdyby všichni hoši byli hodní ve škole i v kostele a rádi se modlili."

Vlasta M. z Sokolnic všechny čtenáře „Pán přichází“ pozdravuje a její řeč k sv. Otcovi by byla krátká, ale radostná: „Řekla bych sv. Otcovi, že ho mám ráda, že první sv. přijímání věnuji sv. Otcovi."

Mařenka H. je hrdá Češka: „Sv. Otče, naše země je také posvěcena krví křesťanů — mučedníků: svaté Ludmily, sv. Václava, sv. Jana Nepomuckého a mučedníků z doby husitské. — A poprosila bych sv. Otce, aby mi dal své požehnání."

Tak podobně pěkně psali také ostatní soutěžící. — Vidíte, jak je to pěkné, ale nechtěli byste v „Pán přichází“ číst jen své odpovědi, proto se musíme spokojit jen s těmito několika ukázkami. Nikdo ať se nezlobí, že jeho nebylo otisknuto a měl to také pěkné a snad třeba i pěknější než ty, co jsme otiskli, ať nezapomene, že samochvála... a tak dále. — A pak, všichni dostanete pěkný obrázek sv. Otce a také medaličku, posvěcenou sv. Otcem. — Na vašem obrázku bude také znázorněn velechrám svatého Petra. — Aby také ti, kteří se nezúčastnili soutěže, viděli, jak vypadá sv. Otec, dáváme zde jeho nejnovější fotografii. — Hleďte, jak je starostmi přetížen a jak láskyplně se na vás dívá. — Mějte ho rádi a modlete se za něho, jak jste mu to slíbili. — Buďte hodní!

Na rozloučenou vám ještě napiši odpověď Antonína M.: „Rád chodívám na naši věž zvonit. Do Říma bych rád, ale nevím, jak bych se tam dostal, když to stojí moc peněz a jsem malý. Jen tak by to šlo: když letí na Zelený čtvrtek zvony do Říma, chytil bych se toho

velikého zvonu a letěl na něm až do Říma. — A kdybych už byl v Římě, snadno bych se dostal k sv. Otcí. A poprosil ho o požehnání. — A cestou do Říma a cestou domů bych stále zvonil a chtěl bych, aby zvon pořád zvučil: „Svatého nám Otce Pia, Bože, chraň a zachovej!“

V druhé soutěži „Pán přichází“ zvítězili:

První ceny jsou tři: 1. Marienka Domenová, žiáčka II. třídy dievěčenskéj lud. školy ve Spišských Vlachách na Slovensku. 2. Anastázie Alková, Olomouc. 3. Jan Bartoš, ministrant, Polešovice.

Druhých cen jest šest: 1. Jan Dubový, Březová. 2. Antonín Mrvka, Častohostice. 3. Marie Hešíková, Branné. 4. Vlasta Máčová, Sokolnice. 5. Miloslava Žalská, Třeboň. 6. Ludmila Kopecká, Olomouc.

Třetích cen jest dvanáct: 1. Maruška Petrželová, Olomouc. 2. Alžběta Sekaninová, Olomouc. 3. Marie Bílková, České Doubřavice. 4. Josef Koukal, Otínoves. 5. Cecilie Křížová, Rapšach. 6. Ludmila Kostelníková, Praksice. 7. Josef Minářik, Vávrovce. 8. Jiří Buriánek, Olomouc-Hodolany. 9. Emanuela Schneiderová, Kateřinky. 10. Josefa Pánková, Boskovice. 11. Jiří Křiváček, Sv. Hora. 12. Manuška Benešova, Křetín.

Jména ostatních účastníků a účastnic soutěže nebudeme letos více otiskovat; je jich na půl sedma sta a tak by zabrala mnoho místa. Odměnu dostanou všichni v době krátké buď přímo nebo prostřednictvím velebného pána. Kdyby někdo odměnu nedostal, ať se po velikonocích přihlásí. Upozorňujeme však také, že příště vůbec nebudou do soutěže v „Pán přichází“ přijaty odpovědi, napsané na papírových hadrech a nedbale psané; také dopisy řádně neoznámkované nebudou rozhodně odměněny. Slušnost musí býti všude a ke všem zachována, jelikož jest také křesťanskou ctností.

Zprávy.

Slyšely jste, děti, o Aluzkovi Pěničkovém z Chropyně? Neznáte-li jej, dočtete se o něm v pěkné knížce „Za lepším chlebem“ od H. Havránka. Začíná vycházeti v sešitech „Raná setba“; ta stojí na rok 15 Kč a vydává ji Československá akciová tiskárna v Praze.

V tomto čísle soutěž vytlačila oba obrázky a Strýce Všudybyla. Za to máte ve článku o soutěži dvacet obrázků všelijak pestrých, že se jimi potěšíte nejen vy, nýbrž i Strýc Všudybyl.

Chceš býti hrdinou? Uč se na příkladech. Strýc Všudybyl vám doporučuje k přečtení knížky o křesťanských hrdinech: O svatém Aloisi za 15 Kč, o svatém Stanislavovi za 7.50 Kč, o svatém Václavu „Svatý Grál“ za 15 Kč. Vyproste si je od tatínka a od maminky nebo si na ně našetřete. Objednávku pošlete do Matice cyrilometodějské, Olomouc, Wilsonovo nám. 16.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík.

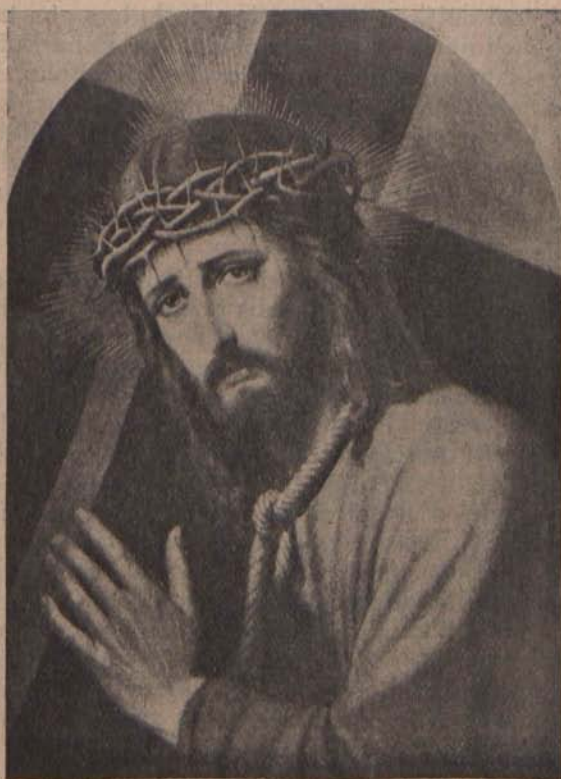
Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 19.

DUBEN 1932.

ČÍSLO 8.

Věříš, že tě mám rád?

Ze světa ke svatostánku.

František Prokop.

Milé děti, mám před sebou pěknou knížku, která jedná o hrdinném životě poustevníka na Sahaře, Karla De Foucauld. Tento veliký ctitel nejsvětější Svátosti byl zavražděn v prosinci roku 1916 a nyní se starají Francouzové, aby byl prohlášen za svatého. Na jedné stránce této knihy vidím jeho fotografii z posledních dnů jeho života. Vyhublý od kajícího života — ale z očí mu září svatá radost a štěstí. A na druhé stránce možno spatřit malého chlapečka na klíně své matičky — a nikdo by neřekl, že je to jeden a tentýž člověk. Jeho život je opravdu dojemný a proto vám jej stručně načrtnu.

Hrdina a ctitel svátostného Spasitele, Karel De Foucauld, se narodil dne 15. září r. 1858 ve Štrasburku. Karel měl ještě mladší sestřičku Marii. Jejich maminka byla velmi zbožná. Učila své děti spinat ručky před Otcem nebes, navštěvovala s nimi chrámy, kde je učila lásce k tomu, jenž v nich dlí ve svatostánku. Když se procházeli lesem, maminka je nabádala, aby natrhaly kytice květin a daly je pod obraz Panny Marie nebo na kříž. Ale milý Karel v 6 letech se stal úplným sirotkem. Byl dán k dědečkovi na vychování, ale ten se s ním velice mazlil, vše mu povoloval a tak se z Karla stával chlapec svévolný, hašteřivý a pyšný. Byl dán na studie, ale tam se zkazil úplně, takže se oddal prostopášnému životu. Ve škole se neučil, toulal se po ulicích a tak pozvolna ztrácel dětskou nevinnost, a došlo to s ním tak daleko, že se vůbec o svou duši nestaral a tak zapomněl na Pána Boha, že v něho přestal věřit. Ty tam byly jeho modlitby k Pánu Bohu, zmizela jeho láska ke svatostánku a mráz hříchu sežehl v jeho duši květy milosti. Našel si špatné kamarády, a poněvadž dědeček byl bohatý, Karel dostával hodně peněz, jež prohýřil. A jeho požadavky byly takové, že to cítil i dědeček. V 18 letech přešel na vojenskou školu a tak zahájil nové období. Ale i tu se vyznačoval svou nepoddajnou vůlí, která chtěla jen poroučet, ale nikoliv poslouchat.

Jeho pluk byl poslán do Afriky, do Alžírsko. Karel, který miloval dobrodružství, se tam také vydal. Touha poznat cizí země ho tak uchvátila, že se zřekl vojenského života a začal zkoumat arabské země. Naučil se arabsky, přestrojil se za Žida, a dal se na cesty Marokem. Hledal nové cesty, řeky, zaznamenával si různé zvláštnosti, a abý se neprozradil, pracoval hlavně v noci. Poněvadž musel přetrpět mnoho obtíží, učil se pomalu odříkání a umrtvování. Jednou ho dokonce jeho společníci chtěli zabít a obrát — a už mu do toho málo chybělo. A pak ještě něco ho dojalo. Když viděl a slyšel okolo sebe ty četné modlitby, jež pravidelně konají arabští Beduini k svému Bohu-Alláhu, ozvala se v jeho duši vzpomínka na Boha. Často spatřil, jak celý zástup bíle oděných Beduinů klečí na zemi v řadách, s bosýma nohama, s hlavou až na zemi a odříkávají své modlitby. Ve svědomí ho mučila myšlenka na zrazeného Pána Boha, jehož opustil, on křesťan — a tady vidí, jak ti pohané se modlí. Zkrátka, milost Boží se znovu skláněla s nebe v jeho duši. Když se vrátil do Francie, hned byl všude znám jako veliký učenec

a badatel Afriky, ale on o tu slávu už nestál. Chtěl jen co nejdříve najít Boha.

Jeho sestra a příbuzní to na něm viděli a proto se za jeho obrácení horlivě modlili. A Karel nemohl odolat volání Božímu. Šel k jednomu knězi, aby se s ním radil o víře, ale ten mu poručil, aby se hned vyzpovídal, že tak nejlépe najde Boha a pokoj duše. Karel poslechl a milost Boží ho načisto přetvořila. Už nechal světa a byl rozhodnut sloužit jen Pánu Bohu. Několik roků žil přísně v klášteře trapistů, pak se odebral do Nazareta. Tam žil jako prostý sluha při klášteře sestřiček v obyčejné budce na dvoře. Mnoho se modlil, četl zbožné knihy, ale nejraději klekával v kapli před svatostánkem. Ačkoliv mu se všech stran radili, aby se stal knězem, přece po každé odmítl, neboť se cítil nehodným tak vznešeného úřadu. Ale co nedokázaly prosby, rady a domluvy, to zmohla vzpomínka na velebnou Svátost. Jednou k němu přišla představená kláštera a pravila mu, aby se dal posvětit na kněze. Ale Karel rozhodně zase odmítl. „Ale podívejte se, každý den bude o jednu mši svatou více na světě, jež má cenu nekonečnou. A pak budete moci více uctívat nejsvětější Svátost. Jako kněz můžete se dotýkatí svaté Hostie, přinášet jí jiným, žehnat jí celému světu.“

Tato slova se zaryla Karlovi do srdce. Láska k Eucharistii ho sžírala. Po delších duševních mukách zvítězila bílá Hostie — Karel svolil státí se knězem z lásky k velebné Svátosti.

Odebral se do Francie a tam byl posvěcen na služebníka Kristova. A umínil si dáti se cele do služeb svátostného Spasitele. A jako bývalý slavný cestovatel věděl, že na Sahaře není skoro vůbec žádný kněz, že se tam nekoná Oběť nejsvětější, a proto si vzal od biskupa dovolení, aby směl jít na onu poušť a tam jako poustevník žítí v zátíší svatostánku. Opustil svou vlast a usídlil se na Sahaře. Tam si zbudoval chudou chýšku a prostou kapličku. Ve dne i v noci pěl chvály Boží, denně sloužil mši svatou a nejvíce hodin věnoval klanění před svatostánkem. Měl velikou radost, že svátostný Spasitel je po prvé v těch pustých místech.

Bývalý nevěrec — nyní věrný sluha Páně — našel své štěstí v Bohu. Jeho cílem bylo kořítí se Pánu Ježíši ve Svátosti oltářní a zvěstovat arabským Beduinům křesťanskou nauku. Vedl přísný život poustevníka. Hleděl nyní nahraditi to, co zameškal ve svém mládí. Živil se velmi skrovně, a to jen chudou stravou. Planul velikou láskou k Božskému Srdci Páně, jehož obraz si namaloval nad oltářem ve své kapli. A aby byl stále blízko svatostánku, spával v noci blízko něho. Miloval též saharské hvězdnaté nebe. Jednou večer si vyšel před svou chýšku. Po denním vedru byl osvěžující večer. Poustevník, který se nyní nazýval bratr Karel od Ježíše, pohlédl na nebe, na němž se trpytily zářivé hvězdy. Byl uchvácen touto krásou. Vzpomínal na Stvořitele, jehož slávu hlásají nebasa. Chtělo se mu tam býti celou noc — ale naráz si vzpomněl, že u svatostánku nikdo neklečí. „Půjdu se raději klanět svátostnému Spasiteli“ — a pak dlouho klečel před tímto nebem, jež se sklonilo k ubohému člověku.

Ale jako těšila našeho poustevníka vzpomínka na to, že přinesl sva-

tou Hostií v tato neznámá a pustá místa Sahary, tak ho rmoutila myšlenka, že je tam tolik duší, které neznají Pána Ježíše. Proto si hleděl všemožným způsobem získat srdce Arabů, aby je připravoval na přijetí učení Kristova. Pomáhal jim, kde jen mohl, v době hladu se staral o ty, kteří měli bídu, dával jim různé dárky. Proto ho měli nedůvěřiví Beduiní velice rádi a tak byli na všechno zvědaví, že se odvážili přijít až k němu, vše si prohlíželi, ba děti večer mu nakukovaly i do oken, aby viděly, co dělá ten dobrý a vždy usměvavý poustevník.

Učil je ranní a večerní modlitbě, zpytování svědomí, nabádal je, aby odkládaly mnohé své zlovyky a vady. Zahálčivé ženy naučil pracovat jehlou a vlnou, aby tak zabránil zbytečným rozprávčkám. Častěji se též přestěhoval na jiné místo, aby i u druhých kmenů připravoval půdu pro katolickou víru.

Je to opravdu divné, jak mohl vésti tak přísný život, tak daleko od své vlasti, na takové poušti, sám a sám. Ale on nebyl sám, vždyť většinu dne a kus noci býval na návštěvě u Pána Ježíše ve svatostánku. Jemu se zasvětil, proň žil, proň pracoval. A také skončil svůj pozemský život blízko svatostánku.

Kdysi totiž vypukly spory mezi tamějšími kmeny. Náš poustevník se uchýlil i se svou kaplí do tvrze, již sám zbudoval. Ale byl zrazen jedním ze svých známých. Podařilo se jim dostat ho ven. Svázali ho a zastřelili u stěny jeho tvrze, v níž byla jeho kaple se svatou Hostií. Tak skončil přísný poustevník, veliký ctitel nejsvětější Svátosti, bývalý nevěrec Karel De Foucauld. Bylo to na konci roku 1916.

Milé děti, zde máte příklad, že to vše, co se vám píše v „Pán přichází“, je veliká a svatá pravda. Budete-li uctívat svátostného Spasitele a z něho žít, budete šťastny a život váš nebude nadarmo. A kdybyste se odloučily někdy od stolu Páně, tak vaše duše zemře a budete otročit světu místo něžné a milé služby Boží.

Srdce Ježíškoví.

V. Vošahlík, C. SS. R.

Pod tímto nápisem uveřejněn byl ve „Svaté Hoře“, roč. XI., čís. 3., článku velmi roztomilý. Poslyšte, co tam stojí. Ale napřed malé připomenutí pro ty čtenáře, kteří poutní místo Svatou Horu nad Příbramí v Čechách dosud nemohli navštívit a málo ji znají. Tam jest na stříbrném oltáři milostná soška Panny Marie s Ježíškem. Vzácné korunky roku 1732 z Říma poslané zdobí hlavičku Ježíškovu a hlavu Matky Boží. Je tomu tedy letos právě 200 let, co byla vykonána ona slavná korunovace, která se každoročně, ale zvláště v letošním jubilejním roce s velikou okázalostí na Svaté Hoře oslavuje. Královna svato-horská má nejen korunu, ale má také mnoho skvostných rouch. V různých dobách ročních můžete ji viděti oděnou vždy jiným vzácným rouchem, jinak zbarveným a jinak vyšívaným. Veliké množství takových drahocenných pláštěků pro milostnou sošku chová se na Svaté Hoře. Ozdoby na nich jsou vyšity různé: Srdce, listy, květy, monogramy.

Srdce je právě na tom pláštíčku, o kterém vypravuje náš článku. Srdce! — A co je asi v něm? Přestaňte chvilku čísti a hádejte! — Zdali uhodnete?

Celé to tajemství pověděla slečna J. S., která pláštíček na Svatou Horu přinesla. Když odcházela, pravila knězi: „Velebný pane, musím vám vyzraditi malé tajemství. Dala jsem šiti toto rouško u ctihodných vám vyžraditi malé tajemství. Dala jsem šiti toto rouško u ctihodných sester v sirotčinci. Při díle pomáhaly i malé chovanky. Jednou se vy-tasily s návrhem: „Ctihodná sestřičko, směly bychom dátí Ježíškovi také své srdcečko?“ Udivena táže se jich sestra, jak to myslí. „Nu takhle: Na pláštíčku pro Matičku Boží a pro Ježíška je vyšito srdce. My bychom rády daly také své srdce Ježíškovi a proto nám dovolte, aby-chom aspoň svá jména směly napsat na lístek a do toho srdce Ježíškova zašit.“ — Stalo se. Na Svaté Hoře je dosud ono rouško, prosté navenek, ale chová veliký poklad. Pod vyšitým velkým srdcem je schován malý lísteček se jmény těch, které chtěly, aby jejich srdcečka byla u Srdce Matky Boží a na sladkém Srdci Ježíškově.

Milí čtenáři a milé čtenářky! Jistě se vám to líbí, co chovanky vy-myslily, jak dojemně projevíly svou lásku a oddanost ke Královně nebeské a k jejímu Synáčkovi.

Srdce Panny Marie, Matičky nebeské, také vás k sobě zve: „Jestli kdo maličký, pojd' ke mně!“ Uposlechněte laskavého pozvání, přivíňte se k Matičce a prostě ji často, aby srdcečka vaše přijala v ochranu a pod její ochranou aby srdcečka vaše byla vždy čistá, nevinná, „aby Ježíš, s nebe Host, příbytek svůj měl v nich krásný.“

Srdce Pána Ježíše, Přitele dítek, laskavě vás k sobě zve: „Pojďte ke mně všichni... Nechte maličkých přijíti ke mně...“ Jste pozváni ke svatému přijímání... Ježíškovi do náručí.

Srdci Ježíškovu odevzdati napsaná jména na důkaz oddanosti je krásné, dojemné. Oč krásnější a dojemnější jest při svatém přijímání odpočívati na Srdci Páně!

Jezulátko přišlo.

Dokončení z č. 6.

Po několik dní o svátcích a po nich Karla přemáhala statečně své chyby. Lépe poslouchala, byla něžná k sestřičce, ustupovala jí. Večer co večer brávala maminku kolem krku a šeptala na postýlce:

„Mami — ano? Víš už? ...“

A maminka odpovídala:

„Dnes ano. Trochu lepší to bylo ...“

A Lidka potvrzovala:

„Vid, maminko, že dnes byla Karlunka hodná! Že z ní má Ježíšek radost!“

Jednoho dne dostala maminka lístek, nad nímž se nemálo zamyslela.

„Přijďte si pro moje Jezulátko, snad z něho ta maličká bude mít radost!“ psala jedna staříčká paní, jež od svého šicího stolku u okna vidávala Karlu denně chodit do školy i ze školy.

Maminka se rozmyšlela. Zná tu sošku staré paní, stojí tam pod ve-

likým „šturcem“ na starodávném prádelníku v tom milém pokojíku, kde je všecko staré a milé, starosvětské a poutivé. A patří tam ta soška, patří k celku: v pražské staré domácnosti stará soška Pražského Jezulátka, jak je uctívána po celém světě. Chyběla by tam.

Maminka došla ke staré paní až asi čtvrtý den pevně rozhodnuta, že Jezulátko nevezme. A hned také to milé paní řekla, jak ji těšila její vzpomínka a nabídka, ale že si tu sošku nechá u ní, aby v tom pokoji nechyběla k celku.

Ale stará paní, jaksi churavá, trvala na svém: „Jsem tu dnes a zítra kdes, chci vidět, že bude Ježíšek ve vážnosti, a tak si myslím, že ta malá bude ho strojit a před ním se modlit. Bylo by mi líto, kdybyste jím pohrdla...“ dodala skoro plačky.

A tu mamince srdce řeklo, že nesmí odporovat. Kdo ví, nechce-li ten Ježíšek konečně přece přijít ke Karle, takový, jakého si přála.

Vyprávěla staré paní celou dlouholetou historii Karlinu s Pražským Jezulátkem. Stará dáma byla teď již nadobro přesvědčena, že to bylo vnuknutí Boží, když jí napadlo, nabídnouti sošku Karle.

I mamince bylo podivně, když nesla sošku v náručí. Byl večer před sv. Třemi králi. Zítra děti k večeru očesají stromek. Ale dnes — dnes ještě bude svědkem veliké radosti. Postavila Jezulátko v pokoji pod stromek. Pak usedla k práci v pokoji. Přišel tatíček, povečeřeli. A teď začala maminka:

„Tak, děti, Lidko, Karlo — byly jste hodné?“

Karla zvedla hlavu. Maminka se takto neptává, děti samy přicházejí k ní přiznávat se, žalovat na sebe a někdy také přinést mamince nějakou drobnou radost do klína.

Maminka se usmívá, nevysvětluje. Na Karlině tváři přesune se celý kaleidoskop domněnek a myšlenek. Pojednou zčervená a udýchaně, s jistotou i nadějí jáás:

„Mami, mami, Jezulátko!“

Všichni šli do pokoje a tam stálo usmívající se, dva prstíčky pozdvížený jako k napomenutí i k požehnání.

Karla stála dlouho před ním zářící a šťastná. Políbila mu ručičku, prohlížela korunku, pláštěček, všecko.

„Vykonáme tedy pobožnost k Jezulátku,“ řekla maminka.

„Já najdu knížku o Pražském Jezulátku, kterou vydaly naše cti-hodné sestry,“ nabízela se Lidka.

„Ano, v ní je ta milá pobožnost. Všechny děti měly by ji znát. Proto Ježíšek — Bůh stal se dítětem, aby dětem byl vzorem. Chce, aby děti se k němu, Dítěti, modlily. Rád vyslyší jejich přání.“

„To je pravda,“ přisvědčuje Karla všecka zářící.

„Modlete se k němu tedy za všechny děti, které Ho neznají, nebo o Něho nedbají. O svého nejlepšího přítele, o svého božského bratříčka. Kéž by všechny české děti Ho milovaly!“

Karla o svátek Tří králů celé půldne převlékala Jezulátko a těšila se jím.

A liturgický rok musil by zavést ještě řadu roztodivných barev,

co pláštíčků mu naslibovala, až jen trochu dovede šít. Teď má Jezulátko šatičky bílé a maminka tvrdí, že je má nejraději, jako u dětí bílý šat milosti.

„Nedopusť, aby jej ty děti kdy poskvrnily!“ šeptá maminka při pohledu na Jezulátko. A pak přidává „Zdravas“ za milou starou paní, která zářila skoro jako malá Karla, když ji přišla poděkovat. B. D.

Z mošny strýce Všudybyla.

O vánocích jsem v novinách četl, jakým způsobem a jak nepřátelsky bolševici v Rusku panující bojují zvláště proti křesťanství. A víte, na koho mají hlavně spaden? Na děti. A ty se snaží vychovat ve stejném nepřátelství k Pánu Bohu a k církvi. Takové úmysly rozhodně bolí každé dobré srdce křesťanské. Vás to, milé děti, také bolelo, jak jsem se dočtl vloni ve vašich dopisech Ježíškovi, a jistě vás to ještě bolí. Rády byste jim pomohly? A nevíte jak, proto vám povím.

Čím Cecilka z Indie pomáhala ruským dětem.

Vyprávěla mi velebná matka — tak se říká některým řeholnicím — Aloisie, Voršilka, z Šota Nagpore, poblíže Kalkuty v Indii:

Vloni jsme měli v sirotčinci děvčátko čtrnáctileté, a jmenovalo se Cecilie. Byla nevinná a hodná jako andílek, opravdu maličká svěťice.

Osiřela již roku 1923 a v sirotčinci ji podporoval misionář ze Soso. Také katolický učitel z Telgaun ji měl rád jako tatínek a vždycky u něho bývala na prázdninách jako jeho dcerka. Napřed chodila Cecilka do školy u sestřiček v Tongo, k nám do Noatoli přišla později. Všude byla zbožná, poslušná na slovo a pilně se učivala. Nejvíce vynikala tím, že až napodiv ráda přijímala bolesti a utrpení.

Viděli jsme, jak se ztrácí a hyne a nikdo nemohl najít příčinu její nemoci... Stěžovala si na prudké bolesti hlavy a ponenáhlu jí tak ztuhla šíj, že nemohla ani hlavou pohnout. Sestřičky Voršilky dělaly co mohly, aby jí ulevily, ale nemoc nechtěla ustoupit žádnému léku.

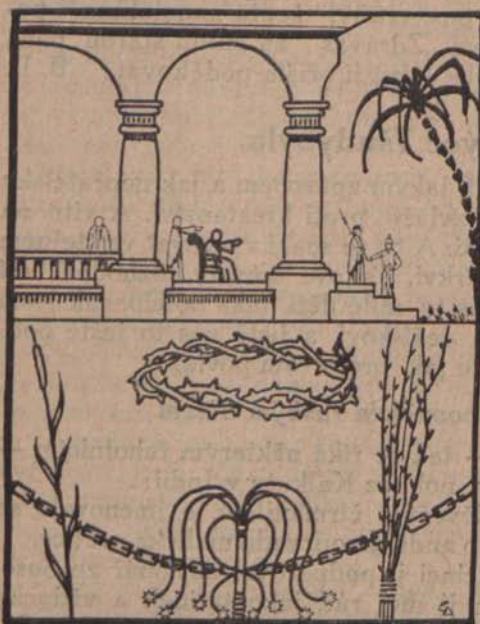
Počátkem května 1930 bolesti Cecilčiny vzrostly takovou měrou, že nemohla vůbec spávat. Ale přesto každý den ráno s chutí vstala a šla do kostela s ostatními dětmi. Říkávala, že v kostele najde velikou útěchu a pokoj, a to že ji vždycky posilní. I do školy stále chodila a velmi se snažila, aby před sestřičkou i před spolužačkami bolesti zatajila.

(Dokončení příště.)

Sledovali krásné obřady ve svatý týden? Pravda, byls jimi nadšen a chtěl bys důkladně poznat, co všechno se při nich kněz modlí? Zapamatuj si, že v Matici cyrilometodějské v Olomouci vydali úplný výborný překlad obřadů svatého týdne pod názvem „Od Květné neděle do Bílé soboty“ od dra J. Hejčla. Tato knížka stojí 20 Kč. — Velkopáteční prosebné modlitby hluboce vykládá kardinál Newmann v knížečce „Úvahy a přímluvy o Velkém pátku“ (cena 2 Kč) a v „Křížové cestě pro Velký pátek“ (cena 1.50 Kč). Tyto dvě knížečky rozesílá naklad. Gustav Franci, Praha. Tam také vyšla „Kytice písní ke sv. Antonínu Paduánskému“ za 1 Kč.

Naším nejmenším.

Utrpení Pána Ježíše v domě Pilátově.

Svatý evangelista Jan vyjádřil hrozné a bolestné mučení našeho Spasitele stručně slovy: „Tu Pilát vzal Ježíše a dal ho bičovat.“ Jak ukrutná bolest vzniká bičováním! — Bičování se připomíná po prvé v II. knize Makabej., když Antiochus, král syrský, k němu odsoudil sedm bratrů, aby je donutil, by obětovali pohanským bohům. Když trest bití zaměněn byl u Židů v bičování, dáváno nanejvýše 39 ran, jednak proto, aby se snad nepřekročilo předepsaného počtu, jednak, že bič se skládal ze tří řemenů a dáváno jím třináct ran.

Kristus. Pán bezpochyby byl bičován podle obyčeje římského, které se dělo způsobem

mnohem ukrutnějším, než bylo bičování židovské, které se dělo bičí, kdežto římské metlami.

U Římanů bičovali otroky dříve, než je ukřižovali. Při římském bičování nebyl počet ran dříve stanoven, spíše stanovena byla doba, jak dlouho má bičování trvat. Často se stalo, že bičovaný pod množstvím ran klesl dříve, než poprava na něm mohla být vykonána.

A k takovému strašnému utrpení odsoudil vladař judský Krista Pána zcela lehkomyšlně, bez náležitého důvodu, vždyť na něm žádné viny nenalezl, jen aby byla nasycena krvežíznivost knížat kněžských, farizeů a svedeného, rozvášněného lidu.

Pilát je vzorem všech nespravedlivých soudců, kteří v pozdějších dobách odsuzovali nevinné učedníky Kristovy ke krutým a nelidským trestům.

Ve velikém utrpení, které podstoupil Spasitel světa za naše hříchy, doprovázela Matka Páně svého Syna ulicemi jerusalemskými, když jako nejhorší zločinec vlekl těžký kříž. Se srdcem plným bolesti vztahovala k němu své ruce, které kdysi jeho drahou hlavu hladily.

Uvažuj, milé dítě, o velikých ranách a přehořkém utrpení Páně. S pocity vděčnosti volej: „Ach, já jsem jedinou .vých strastí příčinou, pro mne byl jsi haněn, mojí byl jsi raněn provinou.“

ROČNÍK 19.

KVĚTEN 1932.

ČÍSLO 9.

Zdrávas, Maria!

Svaté přijímání.

J. Životek.

Uprostřed rozsáhlého petrského náměstí v Římě stojí obelisk, mocný to žulový kámen z jediného kusu, který byl v Egyptě osekán. Stál jistě dva tisíce let před chrámem pohanského boha slunce Ra. Několik let po smrti Spasitelově dal ho římský císař Kaligula dopravit do Říma a postavit v cirku, kde tisíce křesťanů trpělo a prolévalo svou krev za víru. V roce 1586 dal jej přenést na petrské náměstí papež Sixtus V., kde stojí do dneška, ozdobený křížem, znamením Kristovým. Na přední straně třpytí se ve zlatých písmenech slova: „Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat.“ (Kristus je vítězem, Kristus je králem, Kristus je císařem.)

O tomto obelisku, který světu hlásá královskou vládu Kristovu, povím vám událost:

Papež Sixtus V. věděl dobře, že podniká postavením pomníku tohoto velmi těžkou úlohu. Proto přikázal stavitelům, aby podali plány a rozpočty o přemístění obelisku. 900 silných mužů, 140 koní a 35 vytahovatel bylo potřeba, aby mohl tento sloup býti položen, s místa odvezen a zase postaven.

Tisíce lidu přihlíželo tomuto řídkému divadlu. Aby rozkazy stavitele přesně byly prováděny, nesměl žádný dělník promluvit ani slova; jinak by byl odsouzen k smrti. Hlasitě zaznívaly rozkazy stavitelovy, koně táhli, silné paže povolovaly závitům. Lid patřil udiveně na zvláštní divadlo. Co se však nestalo? — Bez řeči, k smrti bílý stál Fonatana na vyvýšeném místě a pozoroval nastávající neštěstí. Provazy se zavařily a hrozily, že se přetrhnou. Kdyby nyní tak celá tíže spadla na zem a pomník se na trosky roztříštil, kdož ví, kolik lidí by v sutinách pohřbil!

Uprostřed velikého napětí a hrůzy zazněl hlas: „Acqua alle corde! Vodu na provaz!“ Byl to námořník Bresco ze San Remo, který tak volal. A už byl chopen a odveden. Rada jeho však se podařila. Provazy zchladly a těžké dílo se zdařilo.

Také vy, děti, máte ve svých duších postavit pomník, jenž by nesl nápis: „Kristus je vítězem, Kristus je králem, Kristus je císařem.“ Spasitel má ve vás žítí a panovati, abyste se svatým apoštolem mohly hrdě zvolati: „Kristus je mým životem! Žiji ne já, nýbrž Kristus žije ve mně.“ Je-li tomu tak, pak tu nestojí jeden sloup, nýbrž celá řada v podivuhodné kráse a velebnosti.

Ve svatostánku na oltáři jsou prameny, z nichž prýští síla, moc, milost do srdcí našich, aby se nezhroutila celá stavba chrámu naší duše. Budete-li čerpati ze studnice milosti Spasitelovy, budete připočtení k řadám svatých v nebi, o nichž svatý Pavel praví: „Viděl jsem veliký zástup, který nikdo nemohl sečíti, ze všech národů a pokolení, kmenů a jazyků. Stáli u trůnu a před beránkem, oblečení bílé s palmami v rukou, a hlasitě volali: „Sláva našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránku!“

Plakala bys i ty ?

Malým čtenářkám — strýček Červotoč.

Kardinál Albani byl kdysi v Čivitavekkia, v italském to městě, na návštěvě u starobylé rodiny Strambi. Rodiče chtěli ukázat vzácnému hostovi, jak hezkého a hodného mají chlapce, a proto malého Vincence — Vincencino mu říkali — velice pěkně nastrojili do nových drahocenných šatů a na ruce mu ještě dali krásné, zdobené manžety. Syneček mlčel a dal se mamince strojit; ale neradoval se z krásného oděvu, nechodil se chlubit ukazovat, nýbrž byl celý zmatený a smutný. Téměř se styděl, jako by jej byl někdo přistihl při zlém činu. Tak smutný a zaražený byl po celou návštěvu u kardinála. A sotva vyšli z pokoje, nemohl již zatajit bolest a dal se do usedavého pláče. Celý den Vincencino plakal a maminka jej nemohla utišit ani nejsladšími slovy. Stále se jeho něžnému svědomí zdálo, že jeho oblek byl příliš parádní a proto že se nemohl líbit Pánu Bohu. A přece jej rodiče tak pěkně nastrojili jen z úcty k vzácnému knězi a církevnímu hodnostáři kardinálu Albanimu.

*

Tak se, milé děti, chovalo dítě, které se stalo svatým a jako biskup bylo církví svatou prohlášeno blahoslaveným. Celým jménem sluje blahoslavený Vincenc Maria Strambi. A kolik je mezi vámi chlapců a zvláště děvčat, kteří mají největší radost, když dostanou nové šaty, krásnější než má spolužák nebo spolužačka. Kolik je vás, kteří se novými pěknými šaty do omrzení celému světu chlubíte a jen na pěkných šatech si zakládáte? Čistě a pěkně, ale skromně a nenápadně, bez parádivosti a bez pýchy chodte. Vizte dobrý příklad, následujte ho a naučíte se zase vyhýbatí jedné cestě — parádivosti a strojivosti — po níž již mnoho duší přišlo k zahynutí věčnému.

Po soutěži.

P. Dvořák.

Jednoho dne přišel do školy ve Staré Hlině u Třeboně chlapec, jenž se jmenoval František, hodný, tichý, skromňoučký. Přinesl velebnému pánovi lístek, na němž napsal, co by řekl svatému Otcí. Díval se na velebného pána, až to prohlédne. Velebný pán otevřel a přečetl dopis, a překvapen podíval se znovu na ty řádky. Tak ho překvapily. Však i mne, a každého, kdo to slyšel. Víte, co napsal? „Řekl bych svatému Otcí, že bych rád nyní umřel!“ Takový chlapec hodný, měl hodného tatínka, dobrou maminku, hodnou sestřičku i bratříčka, a přece chtěl umřít, aby byl u Ježíška! Měl rád Ježíška, pamatoval si, co jim říkal velebný pán ve škole, rád a často chodil do kostela. Nic mu to nevadilo, že měl tři čtvrtě hodiny cesty do kostela, že musel v zimě po hrázi podél velkého, zamrzlého rybníka, kde to tak mrazivě foukalo. Pěkně capkal do kostelíčka a po mši svaté zpět. To, co on napsal, se snad nejvíce líbilo Ježíškovi. Víte, jak ukázal, že to, co František napsal, se mu nesmírně líbilo? Že mu to přání splnil,

když tolik toužil, aby mohl jíti za Ježíškem, že si ho vzal k sobě. Dne 11. října byl ještě u svatého přijímání, těšil se s Ježíškem a netušil, že se s ním brzy uvidí. Onemocněl. Na co myslel v té nemoci? Ukázal, že, co napsal, skutečně myslel doopravdy. Maminka ho měla moc ráda a proto všechno dělala, jen aby její synáček neumřel. A František všechno od maminky přijímal, věděl, že se musíme starati o své zdraví; ale přece mamince řekl: „Maminko, jen se tolik nestarejte, vždyť já bych rád umřel. Podívejte se, kdybych byl velký, kdo ví, co by se mi mohlo státi, ztratil bych Ježíška, a tak ho neztratím. Já bych rád nyní umřel.“ Vidíte, jak Fanoušek vše znal! Tušil, že svět, špatní lidé kazí děti, loupí jim, špiní dušičky, ale už jim jí neočistí. Toho se tolik bál a proto chtěl umřít. Ježíšek ho měl jistě rád, a když on tak plnil jeho přání, splnil mu i jeho, aby umřel maličký, s čistou dušičkou. A tak jednoho dne z náruče maminčiny odešel do náruče Ježíškovy. To byla odměna za to, co pěkného napsal. Tu mu nikdo nevezme, tu nikdy neztratí. A tak s tou odměnou uložili jeho tělíčko do bílé rakvičky, a tak tam ležel tiše, ručičky složené na prsou, obrázky kolem sebe a květiny, tak ležel před plačící maminkou, kterou nikdy nezarmoutil, až teď, a to proto, poněvadž Ježíšek má nás nejradši a jeho vždy napřed musíme poslouchati.

Děťátka drahá! František spolu s vámi závodil, byl váš druh; a druhové nikdy na sebe nezapomínají. Nezapomeňte i vy na Fanouška, a až dočtete, pěkně se za něj pomodlete, jestli snad jeho dušička nebyla úplně čistá, ale i za sebe, aby i vám dal Ježíšek medaili, jakou přichystal jemu, totiž sama sebe, abyste se tam s ním shledali a stále chválili Ježíška v nebesích.

Boží rosa.

A. Skalská.

Ráno se travička a všechno kvítí
perlami rosnými třpytivě svítí.
Na tisíc démantů září tu kolem,
kalíšky dýchají vůni svou polem.

Nejsou jen pro květy tak slastné chvíle,
pro něžné chudobky, poupátko bílé.
Duše má prahne též, po vláze touží —
do chrámu pospíchá pro rosu Boží.

Vůně těch kalíšků, kterou tak dýší,
vznáší se od světa k nebeské říši.
Vítat jde Ježíška v Hostii bílé,
nade vše posvátná pro ni je chvíle.

Kristus je démantem, co duši krásí,
tvůj bude, jemu své srdečko, dušičku dáš-li.
Prchejte, slova má, s tou vůní květů,
vnikněte do nitra celému světu!

Z mošny strýce Všudybyla.

Čím Cecilka z Indie pomáhala ruským dětem.

Dokončení.

Jednou sestřička učitelka vyprávěla našim dětem, jak zle se vede ruským dětem, že jim nikdo nesmí vykládat dobře o Pánu Bohu. Cecilka pozorně poslouchala a povídala si v duchu: „Ode dneška obětuji své všechny bolesti. Kdybych byla v Rusku, jistě bych zemřela pro viru...!“

Pán Bůh přijal Cecilčinu oběť, a od toho dne mívala nesnesitelné bolesti... Cecilka, malá trpitelka za ruské děti bez Boha, trpěla ráda, věděla, pro koho trpí. Říkávala také svým družkám: „Sestřičky se ve-lice snaží, aby mne uzdravily, ale já vím, že brzy zemru; země není mým domovem...“

V sobotu 10. května přenesli Cecilku do nemocnice. Za krátko ji přišla sestřička navštívit a uviděla ji v slzách. Povídá jí: „Copak jsi, Cecilko, zapomněla na Rusko...?“

„Ne, sestřičko, nezapomněla, všechno, co trpím, snáším s radostí pro ruské děti... ale... už nebudu dlouho živa...!“

Proto hned na druhý den ji přišel Otec misionář zaopatřit. Od té chvíle již Cecilka nedala z rukou křížek, tiskla jej k sobě a líbala jej. Ustavičně si šeptala: „Ježíši, Maria, pomáhejte mi...! Všechno ráda trpím za Rusko, aby tam zase měli rádi Pána Boha...!“ Často také říkávala: „Kdy již půjdu do nebe...? Pán Bůh mne má rád a proto mi dává tolik bolestí... V nebi se budu modlívát za dobrodince...“

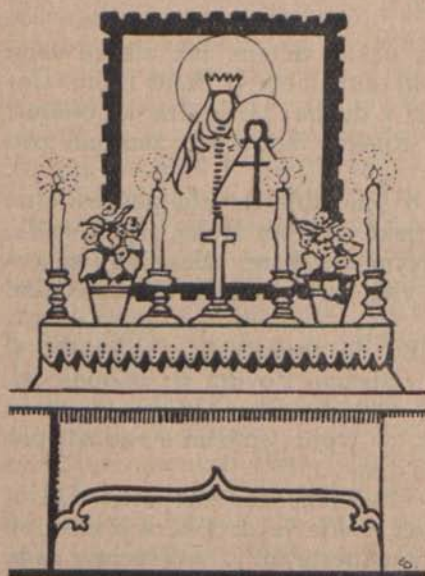
V pátek dne 16. května se naše malá nemocná cítila velmi slabá, ale opět se chtěla sebrat, když si vzpomněla na Rusko... Avšak nadarmo: ke třetí hodině ji sevřela silná horečka; o půl páté ještě zřetelně zašeptala svatá jména Ježíš a Maria... Potom se stále více ztrácela, až ji políbil Boží anděl smrti a Cecilka usnula až do soudného dne.

*

Nemohu tuto vzpomínku věnovati vám, děvčata, nýbrž všem milým malým čtenářům „Pán přichází“. Každého z vás potkala nebo potká bolest a utrpení, ale každý nedovede najít v bolesti veliký poklad zásluh u Pána Boha. Trápení a bolest dá zásluhu tomu, kdo je rád přijme z lásky a z poslušnosti k Pánu Bohu. A ještě více si zaslouží ten, kdo své trápení a bolesti obětuje Pánu Bohu na dobrý úmysl, za ruské nebo za pohanské děti, za misionáře, za rodiče a za dobrodince nebo za příbuzné, za církev svatou katolickou, za vlast a vůbec za všechno dobré. Vzpomeň si na Cecilku, až tebe Pán Bůh navštíví křížkem bolesti.

Naším nejmenším. Ó Maria, útočiště naše!

V bývalém klášteře cisterciáckém v Olivě u Severního moře stávala kdysi kaple, kterou zdobila zvláště ní studně. Podobala se olivovému kmeni, který byl z mosazu a poset rourkami, které se na všechny strany rozvětvovaly a čerpaly ve dne v noci vodu, která vytékala po kapkách.

Umělecké toto dílo už dávno zaniklo. Také mnoho neštěstí zachvátilo klášter během století, kněží a bratří byli vypuzeni, ale význam umělecké studny nezakl. Obraz, který byl nad studní připevněn, hlásá, že Maria je matkou milostí. Ano, je tajemnou studnicí, pramenem milostí, která se prýští na všechny strany, zvláště v měsíci květnu, kdy rozlévá do srdcí našich hojný pramen požehnání.

Proto se shromažďujeme v květnu u oltáře, zasvěceného účtě Panny Marie, a vebíme její krásu zbožnými modlitbami a písněmi a spínáme k ní ruce, abychom si nachytali mnoho kapek milosti, prýstíci z jejího mateřského a milostiplného srdce.

Uvažujme, co bychom mohli v květnu učiniti, abychom si získali hodně milostí a pomoci Panny Marie.

Předně chceme Matku božské milosti potěšiti aspoň nějakým skutkem lásky. Můžete, milé dítky, navštěvovati veřejnou májovou pobožnost, anebo můžete návštěvou kostela, snad také doma před oltářem uctíti Matku Boží. Odporoučejte se denně její ochraně: „Ó Maria, útočiště naše, anděl Páně tebe pozdravil: „Panno, z Ducha počneš Mesiáše, aby lidstvo z hříchů vybavil.“ Slyš, ó Matko, zbožné naše zpěvy, vyslyš prosby dítek hříšné Evy, ať nám Syn tvůj, divem zrozený, ráj zas vrátí, hříchem ztracený!”

Přednášejte jí také své malé i velké záležitosti: „Pomni, ó nejmilostivější Panno, že nebylo slýcháno, že bys koho opustila, kdo pod ochranu tvou se utíkal!“ Tak se k Panně Marii utíkali křesťané všech století. Pohlížím-li na veliký zástup ctitelů mariánských, tak mi zvláště napadá malý Heřman Josef, který žil před 700 lety v Kolíně nad Rýnem. Cestou do školy zastavoval se vždy aspoň na chvíli v kostele, pozdravil Pána Ježíše a Pannu Marii a prosil je o požehnání. Poněvadž byl chudobný, přinášel na jaře Panně Marii květiny. Kdysi dostal pěkné jablko. S tím zašel zase jako obyčejně k oltáři

Panny Marie a prosil ji, aby toto jablko od něho přijala. Potom se postavil a chtěl jablko Panně Marii podat. A hle, Matka Boží vztáhla ruku a jablko přijala.

Má-li někdo z vás doma oltář, zdobte jej květinami a dělejte Panně Marii radost. Kdo Pannu Marii ctí, o něm platí slova: „Kdo mne nalezne, nalezne život.“ „Na tvůj oltář země dává jara květy bělostné, s celým světem zní tvá sláva, chvalozpěvy radostné.“

Co je u nás nového?

Dopis z Libějovic ze dne 14. dubna 1932.

U nás, v Libějovicích a okolí, hodně je rozšířen časopis „Pán přichází“. My, čtenáři a čtenářky tohoto hezkého časopisu, uvítali jsme s radostí návrh velebného pána, abychom ostatnímu milému čtenářstvu v celé naší republice pověděli něco z našeho kraje. Návrh jsme přijali a posíláme dopis.

Napřed vás, milí přátelé, srdečně pozdravujeme. Chtěli byste nás najít na mapě? Vyhledejte si v jižních Čechách město *Vodňany*. Jděte na mapě po silnici z Vodňan jižním směrem do města *Netolic*. Při té silnici, asi hodinu cesty od Vodňan, leží ves *Libějovice* (dříve se říkalo Libějice). U této dědiny je klášter, dříve to byl zámek, a v klášteře je kaple. My tam chodíme na mši svatou a na pobožnosti spolkové. Jsme zapsáni v Dětství, a staráme se o pokřtění pohanských dětí — modlitbou a almužnou. Pokladnička s anděličkem v klášterní hovorně nám to připomíná. Je tam napsáno:

„Dětství“ pamatuje na pohanské děti,
aby měly křest a mohly k nebi spěti.
Za tvůj dárek, milé dítě,
andělíček pochválí tě.

Andělíček nám ke každému dárku kývne, jako by řekl: „Zaplat Pán Bůh!“ — To bývá v hovorně u andělička tlačence! Vždyť je nás členů a členek v „Dětství“ velice mnoho, nejen z Libějovic, ale i z okolních dědin. Povíme vám, jak se naše rodné vesničky jmenují: Chelčice, s farním kostelem, Hvoždany, Ujezd, Záhorčí a Truskovice. Dále Černěves, Háje, Malovice a Nestanice s farním kostelem v Lomci. — I ve Vodňanech jsou členové „Dětství“. Kterí z nás už byli u prvního svatého přijímání, chodívají častěji do roka ke svatě zpovědi a k sv. přijímání; to bývá někdy společné. Tak to bylo i 15. srpna 1931.

Když se blížil tento krásný den Nanebevzetí Panny Marie, řekli jsme velebnému pánu, že bychom mohli mít na ten svátek společné svaté přijímání. Protože to přání vyšlo od nás, členů „Dětství“ samotných, že my sami jsme na tu myšlenku přišli, abychom tak pěkně oslavili svátek nebeské Matičky, měl z toho velebný pán velikou radost. Přišli jsme tedy ke svatě zpovědi v předvečer svátku; dva velební páni zpovídali v klášterní kapli.

Když jsme potom druhého dne přistupovali ke stolu Páně, bylo to tak hezké a tak radostné, že na to nemůžeme zapomenouti. Radost

měli jsme my, radost měly naše maminky a ostatní lidé v kapli přítomní. Radost měl z nás Ježíšek, že jsme uposlechli jeho laskavého pozvání, radost měla jeho svatá Matička, že jsme na její svátek na ni pamatovali.

Bylo po slavnosti. Blížil se konec prázdnin a my jsme ještě v poslední neděli prázdninovou chtěli jeti na pout do Skočic.

Skočice leží při silnici, která vede z Vodňan do Strakonice. Je to poutní místo. Mariánský kostel není příliš veliký, ale je velmi hezký a má ambity. Na hlavním oltáři je krásný obraz Panny Marie s Ježíškem.

Přípravy pro naši pout byly dokončeny. Pět párů koní, pět žebřinových vozů bylo přistrojeno. Vozy byly opleteny chvojím, barevné fábory vesele vlály a zvyšovaly naši radost. Vyjeli jsme v neděli ráno, bylo nás asi 120. S námi malými jelo také několik dospělých lidí a dva velební páni. Jeden z nich měl sloužit mši svatou ve Skočicích pro nás.

Rada vozů vjíždí do Vodňan. Představte si, jak to drnčí, když jedeme po dláždění ulicemi a náměstím a zase ulicemi z města ven. Lidé si nás prohlížíjí, ale my máme myšlenky jinde: zpíváme mariánské písně skoro celou cestu až do Skočic.

V srpnu bylo mnoho deštivých dnů. Den naší pouti byl však pěkný, ač trochu zrána chladný. Jednu chvíli začalo i drobně pršet, ale to již jsme byli mezi prvními domky skočickými. Nic nám neškodilo těch pár kapek, vždyť zblízka nám kynul poutní kostelíček, vzal nás do své ochrany a poskytl nám přístřeší. To již uplynuly skoro 3 hodiny od našeho výjezdu.

Byla mše svatá. Pod klenbou chrámovou rozléhal se jásavě náš zpěv. Ano, radostně zněly naše zpěvy při mši svaté. I potom ještě jsme se tulili k oltáři, modlitbami a písněmi uctívali svátostného Spasitele a nebeskou Matičku, ač bylo již dávno po mši svaté. Prosili jsme také:

Svatá Maria, přispěj nám,
jasné slunečko vypros nám,
osuš obilíčko, Kristova Matičko,
Tys naše Matička milostivá,
vypros nám jasný čas, ó Maria!

Vyšli jsme z kostela a slunečko se na nás mile usmívalo a příjemně hrálo. Tak to vydrželo k našemu potěšení celý den.

(Dokončení přístě.)

Pěknou modlitebni knihu od P. A. Olivy pro starší žáky vydalo naklad. Kropáč a Kucharský v Praze. Jmenuje se Posila duše a doopravdy v těchto modlitbách najdete mnoho svaté síly; má 280 stran, pohledně svázaná stojí 15 Kč.

Mladá berunka, červené slunečko chtělo poznati lidi, jsou-li dobří či zlí. Podniklo dlouhou cestu a vidělo mnoho podivných věcí v životě hmyzu a zvířátek, poznalo, jak dobré jest poslouchati zákonů Božích a rad zkušených přátel a jak škodí nerozvážnost, neopatrnost a neposlušnost. Chtěl bys vykonati tuto cestu přírodou se slunečkem? Je vypsána v německé knížce *Marienkäferchens Reise ins Menschenland* (vydal Herder ve Freiburgu, stojí váz. asi 32 Kč), kterou napsal Hubert Fleckes. Umíš-li už dosti německy, najdeš v této knížce mnoho radosti.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík.

Tiskem Lidových závodů tiskářských a nakladatelských v Olomouci.

ROČNÍK 19.

ČERVEN 1932.

ČÍSLO 10.

„Zachovej duši tvou . . .“

Dopis českým dětem.

Pochválen buď Ježíš Kristus! Milé děti v Československu, přijměte srdečný pozdrav z Belgie. Otec Jeroným na Vás vzpomíná v Římě a posílá Vám své dojmy, a tak abyste věděly, že i na jiném konci Evropy se někdo za Vás modlí, proto Vám píši tyto řádky. Viděl jsem soutěž, v níž jste závodily o vyznání lásky k Ježíškovi v jesličkách, četl jsem s radostí i letošní soutěž o sv. Otci — a tak jsem si pomyslel, že naše česká vlast není jen takové ledaco, že je v ní milován Přítel dítek a jeho viditelný zástupce zde na zemi. Píši Vám tento dopis jednak proto, abych Vám řekl něco o cizině, hlavně však, abych Vás povzbudil k větší lásce k Pánu Ježíši, církvi svaté a naší vlasti. — Začneme tedy o Belgii. Všichni víte, kde je Belgie. Je to země menší než naše republika. Belgie je království, její král Albert sídlí v hlavním městě Bruselu. Je známo, že je to země katolická. Obyvatelé mluví hlavně francouzsky, ale též hodně flámsky. Je tu hodně baronů a knížat, což možno poznat z různých zámků. Je tu skoro samá rovina, málo hor a lesů, zato však je tu hodně jezer. Obyvatelé se živí rolnictvím a chovem dobytka, který se pase celý den před domem zavřen v ohradách. Podnebí je tu přímořské, to jest v zimě bývá mnohem tepleji než u nás, v létě tu často prší. Zkrátka, naše vlast je hodně krásnější než Belgie, hlavně co se týče horstva a lesů. To Vám stačí vědět tak zhruba něco o této zemi. Více Vás bude snad zajímat něco o zdejších dětech.

Všude, kde jsou lidé, tam jsou i děti. Lidský život, často tak tvrdý a těžký, začíná touto pohádkou dětství, kdy oko ještě nevidí nesnázi života, kdy srdce bije bezstarostně, kdy duše ještě necítí osten zloby a hříchu. A jako u nás vidět na ulici dovádivé děti, tak také tady. I zde si hrají před domy hoši a děvčátka. Jeden kluk dělá koně, druhý kočího — tam zas zpívají v kruhu děvčátka. Jak uvidí kněze, hned všeho nechají a běží k nim. A teď jeden přes druhého křičí: „Můj otče, dejte mně obrázek.“ To víte, když jsou dva nebo tři, tak to ujde, ale když se jich nahrne celá ulice, tak to musejí odejít s nepořízenou. To by člověk musel s sebou nosit plný pytel obrázků. Nebo jiné děti to dělají tak, hlavně na vesnicích: Jak uvidí bílé dominikány, hned si kleknou a čekají na požehnání. To dělají třebas čtvrt hodiny před tím, než k nim dojdou řeholníci. Vypadá to z dálky jako velký hřib v trávě — a zatím to tam klečí děvčátko maličké, často umazané, ručky pěkně sepnuté. Ovšem, požehnání málokdy dostanou, protože to nejsou ještě kněží, nýbrž bohoslovci, kteří ještě studují v klášteře.

Jak pozdravují zdejší děti a lidé? Jak uvidí někoho z kláštera, tak říkají mnozí „dobrý den“. V Německu jsme potkali jednoho chlapčka, který z ničeho nic se vytrhl mamince z ruky, přeběhl na jinou stranu a podal nám ruku se zářivým úsměvem. A jak to dělají české děti? Stýská se mi po tom pozdravu, který je domovem v naší vlasti. Už jsem ho neslyšel od té doby, co jsem z ní pryč. Kolikrát naň čekám, když vidím dítě, jež jde mimo. Ale místo toho slyším „dobrý

den" po francouzsku. Který je to pozdrav? Vim, že jej většina z Vás zná a měli by jej znát všichni. Je to naše krásné: „Pochválen buď Ježíš Kristus.“ Milé děti, važte si tohoto pozdravu a udržujte jej dále, aby nezanikl z naší země. Ať potkáte kněze, vyslovte tento křesťanský pozdrav, ať přijdete někam do domu, zvolte pěkně: Pochválen buď Ježíš Kristus. Francouzi jsou zbožní, Belgičané také, ale u nás máme v mnohých případech zbožnost pozornější. Zde říkají po rádu: dobrý den, na shledanou, děkuji. My máme u nás: Pochválen buď Ježíš Kristus, S Pánem Bohem a Pán Bůh zaplať. Když jsme chodili do školy, museli jsme po každé při odchodu říci nahlas: S Pánem Bohem. A když jsme se vraceli, zase každý musel zvolat: Pochválen buď Ježíš Kristus. Kdykoliv jsme chtěli maminku potěšit, tak jsme ty pozdravy pronášeli hodně hlasitě a slavnostně. A když tatínek večer rozsvítil lampu, jeden po druhém jsme pěkně řekli: Pochválen buď Ježíš Kristus. A víte proč? Protože Pán Ježíš byl Světlem světa, jež zaplašilo tmy hříchu a pekla. A když Vám někdo něco dá, tak mu poděkujte naším českým: Pán Bůh zaplať. Jsou u nás lidé, kteří za nic nepovažují ono slovíčko: děkuji, ale jsou velice odměněni a potěšeni, když se jim řekne: Pán Bůh zaplať. Říkají, že to mají raději než 100 Kč.

A ještě něco. Bylo to letos na jaře. Vyšli jsme si zde na procházku. Slunko krásně svítilo a příroda se probouzela k životu. Na poli jsme zahlédli krásný obraz: dva rozsevače a orače. Řeknete, že to není nic zvláštního. Ovšemže nic mimořádného, ale je to přece krásná scéna, již se všiml i Pán Ježíš a pomoci jí poučoval lidi. Když jsem tak viděl ty pracující muže, tak jsem málem zapomněl, že nejsem doma a užuž jsem na ně chtěl zvolat: Pomáhej Pán Bůh. Než vtom jsem se vzpamatoval a onen pozdrav jsem pronesl jen v srdci. Smekli jsme klobouk a šli jsme dále. Vidíte, my máme u nás více. Přejeme pracujícím lidem, aby Pán Bůh jim pomohl, aby je sílil, aby žehnal jejich práci.

Chodíš rád na roaráty? Tak si jich važ, to nenajdeš nikde jinde než v české vlasti. Zpíváš rád koledy Ježíškovi? Zpívej je dále s láskou, tak krásných koled není nazbyt. Chodíš rád na májovou? Jistě že ano. A zpívej písně k Panně Marii s vroucností — české mariánské písně jsou tak něžné a milé. Pěj Pánu Bohu chvály při mši svaté, máme tolik českých krásných písní ke mši svaté. Važ si všeho, co jsme zdědili po svých zbožných předcích. Nedej zaniknout krásným českým zvykům.

Někdy snad uslyšíš, nebo budeš číst, že český národ je země bludařů. Nevěř tomu, náš národ je katolický. My máme své veliké světce, kteří vyznávali a hlásali církev katolickou. Náš národ má název „mariánský“. A bludaři nectí Panny Marie. Buďte věrni církvi svaté a vlasti. Ať svatostánky v českých zemích nejsou opuštěné. A kdyby k nám přišel někdy sv. Otec, tak ať tam najde veliký šik dětí, které mu vyjdou vstříc. A buďte vlastenci. Naše vlast je malá, ale krásná. Pán Bůh ji obdaril tolika krásami. Musíme se mít rádi všichni, Češi i Slováci. Vždyť všichni patříme k veliké rodině slovanské. Jako česká řeč lahodně zvučí, tak také mile zvoní krásná slovenština. Nesmí-

me se štěpit na malé kousičky, to by nás brzo nepřátelé spolkli. A modleme se za naše bratry v Rusku, kteří jsou v tak těžkém postavení. Prosme Pána Boha, aby je přivedl k jediné a pravé církvi katolické. Kdybychom byli všichni v přátelství a lásce, jaká by to byla velmoc v Evropě, my Slované!

Milé děti, jste zase na konci jednoho školního roku. Děkujte Pánu, že Vás chránil. A zůstaňte mu věrny dále. Prázdniny jsou odpočinkem pro tělo, ale dejte pozor, aby se Vaše duše nepošpinila něčím, co by setřelo její lesk a jas. Ještě jednou: Zůstaňte dítkami Pána Boha, církve svaté a své vlasti! Buďte s Pánem Bohem.

Ještě jednou Vás všechny mockrát pozdravuje v celé československé republice

Váš br. Prokop.

Co je u nás nového.

Dokončení.

Přes poledne jsme zažili mnoho radostí. V jedné místnosti blízko kostela bylo nám připraveno občerstvení. K tomu jsme měli zásoby z domova, a tak se nám vedlo dobře. Nejvíce nás rozveselila tombola. Sázeli jsme a vyhrávali pěkné věci. Ty pěkné věci vezly se s námi v krabicích a my jsme nevěděli, co to znamená, dosud byly krabice zašněrovány. Ale když se po obědě otevřely, tu i my jsme utvírali oči, a že byla pro každého naděje výhry, také jsme rádi otvírali kapsy. Sázeli jsme a každý z nás něco vyhrál. Mnozí vyhráli to, co dělá muziku, trubky a píšťalky a podobné věci. Nastalo pak troubení a pískání a hluk se všech stran, až uši zaléhaly.

Ve 4 hodiny byl odjezd. Napřed ovšem bylo v kostele požehnání. Naposledy jsme si tam zazpívali, poprosili před obrazem nebeské Matičky za její ochranu a rozloučili se s tímto nám tak drahým a památným místem.

Bylo mezi námi několik odvážných, kteří měli rádi dobrodružství, a proto podnikli odpoledne výlet do hlubokého lesa na veliký vrch, který se jmenuje Hrad. Měli štěstí, že se vrátili včas k vozům a že jsme jim neujeli. Jistě by se jim nechtělo takový kus světa jít pěšky.

Jedeme domů za zvučného zpěvu. Veselé písně střídají se s vlasteneckými. Lidem, které potkáváme, líbí se naše veselost, kýváme jim na pozdrav a oni nám odpovídají, mají radost z naší radosti. — Již jsme přejeli Vodňany, rodný kraj nás vítá, zanedlouho již se rozptýlíme na všechny strany a spočineme každý pod svým rodným krovem. Všichni doma radují se s námi, že se nám pout tak šťastně vydařilo. Díky Bohu a Marii Panně! Zaplať Pán Bůh všem dobrodincům!

Nakonec ještě něco málo o poutním místě Lomci. Lomec, nebo Lomeček, jak raději říkáme, je u nás blízko, půl hodiny cesty od Libějovic. Chodíváme tam často uctít Pannu Marii; společná pout „Děťství“ bývá pořádána vždy první neděli v květnu a první neděli v září. Tam je to velmi hezké. Na vršku v lese do výše strmí kostel, okrouhlá stavba s mohutnou kopulí. Oltář stojí uprostřed kostela. Nad svatozátkem je soška Panny Marie lomecké. Nad oltářem obrovská kornuta, kolem sloupy, věnce, krásně vyřezávané ozdoby, to nedovede-

me ani popsati. To sami přijďte se podívat! A když dětské hlásky zde zpívají a přednášejí básničky ke cti nejsvětější Svátosti a k uctění nejblahoslavenější Matky Páně, to je teprve hezké. Posledně (to bylo v září 1931) po ukončení dětské pobožnosti směli jsme políbiti sošku Panny Marie. Ta se podává k líbání v pozlacené zasklené schránce. Tenkrát byli právě na Lomečku poutníci z Českých Budějovic, a když jim byla podávána soška Matky Boží k políbení, dostalo se po nich i nám toho štěstí.

V měsíci červnu míváme pobožnost k Božskému Srdci Páně. Rádi bychom o ní napsali více, třeba i básničky ke cti Srdce Páně přednášené zde uvedli, ale již je čas, abychom dopis ukončili. Snad jsme vás dlouhým vypravováním unavili. To se tedy polepšíme. Jestliže však jste náš dopis rádi přijali a líbil se vám, pošlete psaníčko — kdo z vás bude první? — na adresu: „Dětství“ v Libějovicích u Netolic. Dostaneme-li zprávu, že naše psaní čtete rádi, napíšeme po druhé zase.

Na vaše psaníčko se těší a srdečně vás všechny milé čtenáře a čtenářky „Pán přichází“ pozdravují členové „Dětství“ v Libějovicích.

Dopsáno 14. dubna 1932.

Z mošny strýce Všudybyla.

Otýpky chrastí.

Takový nápis ještě v mé „mošně“ nebyl. Je to pravda. A také si snad leckterý či leckterá z vás pomyslí: Strýc Všudybyl nám chce na rozloučenou povědět něco pro zasmání. — Měl jsem již takový úmysl, ale sešlo s něho. Ve zprávách od misionářů v tak zvané Agenci Fides jsem se dočetl této kratičké zprávy: Misijsní biskup Perez konal visitaci (tak se říká návštěvě biskupově v kraji, kde vykonává biskupský úřad) na ostrově Fernando Poo, jež najdete na mapě Afriky. Kam biskup přišel, všude jej uctivě a s radostí vítali. Všichni křesťané chtěli dáti biskupovi najevo úctu a lásku a každý mu přinesl nějaký dárek, jaký mohl dáti.

Také děti, které chodily k misionářům na katechismus a do školy, chtěly „Otcí misionářů“, jak říkají biskupovi, něco darovat. Ale co? Jsou tam všichni tak chudí! Děti se radily mezi sebou a ne a ne na něco kloudného přijít. Najednou kterémusi z dětí cosi napadlo... Hned všichni hlavy k sobě; za kratičko se shodli, a ztratili se k lesu. V dědině bylo ticho, že se až Otec misionář začal diviti, čím to, kde jenom všechny děti jsou, mají přece zakrátko zkoušku před panem biskupem! Poslal rychle služebníka, aby se podíval po dětech. Ten se zanedlouho vrátil a uspokojil misionáře, že děti se už trousí ke škole. „Jápak jen budou děti umět? Aby něco nespletly, co by si pan biskup pomyslel!“ Takové a podobné myšlenky probíhaly misionářovou hlavou. Již jsou u dveří; kudrnatý Petr, neposedný, ale dobrosrdečný černý záček, dělá vrátného a otvírá panu biskupovi s otcem misionářem.

Ve třídě je ticho jako v kostele. Napřed vstupuje pan biskup a za

ním misionář. Děti pěkně stály a jako jeden pozdravily: Pochválen buď Pán Ježíš Kristus! — Na věky amen! ale amen již otec misionář nedopověděl: ztrnul hrůzou — uprostřed třídy je narovnaná hromádka otýpek chrastí! Co to je? Kdo to provedl? A proč? Přece před hodinou ještě školu prohlížel a nic ve třídě nebylo! Co to jen znamená?

Ale již vystupuje Lojzík, který vždycky přednášival a vítával vzácné hosty, a již začíná: Pane biskupe, máme velikou radost, že jste k nám přišel se na nás podívat a pěkně vás k nám vítáme. Všichni vám něco dali na přivítanou, ale my nemáme nic a proto jsme se domluvili, že vám každý přineseme aspoň otýpku chrastí z lesa. Vybírali jsme jenom pěkné haluze, dobře uschlé. A tu jest na hromádce tolik otýpek, kolik nás vidíte. Prosíme vás, pane biskupe, abyste si je od nás vzal a abyste nás měl tak rád, jako my máme rádi vás!"

Když Lojzíček dokončoval vítání, které si tentokrát sám složil, plakal biskup i otec misionář a již se zkouška z katechismu nekonala. Pan biskup viděl, že děti v jeho diecési umí to nejhlavnější: jednat podle katechismu, žít podle slov Božích.

Když jsem toto přečetl, bylo mi také, milé děti, měkko u srdce. A řekl jsem si: Toto napíšeš svým malým přátelům na rozloučenou. Ale ne na to, abyste se tomu zasmáli, nebo nad tím snad zaplakali, ale abyste si vzali příklad. Všichni, a hlavně ti, kteří budou letos na konci roku odcházet ze školy. Vzpomeňte jen, kolik práce a lásky vám věnoval velebný pán a pan učitel či paní učitelka! Naučili vás tolika potřebným a zajímavým věcem, pověděli vám, kterak máte žít a kterak si budete sami vydělávat živobytí. Můžete ze školy odejít jenom tak, mně nic tobě nic? Nepoděkovat, nezaprosit o odpuštění za všelijaké darebiny, neslíbit vděčnost a úctu až do smrti, nepomodlit se za své učitele? Poděkujte, odproste se a pěkně se rozlučte se školou, buď navždy, nebo jen na ty dva měsíce sladkých prázdnin.

A komu ještě budeš děkovat? Pánu Bohu, svému andělu strážnému a svému nebeskému ochránci, jehož jméno nosíš. Jsme před Pánem Bohem chudáci! Ale každý z nás má duši; duši očist od všeho hříchu a dej ji Pánu Bohu, svěř ji do ochrany andělu strážnému a svému patronu nebo patronce, aby ji pro Pána Boha opatrovali přes prázdniny a po celý život. A k čisté duši přidej pevné předsevzetí: budu o prázdninách řádně chodit na mši svatou v neděli a ve svátek, aspoň jednou za prázdniny půjdu ke sv. zpovědi a k sv. přijímání, doma budu poslouchat a pomáhat tatínkovi a mamince. Pán Bůh tě za to bude mít rád!

U tvého stolu.

Karel Doubravský.

Ježíši předobry, u tvého stolu
spadne vždy se srdce tíha mi bolu.

Spadne a zahyne v bílé tvé dlaní,
když se ti v Svátosti duše má klaní.

Cestou ke svatostánku.

Karel Doubravský.

Nevím, proč srdíčko stále mi buší,
jako když velebný okamžik tuší.

Ptám se vás, fialky, pod křovím skryté,
zda snad vy tajemství příčinu víte?

Ptám se vás, poupátka sněhově bílá,
jaká to mocná a veliká síla?

Ptám se vás, ptáčekové, na větvích sadu,
dejte mé dušičce odpověď, radu.

Ptám se vás, dětičky, co to as bude,
že moje srdíčko píseň si hude?

Oči vám ohníčkem radosti planou,
sem tam i slzičky štěstí z nich kanou.

Snad vám též srdíčko jako mně buší,
snad vaše srdíčko též něco tuší.

Ach, nechte odpověď na svých retech,
nechte ji ztajenu jak rosu v květech.

Vím už, proč srdíčko vám i mně buší:
Ježíše — Miláčka na blízku tuší.

Bílá dušička.

Velebný pán připravoval malé děvčátko na první svatou zpověď a první svaté přijímání. Zkoušel ji z katechismu a ptal se na šestero základních pravd. Když přišel k nesmrtelnosti duše, malá Anynka vážla v řeči: „No, pověz přece, jaká je tvá dušička.“ — „Bílá,“ zněla odpověď. Kněz čekal odpověď: „Nesmrtelná,“ ale ta „bílá“ dušička se mu tak líbila, že dosud — po mnoha letech — na ni rád vzpomíná. Anynka brzy po prvním svatém přijímání zemřela, a doufáme, že její „bílá“, čistá, nevinná dušička raduje se v nebi.

Od čtenářů.

1. Jednou v neděli, když jsem šla do kostela, vzala jsem mamičce padesátihalér. Ale cestou jsem již litovala, že mamička o tom neví. V tu chvíli viděla jsem seděti na zemi muže bez nohy a bez ruky. Rychle jsem vytáhla peníz a dala jej chudákovi. On mně poděkoval: „Pán Bůh ti to odplatí!“ V kostele jsem pak prosila Ježíška, aby mi odpustil, že jsem sebrala mamičce peníz. Mamička mi odpustila. Když jsem šla po druhé do kostela, dala mi mamička opět padesátihalér, a

já jsem ho dala v kostele na milodary. Od té doby jsem mamičce nic nevzala. Ještě prozradím, že mi bylo sedm let.

Frenštát pod Radhoštěm.

2. Babička mi dala jablka, ať jdu tetince přát. Vedle chaloupky stála holčička a plakala. Já jsem ji uviděla a dala jsem jí tři jablka.

Frenštát pod Radhoštěm.

Nášim nejmenším.

Buď s Pánem Bohem!

Četl jsem v jakési knize, že v době, kdy velké množství vystěhovalců spěchalo z Evropy do Ameriky hledat zlato, stál na jistém místě v Severní Americe sloup s dvěma příčnými rameny, nesoucími nápisy: Do Mexika, do Kalifornie. Nápisy ty měly ukazovati zlata chtivým poutníkům, kterým směrem leží jejich vysněný ráj, země zlatem bohaté, kde doufali nalézt štěstí.

Tisíce lidí se bralo oběma směry, ale mnohé zklamala touha po zlatě; místo štěstí našli neštěstí.

Po štěstí toužíte i vy, milé dítky! Zvláště však ony dítky, které opouštějí školu a nastupují cestu do života. Vám všem kyne jako na pozdrav na práz-

ninovou cestu ukazovatel cesty s nápisem: Buď s Pánem Bohem!

Všimni si nejprve, jak dítko na podaném obrázku se modlí. Tak začínej každý prázdninový den! V hodinu pevně stanovenou posvět nový den znamením kříže! Pomodli se ranní modlitbu, vzbud při ní dobrý úmysl a zajdi si, možno-li ve všední den, na mši sv. Pracuj jako služebník dobrý a věrný svědomitě! Bůh se dívá, Bůh odplatí.

Končí den s Pánem Bohem večerní modlitbou! Nejdůležitější část večerní modlitby je zpytování svědomí s dokonalou lítostí a s upřímným předsevzetím. Je velmi prospěšno si večer před usnutím pravidelně vzpomenouti: Umřítí musím, ale nevím kdy... Potom si urči pořádek díla pro budoucí den a znamením kříže se odevzdej pod ochranu Boží.

Po celé prázdniny živ buď s Pánem Bohem! Pamatuj na svého Tvůrce! Buď mu také věrný do smrti a živ budeš s Pánem Bohem na věky.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci.